Harry Harrison

Paslanmaz Çelik Sıçan

METİS BİLİMKURGU

Harry Harrison

1925’te doğdu. Bilim kurgu ile tanışması, çizgi roman çizerliği yaptığı 1950’li yılların başlarına rastlar, ilk öyküsü 1951’de yayınlandı. Dönemin önde gelen BK dergisi *Astounding Science Fiction’da* yayımlanan ilk öyküsü ise "Stainless Steel Rat" (Paslanmaz Çelik Sıçan) dizisinin ilk kitabını oluşturuyordu. 1961'de kitap olarak yayınlanan *Paslanmaz Çelik Sıçan,* daha sonra yayınlanan beş Paslanmaz Çelik Sıçan kitabıyla birlikte bilimkurgu türünün en uzun ömürlü dizilerinden biri olmuştur (diğer Paslanmaz Çelik Sıçanlarda Metis Bilimkurgudan çıkacak). Harrison’un diğer önemli kitapları arasında *Deathworld (*1960-68, Ölüm Dünyası) üçlemesi ve 1973’te *Soylent Green* (Soycimek Yeşili) adıyla filme alınan *Make Room! Make Room!* (1966, Yer Aç! Yer Aç!) sayılabilir. Harrison BK yazarlığının yanısıra polisiye romanlar yazmış ve önde gelen BK antologlarından biri olmuştur. Harrison “sosyolojik/psikolojik” temaların ağırlıklı olduğu 1960’lı ve ’70’li yıllarda, 1930’ların ve '40’ların “uzay operası" geleneğini ironik bir üslupla sürdüren başlıca BK yazarıdır.

1

Büronun kapısı aniden açıldığında oyunun bittiğini anlamıştım. İyi para kazanmıştım ama her şey geride kalmıştı artık. Polis içeri girerken koltuğumda arkama yaslanıp mutlu bir gülümseme takındım. O da bütün diğer polisler gibi kasvetli ve ağırkanlıydı; espriden de anlamıyordu. Daha ağzını bile açmadan söyleyeceklerini hemen hemen biliyordum. "James Bolivar diGriz sizi tutukluyorum. Suçlarınız—"

Burada suç kelimesini özellikle bekliyordum, çünkü böylesinin daha etkili olacağını düşünmüştüm. Onu der demez tavandaki barutun patlamasını sağlayan düğmeye bastım, tavanın kirişi çöktü ve üç tonluk bir kasa polisin kafasının tam üstüne düştü. Ezilişi çok güzeldi, teşekkürler. Odadaki toz bulutu çöktüğünde polisin görebildiğim tek parçası hafifçe yamulmuş olan eliydi. El şöyle bir titredi ve işaret parmağı suçlarcasına bana yöneldi. Sesi kasa nedeniyle biraz boğuk, biraz da kızgın çıkıyordu. Aslında polis bir parça kendini tekrar ediyordu.

"—Suçlarınız haneye tecavüz, hırsızlık, sahtekârlık—"

Bir süre daha saymaya devam etti. Etkileyici bir listeydi ancak ben hepsini daha önce duymuştum. Bu nedenle beni çekmecelerdeki tüm parayı çantama doldurmaktan alıkoymasına izin vermedim. Liste yeni bir suçla sona eriyordu ve şöyle koskoca bir para yığını üzerine yemin edebilirdim ki sesinde bir incinmişlik vardı.

"Ayrıca tabii bir robot-polise saldırmak suçu da sicilinize eklenecek. Bu yaptığınız çok aptalcaydı çünkü beynini ve gırtlağım zırhlıdır ayrıca gövde kısmım da.."

"Gayet iyi biliyorum, George, ama şu senin telsiz alıcıvericisi de sivri kafanın tam tepesinde ve ben henüz arkadaşlarına haber vermeni istemiyorum."

Sıkı bir tekmeyle duvardaki gizli paneli yıktım, bu panel bodrum katına inen merdivenlere ulaşmamı sağlıyordu. Yerdeki moloz yığınının yanından geçerken polis parmaklarıyla bacağımı yakalamaya çalıştı ama ben bunu bekliyordum ve birkaç santimlik bir mesafeyle sıyırmayı başardım. Bunların ne kadar dayanıklı olduklarını anlamama yetecek kadar çok sayıda polis tarafından kovalanmıştım. Onları havaya uçurabilirsiniz ya da ezip un ufak edebilirsiniz ama tek bir parmakları bile sağlam kalsa kendilerini onunla sürükleyerek ve size dostane öğütler vererek peşinizi bırakmazlar. Bunun yaptığı da farklı değildi. Suç dolu hayatıma bir son vermeli ve topluma olan borcumu ödemeliydim falan. Bodruma ulaştığımda merdivenlerde yankılanan sesini hâlâ duyabiliyordum.

Artık her saniyem sayılıydı. Polisler peşime düşmeden önce yaklaşık üç dakikam vardı ve kendimi binanın dışına atmak tam olarak bir dakika sekiz saniyemi alacaktı. Bu pek uzun bir süre sayılmazdı, zamanı iyi kullanmalıydım. Bir başka paneli de yine bir tekmeyle açarak etiket çıkarma odasına girdim. Ben merdivenlerden aşağı inerken robotlardan biri bile başını kaldırıp bakmadı, baksalardı şaşardım zaten. Hepsi de düşük model M Tipi robotlardı. Beyinleri pek fazla çalışmayan, yalnızca basit ve tekrara dayalı işlerde kullanılabilecek şeylerdi. Onları kiralamamın nedeni de buydu. Azotlu meyve kutularının üzerindeki etiketleri neden çıkardıklarına ya da bu kutuları duvarın içinden geçerek kendilerine getiren paletin öbür ucunda ne olduğuna dair en ufak bir merakları yoktu. Duvarın öteki yanına geçmemi sağlayan Hiç Açılmayan Kapıyı açtığımda bile yukarı bakmadılar. Artık hiçbir şeyim sır olmadığı için kapıyı açık bıraktım.

Gürültüyle çalışan paletin hemen yanından geçerek hükümete ait deponun duvarında açmış olduğum delikten içeri girdim. Paleti de kendim yerleştirmiştim. Bu iş ve deliği açmak kendi başıma yapmam gereken yasadışı şeylerdi. Bir başka kilitli kapıdan geçerek depoya girdim. Otomatik forklift, tavana kadar yükselen yığından aldığı kutuları palete yerleştirmekle meşguldü. Bu aletin robottan sayılmasına yetecek beyni yoktu, yalnızca

kutuların yüklenmesine ilişkin komutları uyguluyordu. Etrafından dolaşarak koridordan aşağı seğirttim. Yasadışı faaliyetimin sesleri arkamda giderek zayıfladı ve yok oldu. Hâlâ bu şekilde tam kapasite ile çalıştığını duymak içime hoş bir sıcaklık yayıyordu.

Bu güne kadar çevirdiğim dalaverelerin en iyilerinden biri olmuştu. Küçük bir sermaye gideri karşılığında hükümetin deposuna bitişik olan depoyu kiralamıştım. Duvarda açtığım basit bir delik sayesinde, muazzam bir yiyecek stoğuna ulaşmam mümkün olmuştu. Bu büyüklükteki bir depoda, uzun dönem stoklara aylar boyunca el sürülmeyeceğinden emindim. Tabii ben el sürene kadar.

Delik açıldıktan ve palet yerleştirildikten sonra artık gerisi işleri yürütmeye kalmıştı. Eski etiketleri çıkarıp yerlerine kendi bastığım renkli etiketleri yapıştırmaları için bu robotları kiralamıştım. Daha sonra mallarımı tamamiyle yasal yollardan pazarlamıştım. Benim stokumda en iyi mallar mevcuttu ve yaratıcı ticari faaliyetlerim sayesinde de giderlerim oldukça düşüktü. Rakiplerimden daha düşük fiyata satışlar yapmak ve buna rağmen hatırı sayılır bir kâr elde etmek olanağına sahiptim. Yerel toptancılar iyi bir alışverişin kokusunu hemen almışlardı ve aylar sonrası için bile siparişler vermişlerdi. İyi bir ticari faaliyetti ve bir süre daha devam edebilirdi.

Aklıma gelen bu tür düşünceleri daha başlangıçta kontrol altına almıştım. Bizim meslekte asla unutmamanız gereken bir şey vardır; bir iş bitmişse BİTMİŞTİR! Bir gün daha devam etmenin ve bir çeki daha tahsil etmenin çekiciliğine kapılmak meslek hayatınızın sonu olabilir. Aaah, ah, bunu benden iyi kimse bilemez! Ayrıca şunu da biliyorum ki bu, polisle tanışıklığınızı artırmanın da en iyi yoludur.

İnsan açgözlü olmamalı çok

Sağ olana çalışacak gün mü yok

Benim düsturum budur ve bugün bulunduğum yeri de bu güzel parolaya harfiyen uymama borçluyum.

Ve düşüncelere dalıp gitmek de polislerden kaçmama yardımcı olmaz.

Koridorun sonuna geldiğimde kafamı tüm bu düşüncelerden temizlemiştim. Dışarıda her yer şu ana kadar polislerle dolup taşmış olmalıydı. Çok hızlı hareket etmeli ve hiç hata yapmamalıydım. Sağa ve sola hızlı bir bakış. Görünürlerde kimse yok. İki adım ilerleyerek asansörün düğmesine bastım. Binanın arka tarafındaki bu asansöre bir ölçüm aleti yerleştirmiştim ve buna göre asansör ayda ortalama iki kez kullanılıyordu.

Üç saniye içinde geldi, boştu, içeri girmemle çatı katının düğmesine basmam bir oldu. Asansör yolculuğum hiç bitmeyecekmiş gibiydi, daha doğrusu bana öyle geliyordu. Kayıtlara göre ise tam olarak on dört saniye sürmüştü. Yolculuğumun en tehlikeli kısmına gelmiştim. Asansör yavaşladığında tetikte duruyordum. Yetmiş beş kalibrelik geri tepmesiz silahım elimdeydi. Bu bir polisin işini görebilirdi ama hepsi o kadar.

Kapı sarsılarak açıldı ve rahatladım. Hiçbir şey yoktu. Aşağıda her yeri polislerle doldurmuş ve bu nedenle de yukarıya adam gönderme zahmetine girmemiş olmalıydılar.

Artık açık havadaydım ve sirenlerin o harika sesini ilk kez duyabiliyordum. Çıkardıkları gürültüye bakılırsa şehirdeki polis teşkilatının yarısı buraya toplanmış olmalıydı. Bir sanatçı için alkış ne demekse bu da benim için o demekti.

Levha asansör şaftının arkasında bıraktığım yerde duruyordu. Biraz paslanmıştı ama hâlâ sağlamdı. Levhayı parmaklıkların kenarına kadar taşıyıp yandaki binaya uzatmam için birkaç saniye geçti.

Yavaş; artık hızın önemli olmadığı tehlikeli bir aşamaya gelmiştim. Dikkatlice levhanın ucuna; ağırlık merkezimi levhanın tam ortasına verebilmem için çanta göğsümde. Her seferinde bir adım. Yerden yüzlerce metre yüksektesin. Aşağı bakmazsan düşmezsin...

Bitti. Hızlanma zamanı. Levha parmaklıkların arkasına, eğer ilk bakışta görmezlerse izlerim en azından bir süre için fark edilmeyecekti. On hızlı adım ve merdiven sahanlığına açılan kapıdayım. Kolayca açıldı. Öyle de olmalıydı, çünkü menteşeleri yeterince yağlamıştım. İçeri girer girmez sürgüyü çektim ve uzun, derin bir nefes aldım. Henüz paçayı

kurtarmamıştım, ama işin en riskli, en tehlikeli kısmı geride kalmıştı. Burada kesintisiz iki dakika ve sonra James Bolivar diGriz'i, diğer adıyla "Kaypak Jim"i bir daha asla bulamayacaklar.

Sahanlık kutu gibi, kötü aydınlatılmış, küf kokulu bir yerdi. Daha önce hiç ayak basılmamıştı. Bir hafta önce burada gizli kamera ve ses alıcısı olup olmadığını iyice kontrol etmiştim. Temizdi. Yerdeki tozlarda kendi ayak izlerimden başka herhangi bir iz görünmüyordu. Bir hafta içinde gizli alıcılar yerleştirilmiş olması riskini göze alıyordum. Bu işte önceden görülebilen bazı riskleri kabul etmek gerekir.

Elveda James diGriz, fotoğrafı ve parmak izleri binlerce gezegendeki polis dosyalarını şereflendiren, doksan sekiz kilo ağırlığında, kırk beş yaşlarında, kalın gövdeli, tombul yanaklı sıradan bir işadamı. Önce parmak izleri yok oldu. Giydiğinizde ikinci bir deri gibi oluyor, ancak biraz çözücüyle bir çift şeffaf eldiven gibi çıkıveriyorlar.

Sonra tüm giysilerim, en son olarak da ters çevrilmiş duran korse. Bütün belimi çevreleyen ve kurşun-termit karışımından oluşan yirmi kiloluk bir ağırlığı taşıyan şu sevimli göbek. Şişeden aldığım bir miktar beyazlatıcı ile saçlarım çabucak doğal rengine, kahverengiye dönüveriyor, tabii kaşlarım da. Burnumdaki tıkaçlar ve yanaklarımdaki dolgular çıkarırken biraz acıtıyor, ama bu yalnızca birkaç saniye sürüyor. Sonra mavi kontakt lenslerim. Ne zaman bu işlemleri yapsam anadan doğma kalıyorum ve her seferinde kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Hani yalan da değil, yeni bir adam olmuştum, yirmi kilo daha hafif. On yıl gençleşmiştim ve eşkâlim tamamen değişmişti. Büyük çantanın içinde yepyeni giysiler vardı ve kontakt lenslerimin yerini de koyu camlı gözlükler almıştı. Darmadağın duran paralar güzelce yerleştirince bir Bond çantaya tastamam sığmıştı.

Doğrulduğumda kendimi gerçekten de on yaşım uçmuş gitmiş gibi hissediyordum. O ağırlığı taşımaya öylesine alışmışım ki çıkarana kadar varlığının farkında bile değildim. Ayaklarımın altına yay takmış gibi hafiflemiştim.

Termit bütün kanıtların icabına bakardı. Her şeyi bir yığın haline getirip elektrik kontağını attırdım. Yığın gürleyerek tutuştu ve şişeler, giysiler, çanta, ağırlıklar, ne varsa hepsi parlak bir alevle yanmaya başladı. Polis, betonun üzerinde yanmış bir nokta bulur, tahlillerde de duvardan birkaç molekül görünürdü, ama bundan fazlasını elde edemezlerdi. Ben merdivenlerden üç kat aşağıya, yüz on ikinci kata inerken yanan termitten çıkan alevler etrafımda dans eden gölgeler oluşturuyordu.

Şans hâlâ benden yanaydı, kapıyı açtığımda o katta hiç kimse yoktu. Hızlı asansör beni ve işadamı görünüşlü bir avuç diğer insanı bir dakikada lobiye indirdi.

Yalnızca bir tek kapıdan caddeye çıkış vardı ve o kapının üzerine de bir kamera yerleştirilmişti, içeri girip çıkan insanları durdurmak için hiçbir şey yapılmıyordu. Pek çoğu kamerayı ve etrafındaki bir grup polisi fark etmiyordu bile. Normal bir hızla o tarafa doğru yürüdüm. Sağlam sinirlere sahip olmak bu işte çok önemlidir.

Bir an için bu camdan yapılmış soğuk gözün görüş alanının tam ortasındaydım, sonra geçip gittim. Hiçbir şey olmadı ve ben kurtulduğumu anladım. Bu kamera, polis merkezindeki ana bilgisayara doğrudan bağlantılı olmalıydı. Eğer eşkâlim polis kayıtlarındakine benziyor olsaydı robotlar beni hemen tanırlardı ve ben daha bir adım bile atamadan enselenirdim. Bir saniyeden bile daha kısa süre içinde hareket edip tepki verebilen bir robot-bilgisayar kombinasyonunu hızınızla alt edemezsiniz, ama aklınızla alt edebilirsiniz. Ben bunu yine başarmıştım.

Bir taksiye binerek yaklaşık on blok uzaklaştım, ilki gözden kaybolana kadar bekleyip başka bir taksiye bindim. Ancak üçüncü taksiye bindikten sonra kendimi uzay terminaline gidebilecek kadar güvende hissedebildim. Siren sesleri arkamda gittikçe uzaklaşıyor ve nadiren karşı yönden bir polis arabası geliyordu.

Şüphesiz bir bardak suda fırtına koparıyorlardı ama çok ileri uygarlığa ulaşmış dünyalarda bu hep böyledir. Suç öylesine az rastlanan bir şeydir ki birkaç vaka ile karşılaşsa polis ne yapacağını şaşırır kalır. Aslında onları da

suçlayamam, trafik cezaları yazıp durmak adam akıllı sıkıcı bir iş olmalı. Sanırım onların bu tekdüze hayatlarına biraz heyecan kattığım için bana teşekkür etmeliler.

2

Şehrin oldukça dışında bulunan uzay terminaline kadar güzel bir yolculuk yaptım. Arkama yaslanıp manzarayı seyredecek ve düşüncelerimi toparlayacak zamanım vardı. Hatta biraz felsefe bile yapabilirdim. Artık puro içmenin tadını da çıkarabilirdim, çünkü diğer kişiliğimde yalnızca sigara içerdim ve bu kuralı en yalnız anlarımda bile kesinlikle bozmazdım. Purolar altı ay önce koyduğum cep muhafazasının içinde hâlâ tazeydiler. Uzun, ağız dolusu bir nefes çekip dumanı ışıltılı manzaraya doğru üfledim, işi bitirmiş olmak güzeldi, neredeyse işi yapıyor olmak kadar. Hangisini daha çok sevdiğime bir türlü karar verememişimdir. Sanırım ikisini de zamanında yapmak en uygunuydu.

Toplumumuzdaki insanların büyük çoğunluğundan o kadar farklı bir hayat yaşıyorum ki, bu hayatı onlara açıklayabileceğimden bile emin değilim. Onlar suçun ne demek olduğunun bile çoktan unutulduğu geniş ve zengin bir dünyalar birliğinde yaşıyorlar. Bu durumdan memnun olmayanların sayısı çok az, topluma uyum sağlayamayanların sayısı ise daha da az. Yüzyıllardır süren genetik kontrole rağmen bu şekilde doğan az sayıda kişi hemen teşhis edilir ve sapkınlıkları çabucak düzeltilir. Bazıları yetişkin birer insan olana kadar zayıflıklarını göstermez. Bunlar ev ve dükkân soymak gibi küçük suçlarla yeteneklerini denerler. Doğanın onlara bahşettiği zekâ düzeyine göre bir iki hafta ya da iki ay böyle devam ederler. Ama onlar için nükleer çürüme kadar kesin ve mukadder olan, polis tarafından enselenip içeri tıkılmaktır.

İşte bizim organize ve züppe toplumumuzdaki suçların hemen hemen tamamının boyutları bu ölçüdedir. Ya da yüzde doksan dokuzunun diyelim. Polislerin işlerinde kalmalarını sağlayanlar bu son ve en önemli yüzde birlik kesimdir. Ben ve galaksinin dört bir yanına dağılmış bir avuç insan bu yüzde biri oluşturuyoruz. Teorik olarak biz varolamayız, ya da varolsak bile iş yapamayız, ama yapıyoruz. Bizler toplumun tavan aralarında yaşayan sıçanlarız. Onların sınırlarının ve kurallarının dışında faaliyet gösteririz. Kuralların daha esnek olduğu yıllarda toplumda daha çok sıçan vardı, tıpkı ahşap evlerde, sonradan onların yerini alan betonarme evlere göre daha çok sıçan olduğu gibi. Ama oralarda bile sıçan vardı. Artık toplumumuz betondan ve paslanmaz çelikten oluştuğu için ek yerleri arasında daha az boşluk var ve ancak zeki bir sıçan o boşlukları bulabilir. Paslanmaz çelik bir sıçan için bu en uygun ortamdır.

Paslanmaz çelik bir sıçan olmak hem gurur hem de yalnızlık hissi veren bir şey, eğer yakalanmamayı başarabilirseniz bu galakside yaşayabileceğiniz en muhteşem deneyim. Toplumbilim uzmanları bizim varlığımızın nedenleri konusunda pek hemfikir görünmüyorlar, hatta bazıları varolduğumuzdan bile emin değiller. Bu konuda en yaygın biçimde kabul gören teoriye bakılırsa bizler, çocukluk yıllarında teşhis edilerek düzeltilebileceği halde kendini belli etmeyip, yalnızca ileri yaşlarda ortaya çıkan gecikmiş bir psikolojik bozukluğun kurbanlarıyız. Ben doğal olarak bu mesele üzerinde epey kafa yordum ve maalesef bu görüşü pek benimseyemedim.

Birkaç yıl önce konuyla ilgili olarak küçük bir kitap yazdım, takma isimle tabii. Aldığı tepkiler pek de fena değildi. Benim teorime göre sapkınlıklar psikolojik olmaktan ziyade felsefi idi. Bir noktadan sonra insanın ya toplumun çizdiği sınırların dışında yaşamak ya da sıkıntıdan ölmek zorunda olduğu gerçeği suratınıza bir tokat gibi çarpıyor. Bu sınırları belirlenmiş hayatta ne gelecek ne de özgürlük var; öteki dünya denen şey de yalnızca toplum kurallarının tamamiyle reddedilmesiyle mümkün. Günümüzde toplumun hem içinde hem de dışında yaşayabilen paralı askerlere ya da maceraperest beyefendilere yer kalmadı. Artık ya hep ya hiç. Ben kendi akl-ı selimimi korumak amacıyla hiçi seçtim.

Ben bu tür olumsuz düşüncelere dalıp gitmişken taksi uzay terminaline vardı ve kendimi dışarı atabildiğime sevindim. Bu işte yalnızlık korkulacak bir şeydir. Bu tür yalnızlık ve kendine acıma duygularına yenik düşerseniz mahvolabilirsiniz. Hareket böyle durumlarda her zaman işe yaramıştır. Tehlikenin ve kaçmanın verdiği keyif aklımı bu gibi düşüncelerden temizlememe yardımcı olur. Parayı öderken banknotlardan birini verir gibi yapıp avucumun içinde saklayarak taksiciyi kazıklamıştım, ruhu bile duymamıştı. Onun bu safdilliği sayesinde keyiflenmiş, bir şarkı mırıldanıyordum. Verdiğim bahşiş ise taksiciye attığım kazıktan daha yüklü miktardaydı, çünkü ben bu tür şeyleri yalnızca tekdüzelikten kurtulmak için yaparım.

Bilet gişesinde görevli olarak bir robot vardı. Alnının tam ortasında fazladan bir göz, yani bir kamera bulunuyordu. Ben biletimi alırken hafif bir ses çıkararak hareket etti; yüzümü ve gideceğim yeri kayda aldı. Bu polisin aldığı sıradan güvenlik önlemlerinden biriydi; olmasaydı şaşardım. Sistem içi bir yolculuk yapacağım için resmimin dosyalardan başka herhangi bir yere gideceğini sanmıyordum. Büyük bir vurgundan sonra genellikle yaptığım gibi yıldızlararası bir yolculuğa çıkmıyordum bu kez. Buna gerek yoktu. Bir iş bittikten sonra tek bir dünya ya da küçük bir sistem, başka bir işe koyulmak için çok küçük geliyordu. Ancak Beta Cygnus, hepsinde de uygun bir iş atmosferi mevcut olan yaklaşık yirmi gezegenlik bir sistemdi. Bu gezegende, yani 3'te hava oldukça ısınmıştı, ama diğer bütün gezegenler iş için uygundu. Sistem içinde büyük bir ticari rekabet vardı ve güvenlik birimlerinin pekiyi bir işbirliği içinde olmadıklarını biliyordum. Bunun bedelini ödeyeceklerdi. Büyük ve tarıma dayalı bir gezegen olan 13 numaraya, yani Moriy'e gidiyordum.

Uzay limanında çok sayıda küçük dükkân vardı. Buralardan dikkatlice alışveriş ettim ve bir bavul dolusu yeni giysilerle yolculukta gerekli olacak şeyler aldım. Terziyi en sona bırakmıştım. Benim için çıkardığı birkaç takım yolculuk giysisi ile bir İskoç eteğini alarak soyunma kabinine girdim. Tamamiyle şans eseri, elbiselerden biriyle duvardaki gizli kamerayı örtmeyi başardım. Bir yandan az önce aldığım biletimde tahrifat yaparken bir yandan da soyunuyormuş gibi sesler çıkarmaya başladım. Öbür ucu delgi olan puro kesicimi kullanarak biletin üzerinde bulunan ve gideceğim yeri

gösteren delikleri değiştirdim. Artık 13. değil 10. gezegene gidiyordum ve bu değişiklikten sonra hemen hemen iki yüz kredi zarar etmiştim. Biletlerde ve siparişlerde tahrifat yapmanın sırrı budur. Asla yazılı olan fiyatı yükseltmemeksiniz, çünkü fark edilme olasılığı çok fazladır. Ama eğer fiyatı düşürür de bu işten zararlı çıkarsanız, yakalansanız bile insanlar hatanın makinede olduğundan emin olacaklardır.' Şüphelenmek kimsenin aklına bile gelmez çünkü kim zarar etmek için bilette tahrifat yapar ki?

Polisler şüphelenmeden kameranın üzerindeki elbiseyi aldım ve acele etmeden denedim. Artık hemen hemen herşey hazırdı ve geminin kalkmasına daha bir saat vardı. Bu vakti otomatik bir makinede bütün giysilerimi yıkayıp ütüleyerek akıllı bir biçimde değerlendirdim. Hiçbir şey bir gümrük görevlisinin dikkatini bir bavul dolusu giyilmemiş elbiseden fazla çekemez. Gümrükten rahatça geçtikten sonra yaklaşık yarısı dolmuş olan gemiye bindim ve hostesin yanındaki koltuğa oturdum. Beni KÜSTAH VE SİNİR BOZUCU ERKEKLER sınıfına dâhil ederek kalkıp gidene kadar ona kur yaptım. Yanımdaki koltuğun sahibi olan kız kurusu da beni aynı kefeye koyduktan sonra hiç yüz vermeden pencereden dışarı bakmaya başladı. Mutluluk içinde uykuya daldım, çünkü fark edilmemekten daha iyi tek bir şey varsa o da fark edildikten sonra sınıflandırılmaktır. Böylelikle size ait özellikler o sınıfa giren diğer kişilerinkiyle karışır ve en sonunda yok olur.

Uyandığımda 10. gezegene neredeyse varmıştık. Gemi inene kadar koltuğumda yarı uyur yarı uyanık bir vaziyette kaldım. Çantam gümrükten geçerken de bir puro içtim. İçi para dolu kilitli bavulum hiç şüphe uyandırmamıştı, çünkü ileri görüşlülüğüm sayesinde daha altı ay öncesinden mesleğimin banka kuryeliği olduğunu gösteren sahte belgeler düzenlemiştim. Gezegenlerarası bir para birimi bu sistemde hemen hemen mevcut değildi, bu nedenle de büyük miktarlarda nakit para giriş çıkışı gümrük görevlileri için alışılmış bir durumdu.

Artık alışkanlıktan olsa gerek işleri biraz daha karmaşıklaştırdım ve indiğim şehirle arası bin kilometreden fazla olan sanayi şehri Brouggh'a gittim. Tamamiyle yeni kimlik belgelerimi kullanarak sakin bir banliyö oteline yerleştim.

Bunun gibi büyük işlerden sonra genellikle bir iki ay dinlenirim; ama bu kez dinlenmeye pek niyetim yoktu. James diGriz kişiliğini yeniden yaratmak üzere şehirde küçük alışverişler yaparken yeni iş olanakları için gözlerimi dört açmayı da ihmal etmiyordum. Daha dışarı çıktığım ilk gün bana başlangıçta doğal gibi görünen, sonraları ise gittikçe daha çekici gelen bir şey görmüştüm.

Bugüne kadar kanunun pençesinden kurtulabilmemin en önemli nedenlerinden biri asla kendimi tekrar etmememdir. Yapacağım işi önce kafamda planlar, bir kez uygular ve sonra da sonsuza dek o plandan uzak dururdum. Çevirdiğim dalaverelerin tek ortak yönü bana çok iyi para kazandırmalarıydı. Bugüne kadar yapmadığım tek iş ise silahlı soygundu. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Bir yandan şu koca göbekli "Kaypak Jim" kişiliğini yeniden yaratırken, bir yandan da yeni iş için planlar yapıyordum. Parmak izi eldivenleri hazır olduğunda bütün iş hemen hemen planlanmış durumdaydı. Bütün iyi planlanmış faaliyetlerde olması gerektiği gibi herşey basitti. Ne kadar az ayrıntı olursa muhtemel aksilikler de o kadar az olurdu.

Şehrin en büyük alışveriş yerlerinden biri olan Moraio's mağazasını soyacaktım. Zırhlı bir araba her akşam tam olarak aynı saatte mağazanın hasılatını bankaya götürüyordu. Bu kadar çok paranın, izi takip edilemeyecek kadar küçük banknotlar halinde olması iştahımı kabartıyordu. Kafamı ciddi olarak kurcalayan tek mesele bu .kadar çok yer ve ağırlık tutan parayı ne yapacağımdı. Bu sorunun cevabını bulduğumda artık iş için herşey hazırdı.

James diGriz'in yeniden ortaya çıkma vakti gelene kadar bütün hazırlıkları tabii ki yalnızca kafamda yapıyordum. Tüm o ağırlıkları yeniden taktığım gün kendimi üniforma giyiyormuş gibi hissettim. Neredeyse keyifle ilk sigaramı yaktım, sonra da işe koyuldum. Biraz alışveriş ve birkaç basit hırsızlıkla geçirdiğim bir iki gün sonunda artık tamamiyle hazırdım. İşi ertesi gün öğleden sonrası için planlamıştım.

Satın almış olduğum büyük bir kamyon planımın en önemli parçasını oluşturuyordu; ama önce iç kısmında bazı değişiklikler yapmam gerekmişti. Kamyonu mağazadan yaklaşık yarım mil uzaklıkta bulunan L şeklindeki bir sokağa park ettim. Sokak neredeyse tamamiyle kapanmıştı ama yalnızca sabahın erken saatlerinde kullanıldığı için bu pek önemli değildi. Eğlenceli bir gezintiden sonra mağazaya zırhlı minibüsle neredeyse aynı anda ulaştım. Ben devasa binanın duvarına yaslanmış dururken korumalar da parayı taşıyorlardı. Benim paramı.

Hayal gücü pek geniş olmayan biri için bu sanırım dehşet verici bir manzaraydı. En az beş silahlı koruma girişi tutmuş, şoför ve yardımcısı dışında iki koruma da aracın içine yerleşmişti. Ek bir koruma önlemi olarak da, kaldırımın hemen yanında çalışır vaziyetteki motosikletlerinin üzerinde üç görevli vardı. Onlar da yolda herhangi bir tehlikeye karşı zırhlı minibüse eşlik edeceklerdi. Ah ne kadar etkileyici. Bütün bu özenli güvenlik önlemlerine biraz sonra neler olacağını düşününce gülmemi zor tuttum.

Önceki gelişlerimde koruma görevlilerinin taşıdığı para torbalarım tek tek saymıştım. Her zaman tam on beş torba oluyordu, ne bir eksik ne de bir fazla. Bu alıştırma tam olarak ne zaman işe koyulmam gerektiğini anlamamı kolaylaştırmıştı. Tam on dördüncü torba zırhlı araca yüklenirken on beşincisi mağazanın girişinde göründü. Şoför de tıpkı benim yaptığım gibi torbaları sayıyordu. Yükleme biter bitmez kilitlemek üzere araçtan inip arka kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Adımlarımın hızını tam onunkilere göre ayarlayarak yanından geçip gittim. O arka kapıya vardığı anda ben de araca ulaşmıştım. Yavaşça şoför mahalline tırmanıp kapıyı çarparak kapadım. Gözleri yuvalarından fırlayan yardımcı ancak ağzını açmıştı ki uyuşturucu bombasını kucağına bırakıverdim. Anında sızmıştı. Ben tabii ki burun deliklerimi koruyucu filtrelerle tıkamıştım. Sol elimle motoru çalıştırırken sağ elimle de arkamda bulunan ve beni diğerlerinden ayıran camdan içeri daha büyük bir bomba fırlattım. Düşerken çıkardıkları sesi duyunca korumaların para torbalarının üzerine yığılıp kaldıklarından iyice emin olmuştum.

Bütün bu olup bitenler altı saniye bile sürmemişti. Basamaklardaki korumalar bir terslik olduğunu daha yeni anlıyorlardı. Onlara neşeyle el salladıktan sonra gazlayarak hızla kaldırımdan uzaklaştım, içlerinden birisi peşimden koşup açık olan arka kapıdan içeri atlamaya çalıştıysa da biraz geç kalmıştı. Herşey o kadar hızlı olup bitmişti ki hiçbiri ateş açmayı bile akıl edememişti, oysa ben birkaç kurşuna kesin gözüyle bakıyordum. Bu gezegenlerdeki hareketsiz yaşam refleksleri gerçekten zayıflatıyor.

Motosikletli korumalar ise çok daha hızlı kavramışlardı durumu. Ben daha birkaç yüz metre bile gitmeden peşime düşmüşlerdi. Önce onlar bana yetişene kadar yavaşladım. Sonra gaza bastım ve onların hemen birkaç metre önünde gitmeme yetecek bir hızda kaldım.

Tahmin edileceği üzere sirenler çığlık çığlığa idi ve silahlar patlamaya başlamıştı. Herşey tam planladığım gibi gidiyordu. Jet yarışçıları gibi caddenin altını üstüne getiriyor, trafiği yara yara ilerliyorduk. Yolun bu şekilde açılmasını sağlayarak kaçışımı kolaylaştırdıklarını fark edecek zamanları yoktu. Bu tam bir kara mizah örneğiydi ama korkarım ben, keskin virajlardan dönerken yüksek sesle gülmekten kendimi alamamıştım. Şüphesiz alarmlar hemen etkisini göstermişti. Yollar polis tarafından tutulmuş olmalıydı. Ama öyle hızlı gidiyorduk ki yarım millik mesafeyi çabucak aşıvermiştik. Yalnızca birkaç saniye sonra sokağın girişine varmıştım. Zırhlı minibüsle sokağa girerken aynı anda da cebimdeki kumanda aletinin düğmesine bastım.

Sokak boyunca her yerde sis bombaları patlıyordu. Kullandığım diğer tüm aletler gibi bombalar da el yapımıydı tabii. Ama yine de çıkardıkları sis bu dar sokak için yeterli yoğunluktaydı. Çamurluklar duvara sürtene dek aracı sağa çekmeme rağmen pek fazla yavaşlamadım, böylelikle yoğun sis içinde bile yolumu bulmam mümkün olmuştu. Motosikletli korumalar bunu yapamamışlardı tabii. Durmak ya da bu karanlıkta tepetaklak yuvarlanmak kendi tercihlerine kalmıştı. Umarım doğru kararı vermişlerdir ve hiçbirinin canı yanmamıştır.

Bombaların patlamasını sağlayan uzaktan kumanda aletinin kamyonun arka kapısını da açmış ve rampayı uzatmış olması gerekiyordu. Yapmış

olduğum denemelerde herşey yolunda gitmişti. Bugün de öyle olmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Hızımı ve zamanı kullanarak sofi kakta aldığım mesafeyi tahmin etmeye çalışıyordum, ama biraz fazla gitmiştim. Zırhlı minibüsün ön tekerlekleri rampaya hızla çarptı ve araç daha büyük olan kamyonun içine rampadan yürümekten ziyade zıplayarak girdi. Oldukça sarsılmıştım ve kamyonun ön tarafını vagondan ayıran duvara bindirmeden önce frene ancak basabildim.

Bombalardan çıkan sis nedeniyle her taraf karanlığa gömülmüştü. Bu karanlık ve benim sarsılmış beynim yüzünden az kalsın bütün iş berbat oluyordu. Minibüsün duvarına yaslanıp kafamı toplamaya çalışırken çok değerli saniyeler kaybetmiştim. Ne kadar öyle kaldığımı bilmiyorum ama sendeleyerek arka kapıya geldiğimde korumaların karanlıkta yaklaşıp uzaklaşan seslerini duyabiliyordum. Rampanın kalkarken çıkardığı gıcırtıyı duymuşlardı. Seslerini kesmek için iki bomba daha fırlattım.

Kamyonun direksiyonuna geçip gazı köklediğimde sis yavaş yavaş kalkmaya başlamıştı. Biraz daha ilerledikten sonra aydınlığa ulaştım. Sokağın ucu az ilerideki bir ana caddeye çıkıyordu. Caddeye vardığımda durdum ve bütün tanıkları dikkatlice inceledim. Hiçbiri ne kamyonla ne de sokakla ilgilenmiyordu. Anlaşılan bütün şamata hâlâ sokağın öteki ucunda olup bitiyordu. Gaza basıp az önce soyduğum mağazaya ters yöndeki caddeye doğru yol aldım.

Tabii bu şekilde yalnızca birkaç blok gittikten sonra hemen bir ara sokağa girdim, ilk köşeden tekrar döndüm ve Moraio's mağazasına, en son suçumu işlediğim yere yöneldim. Pencereden gelen serin hava kısa sürede etkisini göstermiş, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Hatta büyük kamyonumun içinde servis yollarında ilerlerken ıslık bile çalıyordum.

Çevre yolundan Moraio's mağazasının önüne gelip şamatayı seyretmek eğlenceli olabilirdi ama bu belamı aramaktan başka bir şey değildi. Zaman hâlâ önemliydi. Trafiğin tıkanabileceği bütün yollardan uzak durmamı sağlayacak dikkatli bir rota çizmiştim ve bu rotayı takip ediyordum. Yalnızca birkaç dakika içinde mağazanın arkasında yükleme yapılan yere geldim. Burada da belli bir hareketlilik vardı ancak bu ticaretin günlük

koşuşturması içinde kaybolup gidiyordu. Orada burada toplanmış olan kamyon şoförleri ve nakliye görevlileri soygun hakkında fikir alışverişinde bulunuyorlar, robotlar ise dedikodu yapmadıkları için normal işlerine devam ediyorlardı. Konuşanlar haliyle o kadar heyecanlıydılar ki, kamyonumu, park etmiş vaziyette duran diğerlerinin yanma çektiğimde hiçbiri bunu fark etmemişti bile. Motoru durdurdum ve bir oh çekip arkama yaslandım.

Planın ilk bölümü tamamlanmıştı. Ama ikinci bölüm de en az ilki kadar önemliydi. İş üstündeyken ortaya çıkabilecek bu gibi acil durumlarda kullanmak üzere daima yanıma aldığım şeyi çıkartmak için elimi göbeğimin altına soktum. Normalde uyarıcılara pek itibar etmem ama minibüste geçirdiğim sarsıntının verdiği sersemliği hâlâ üzerimden atamamıştım. İki cc'lik Linoten bu sorunu çabucak halletti. Kamyonun arka tarafına geçtiğimde yeniden kuş gibi hafiflemiştim.

Şoförün yardımcısı ve korumalar hâlâ baygındı ve en az on saat daha öyle kalacaklardı. Bana engel olmamaları için onları kamyonun önünde güzelce sıraya dizdim ve işe koyuldum.

Zırhlı aracın kamyonumun arkasını neredeyse tamamiyle kaplayacağını önceden tahmin ettiğim için kutuları duvarlara bağlamıştım. Üstünde Moraio's yazılı bu nakliye kutuları oldukça iyi durumdaydılar. Eksikliklerinin farkına bile varılmayacağı bir depodan aşırmıştım onları. Kutuları duvardan indirip paketleme için açtım. Az sonra terlemeye başladığım için para yığınını kutulara yerleştirirken gömleğimi çıkarmak zorunda kalmıştım.

Kutuları doldurup bantlamak neredeyse iki saatimi almıştı. Yaklaşık her on dakikada bir anahtar deliğinden dışarıyı kontrol ediyordum; herşey normal görünüyordu. Polisin, şehre tüm giriş çıkışları tuttuğundan ve kamyonu bulmak için her yeri didik didik aradığından hiç şüphem yoktu. Aramayı düşünecekleri son yerin soyulan mağazanın hemen arkası olduğundan az çok emindim.

Kutuları tedarik ettiğim depodan bir miktar da nakliye irsaliyesi elde etmek mümkün olmuştu. Her kutuya bir irsaliye yapıştırdıktan sonra hepsine farklı alıcı adresleri yazıp üzerlerine "ödendi" damgası vurdum. Artık operasyonu bitirmeye hazırdım.

Neredeyse karanlık basmıştı, ancak ben nakliye bölümündekilerin gecenin geç saatlerine kadar çalışacaklarını biliyordum. Anahtarı ilk çevirişimde motor çalıştı; park etmiş duran diğer kamyonların yanından geri geri giderek yavaşça platforma çıktım. Yükleme ve boşaltma yapılan peronlar arasında nispeten sakin bir bölge vardı; kamyonu mümkün olduğunca ikisinin ortasına park etmeye çalıştım. Bütün işçiler kafalarını başka bir yöne çevirene kadar arka kapıyı açmadım. En aptal işçi bile neden bir kamyondan firmanın kendisine ait malların boşaltıldığını merak ederdi. Bu nedenle bütün kutuları yığdıktan sonra üzerlerini bir muşambayla örttüm. Bu iş yalnızca birkaç dakikamı almıştı. Ancak kamyonun kapıları kapanıp kilitlendikten sonra muşambaları çıkarttım ve kutuların üzerine oturup bir sigara yaktım.

Fazla beklemem gerekmemişti. Daha sigaram bile bitmeden nakliye bölümünden bir robot sesimi duyurabileceğim kadar yakınımdan geçti.

"Hey baksana. Bunları yükleyen M-19'un fren balataları yandı. İlgilenip ilgilenmediklerine bir baksan iyi olur."

Gözleri görev aşkıyla parlamıştı. Bu M Tipi robotların bazıları görevlerini çok ciddiye alırlardı. Arkamdaki kapıların gerisinde forkliftler ve M-kamyonları belirdiğinde hızla geri çekilerek gizlendim. Telaşlı bir yükleme ve tasnif faaliyeti devam ediyordu; vurgundan elde ettiğim ganimetim de platformdan aşağı indirilerek gözden kayboldu. Bir sigara daha yaktım ve kutular kodlanıp damgalandıktan sonra şehir dışına ve civar kasabalara gidecek olan kamyonlara yüklenene kadar bekledim.

Artık bana yalnızca bir ara sokakta kamyonu boşaltmak ve diğer kişiliğime bürünmek kalmıştı.

Tam kamyona binerken bir terslik olduğunu ilk defa fark ettim. Şüphesiz dış kapıyı da gözlüyordum ancak yeterince sıkı kontrol

etmemiştim. Kamyonlar girip çıkıyordu. Ama bir gerçeği fark ettiğimde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Çıkan kamyonlarla girenler aynıydı. Büyük ve gösterişli, kırmızı bir kamyon büyük bir gürlemeyle çalışarak kapıdan çıktı, ancak yola devam etmek yerine, bir süre dışarıda bekledikten sonra ikinci kapıdan tekrar içeri girdi. Duvarın arkasında polis arabaları bekliyordu. Bekledikleri bendim.

3

Meslek hayatımda ilk defa enselenme korkusuyla ürpermiştim. İlk defa olarak polisler onları beklemediğim bir anda peşime düşmüşlerdi. Para elden gitmişti, burası kesindi. Ama artık işin o yönüyle ilgilenmiyordum. Şu anda peşinde oldukları bendim.

Önce düşün, sonra hareket et. Şimdilik güvendeydim. Polislerse şüphesiz, bu koskoca yükleme avlusunun neresinde olabileceğim konusunda hiçbir fikirleri olmadığı için yavaş ilerliyor, ancak bana her an daha da yaklaşıyorlardı. Beni nasıl bulmuşlardı? En önemli nokta buydu. Yerel polis suçtan neredeyse tamamiyle arınmış bir dünyaya alışmıştı, izimi bu kadar çabuk bulmuş olamazdı. Aslında arkamda herhangi bir iz de bırakmamıştım. Buraya bu tuzağı kuran kişi, aklını ve mantığını kullanarak yapmıştı bunu.

Derken cevap kendiliğinden aklıma geliverdi.

Özel Birim.

Kimse onlar hakkında kesin bir şey bilmiyordu, yalnızca galaksideki binlerce dünyada, bu konuda binlerce şey söyleniyordu. Özel Birim, gezegenlerin tek başlarına çözemedikleri sorunlarla ilgilenmek üzere Birlik tarafından kurulmuş bir bölümdü. Birim, barıştan sonra Haskell'in Komandoları isimli örgütün son kalıntılarını da temizlemiş, ayrıca yasadışı T & Z Tüccarları'nın faaliyetlerine son vermiş, son olarak da Inskipp'i yakalamıştı. Ve şimdi de benim peşimdeydiler.

Orada durmuş kaçmaya çalışmamı bekliyorlardı. Tıpkı benim yaptığım gibi, mümkün olan bütün yolları düşünüyor ve hepsini kapatıyorlardı. Hızlı ve doğru düşünmem gerekiyordu.

Yalnızca iki yoldan dışarı çıkılabilirdi. Dış kapılardan ya da mağazanın içinden. Dış kapılar kaçmama imkân vermeyecek kadar iyi tutulmuştu. Mağazanın içinde başka çıkışlar olmalıydı. Şu tarafta sanıyorum. Daha bunları düşünürken bile başkalarının da aynı şeyleri düşündüğünü ve o çıkışları da tutmak üzere harekete geçtiklerini biliyordum. Başkasının beni zekâsıyla alt ettiği fikri berbat bir şeydi. Pekâlâ denesinlerdi bakalım, ama paralarını almadan önce onları biraz uğraştıracaktım. Henüz başvurmadığım birkaç numaram daha vardı.

Önce biraz yön şaşırtmaca. Kamyonu çalıştırdım, birinci vitese takıp yönünü dış kapıya çevirdim. Bu şekilde giderken direksiyonu bir kilit yardımıyla sabitledim ve kendimi kamyondan aşağı atarak mağazaya doğru yöneldim. İçeri girer girmez daha hızlı hareket etmeye başladım. Dışarıdan, birkaç el silah sesi, bir yerlere şiddetle çarpan kamyonun çıkardığı gürültü ve bağırıp çağıran insanların şamatası duyuldu. Tam istediğim gibiydi.

Mağazanın özel bölümlerine açılan kapıların üstünde alarm sistemi mevcuttu. Bağlantılarını kesmeyi birkaç saniyede başarabileceğim modası geçmiş bir alarm. Maymuncuğumla açtığım kapıya sert bir tekme atıp hemen geri döndüm. Alarm zili yoktu, ama binanın bir yerinde kapının açıldığını gösteren bir şeyler olduğunu biliyordum. Koşabildiğim kadar hızlı koşarak binanın ters yönündeki en son kapıya gittim. Bu sefer alarm bağlantılarını keserek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Aynı anda hem koşup hem de sessiz olmak dünyanın en zor şeyi. Çalışanların kullandığı kapıya geldiğimde ciğerlerim yanıyordu. Geçtiğim koridorlarda birkaç kez parlayan ışıklar görmüş, hemen iki büklüm olarak büyük ölçüde şansımın yardımıyla fark edilmemeyi başarmıştım. Çıkmak istediğim kapının önünde üniformalı iki adam vardı. Mümkün olduğu kadar duvar dibinden giderek onlara iyice yaklaşıp gaz bombasını fırlattım. Bir an için gaz maskeleri olduğunu ve artık yolun sonuna geldiğimi düşündümse

de az sonra ikisi de yığılıp kaldılar. Bir tanesi yolu kapatıyordu. Onu kenara sürükledim ve kapıyı hafifçe araladım.

Işıldakla kapı arasındaki mesafe on metreden fazla olamazdı. Işık yüzüme vurduğunda gözümü almaktan çok acıtmıştı. Anında yere düştüm ve otomatik tabancadan çıkan kurşunlar, kıvılcımlar saçarak kapıda delikler açmaya başladı. Patlayan silahlar kulağımı neredeyse sağır etmişti; koşarak yaklaşan ayak seslerini zar zor seçebiliyordum. 75 kalibrelik silahım elimdeydi; kapıdan dışarı kurşun yağdırmaya başladım. Kimseyi yaralamamak için havaya ateş ediyordum. Bu onları durdurmazdı ama en azından yavaşlatmalıydı.

Ateşime karşılık verdiler, bütün ekip dışarıda olmalıydı. Arkamdaki duvardan plastik parçaları düşüyor, kurşunlar koridorda yankılanıyordu. Kirişi kırmak üzereydim, arkamdan gelen kimse olmadığından emindim. Mümkün olduğunca yere yapışarak ters yönde sürünüp ateş hattından çıktım. Silahlı adamlardan yeterince uzaklaştığıma ve artık ayağa kalkmamda sakınca olmadığına kanaat getirene kadar iki köşeden daha dönmem gerekmişti. Dizlerim titriyor, gözümün önünde renkli benekler uçuşuyordu. Işıldak iyi iş becermişti doğrusu, bu loş yerde önümü zar zor görebiliyordum.

Silahlardan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya çalışırken yavaş hareket etmeye devam ediyordum. Dışarıdaki ekip ben kapıyı açar açmaz ateşe başlamıştı, demek ki binadan çıkmaya çalışan kim olursa olsun ateş etmek üzere emir almışlardı, iyi bir tuzak, içerideki polisler beni bulana kadar aramaya devam edeceklerdi. Dışarı çıkmaya kalkarsam da vurulacaktım. Kendimi tıpkı kapana kısılmış bir sıçan gibi hissetmeye başlamıştım.

Mağazadaki bütün ışıkların yanmasıyla olduğum yerde donup kaldım. Tarım araçlarının sergilendiği bir salona ait duvarın yanındaydım. Tam karşımdaki odada ise üç asker vardı. Birbirimizi aynı anda fark ettik. Kapıya doğru hamle yaptığımda etrafımda kurşunlar uçuşmaya başlamıştı bile, işin içine ordu da karıştığına göre beni yakalamayı iyice kafaya koymuş olmalıydılar. Kapının açıldığı yerde bir sürü asansör ve bir de

yukarı çıkan merdiven vardı. Bir sıçrayışta kendimi asansörlerden birine atarak bodrum katı düğmesine bastım ve kapılar kapanmadan hemen önce kendimi dışarı attım. Merdivenlerin diğer başında da bana doğru gelen askerler vardı, kendiliğimden onlara teslim olmaya gidiyormuşum gibi geliyordu bana. Merdivenlere onlardan bir saniyeden bile daha kısa bir süre önce varmış olmalıydım. Yukarı çıktım; askerler daha merdivenlerin başına bile ulaşamadan ben ilk sahanlığa varmıştım. Şans hâlâ benden yanaydı. Beni görmemişlerdi ve aşağıya indiğimden şüpheleri yoktu. Sırtımı duyara dayadım. Onlar izimi sürmek için merdivenden aşağı yönelirken, ben bağırışmalarını ve düdük seslerini dinliyordum.

Bu güruhun içinde kafası çalışan tek bir kişi vardı. Diğerleri zokayı yutup aşağı inerlerken onun yavaşça yukarı çıkmaya başladığım duydum. Hiç sis bombam kalmamıştı; yapabileceğim tek şey sessiz olmaya çalışarak ondan daha hızlı bir şekilde merdivenleri tırmanmaktı.

Yavaşça ve ısrarla beni takip ediyordu. Ben ayakkabılarımı çıkarıp boynuma asmış, çoraplarımla yürürken o ağır botlarıyla metal merdivenlerde sinir bozucu gıcırtılar çıkarıyordu. Bu şekilde dört kat çıktık.

Tam beşinci katı tırmanmak üzere ayağımı merdivene atmışken birden durdum.

Bir başkası da aşağıya iniyordu, ayağında aynı türden askeri botlar olan birisi. Koridora açılan kapıyı buldum ve içeri girdim. İki yanında ofise benzer odaların sıralandığı uzun bir koridordu bu. Arkamdaki kapının açılıp kurşunların beni delik deşik etmesi olasılığı karşısında dönebileceğim bir köşe bulmak için koridor boyunca koşmaya başladım. Koridor sonsuza uzanıyormuş gibiydi ve birden diğer uca asla zamanında ulaşamayacağımı anladım.

Kaçacak delik arayan bir sıçandım ve hiç delik yoktu. Tüm kapılar kilidiydi; açamayacağımı bildiğim halde hepsini tek tek denedim. Arkamdaki sahanlığın kapısı açılıyordu ve ateşin başlaması da yakındı. Geriye dönüp bakmaya cesaretim yoktu ama bunu hissedebiliyordum. Elimin altındaki kapı açılır açılmaz yuvarlandım ve o zaman ne olup

bittiğini anladım. Kapıyı arkamdan kilitleyip takatsiz kalmış bir hayvan gibi soluyarak karanlıkta kapıya yaslandım. O anda ışık yandı ve masada oturmuş bana sırıtan adamı gördüm.

Bir insan vücudunun kaldırabileceği şok miktarının da bir sınırı vardır. Ben bu sınıra gelmiştim. Beni vurması ya da bana sigara ikram etmesi umurumda bile değildi, artık burama gelmişti. Ama o hiçbirini yapmadı ve bana bir puro uzattı.

"Bir tane alsana diGriz, sanırım bu senin en sevdiğin marka."

Vücut alışkanlıkların kölesidir. Ucunda ölüm olduğunu bilseniz bile bu alışkanlıklardan vazgeçemezsiniz. Parmaklarım kendiliğinden uzanıp puroyu aldı, dudaklarım kavradı ve ciğerlerim içine çekti. Gözlerim ise sürekli masada oturup puromun bitmesini bekleyen adamı izliyordu.

Beklediği an gelmiş olmalıydı. Ellerinin görebileceğim şekilde masanın üzerinde kalmasına dikkat ederek bana bir sandalye gösterdi. Ona doğrultmuş olduğum silahım hâlâ elimdeydi.

"Otur diGriz, şu silahı da bir kenara koy. Eğer seni öldürmek isteseydim bunu yapmak için seni bu odada kapana kıstırmaktan çok daha kolay bir yol seçerdim." Yüzümdeki ifadeyi görünce şaşkınlık içinde kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu odaya gelmiş olmanın bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?"

O ana kadar aklımı kullanarak hareket etmekte göstermiş olduğum başarısızlık bir utanç dalgasına kapılmama neden olmuş ve bu dalga bir gerçeği yüzüme vurmuştu. Biri zekâsını benden daha iyi kullanmış ve beni alt etmişti. En azından şerefimle teslim olabilirdim. Silahımı masanın üzerine atıp bana gösterilen sandalyeye çöktüm. Silahı dikkatlice bir çekmeceye koydu ve biraz rahatladı.

"Orada durup elindeki bu koca silahı doğrultarak bana kötü kötü baktığında bir an için endişelendim doğrusu."

"Sen kimsin?"

Ses tonumdaki kabalık onu güldürmüştü. "Aslında kim olduğum hiç önemli değil. Önemli olan temsil ettiğim teşkilat."

"Özel Birim mi?"

"Kesinlikle. Özel Birim. Yerel polis olduğumu düşünmemiştin değil mi? Seni görür görmez vurmak üzere emir aldılar. Özel Birim in devreye girmesine, ancak ben onlara seni nasıl bulacaklarını söyleyince izin verdiler. Adamlarımdan bazıları binanın içinde, seni buraya getiren de onlar. Diğerleri de şu ateş etme meraklısı yerel polisler. "

Pek gurur verici bir durum değildi ama doğruydu. Tıpkı her hareketi önceden tahmin edilebilen bir M Tipi robot gibi saf dışı bırakılmıştım. Masanın arkasında oturmakta olan ve altmış beş yaşlarında olduğunu ilk kez fark ettiğim bu ihtiyar gerçekten defterimi dürmüştü. Oyun bitmişti.

"Pekâlâ, Bay Detektif. Artık beni yakaladığınıza göre içinde bulunduğum felakete sevinmenizin bir anlamı yok. Şimdi sırada ne var? Psikolojik tedavi mi, lobotomi mi, yoksa yalnızca idam mangası mı? "

"Korkarım hiçbiri. Buraya size Özel Birim'de bir iş teklif etmek için geldim."

Bütün bunlar o kadar komikti ki gülmekten neredeyse sandalyeden düşüyordum. Gezegenlerarası bir hırsız olan ben, James diGriz, polis olacaktım. Gerçekten çok komikti. İhtiyar sabırla gülmemin geçmesini bekledi.

"Bunun komik bir yanı olduğunu kabul ediyorum, ama yalnızca ilk bakışta. Ancak durup bir düşün, bir hırsızı yakalamak için başka bir hırsızdan daha yetkin kimi bulabilirsin?"

Bundaki doğruluk payı oldukça büyüktü, ama özgürlüğümü satın almak için polise muhbirlik yapmak gibi bir bedel ödemeyecektim.

"İlginç bir teklif, ama muhbir rolünü oynamaya hiç niyetim yok. Hırsızlar arasında bile bazı kurallar vardır, bilirsiniz.

Söylediklerim onu kızdırmıştı. Ayağa kalktığında, otururken göründüğünden çok daha iriydi ve suratıma indirdiği yumruk da bir pabuç büyüklüğündeydi.

"Neler saçmalıyorsun sen? TV'deki polisiye filmlerde duyduklarını yutturmaya kalkışma bana. Hayatı boyunca hiç başka bir dolandırıcıyla karşılaşmamış olan sen kalkmış neler söylüyorsun! Karşılaşmış olsaydın bile, eğer bir çıkarın varsa onu seve seve polise ihbar ederdin, bundan eminim. Senin bütün hayatının özü bireycilik ve başkalarının yapamadıklarını yapmanın verdiği heyecan. Ama hepsi bitti, bunu artık kendine kabul ettirsen iyi olur. Eskisi gibi gezegenler arasında cirit atamazsın artık. Ama sahip olduğun bütün yetenekleri ve maharetleri gerektiren bir iş yapabilirsin. Hiç adam öldürdün mü?"

Konuşmasının hızındaki değişme beni gafil avlamıştı, cevabı ağzımdan kaçırdım.

"Hayır... En azından bildiğim kadarıyla hayır."

"Eğer bu geceleri daha rahat uyumanı sağlayacaksa, doğru, öldürmedin. Bir katil değilsin, bunu peşine düşmeden önce sicilinden öğrenmiştim. Bu nedenle Özel Birim'e katılacağını ve toplum düzenini protesto etmek için değil, hasta oldukları için suç işleyen diğer tür kanun kaçaklarının peşine düşmekten büyük zevk alacağını biliyorum. Adam öldüren ve bundan hoşlanan suçluların peşine."

Çok ikna ediciydi, bütün yanıtları biliyordu. Ama bir nokta daha vardı ve kendimi savunmak için son çare olarak ona sarıldım.

"Ya Özel Birim, eğer pis işlerini yaptırmak için kısmen ıslah olmuş suçlularla işbirliği yaptığını duyacak olurlarsa ikimizi de kurşuna dizerler."

Bu kez gülme sırası ondaydı. Ben ortada komik bir şey göremediğim için gülmesi geçene kadar onu kendi haline bıraktım.

"Her şeyden önce, oğlum, Özel Birim benim. En azından tepedeki adamım. Ve adım ne tahmin et bakalım: Harold Peters Inskipp, evet adım

bu."

"Yani şu..."

"Ta kendisi. Ele geçmez Inskipp. Pharsydon H'yi uçuş sırasında yağmalayan ve boşa geçirdiğin gençlik yıllarında hakkında çok şey okuduğundan emin olduğum diğer tüm işleri çeviren adam. Ben de Özel Birim'e tıpkı senin gibi alındım."

Elim kolum bağlanmıştı ve bunu biliyordu. Son darbeyi indirmek üzere devam etti.

"Ya diğer elemanlarımızın kimler olduğunu sanıyorsun? Aşağıdaki ekip gibi teknik okullarımızdan mezun olmuş genç dimağları kastetmiyorum. Operasyonları planlayan, ön hazırlık çalışmalarını yapan ve her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol eden adamlar. Bunlar dolandırıcılardır. Hepsi dolandırıcı. Kendi işlerinde ne kadar iyi olurlarsa Özel Birim'e de o kadar yardımcı oluyorlar. Bu öylesine büyük, müthiş ve karışık bir evren ki karşılaştığımız sorunları görsen şaşar kalırsın. Bu işi yapmak için aramıza yalnızca başarıya ulaşmış olanları alabiliriz.

"Var mısın?"

Herşey çok çabuk olup bitmişti ve düşünecek zaman bulamamıştım. Belki tartışmaya bir saat daha devam edebilirdim. Ama aklımın köşesinde bir yerlerde kararımı çoktan vermiştim. Kabul edecektim, hayır diyemezdim.

Bir şeyleri kaybediyordum; umarım kaybettiğim şeyi özlemezdim. Bir teşkilat için çalışmanın verdiği özgürlüğü bir yana koyarsak, yine de başka insanlarla birlikte çalışacaktım. Eski kaygısız, başına buyruk günler artık bitmişti. Tekrar toplumun saflarına katılıyordum.

Bu düşünce sımsıcak bir duygunun da başlangıcı olmuştu. En azından yalnızlığım sona erecekti. Belki kaybettiğim şeyi dostluk bana geri verebilirdi.

4

Hiç bu kadar büyük bir hata yapmamıştım.

Karşılaştığım insanlar ruhsuz denebilecek ölçüde sıkıcıydılar. Bana dönmekte olan çarkın sıradan bir dişlisi muamelesi yapmışlardı. Dişli olduğum doğruydu ve nasıl olup da bu saçmalığa bulaştığımı merak ediyordum. Aslında merak da etmiyordum, çünkü hatıralarım henüz canlıydı. Akşamın diğer parçalarıyla birlikte buraya sürüklenmiştim, dişlerini benimkilere geçirmişlerdi.

Kendimizi bir gezegende bulmuştuk, burası kesindi. Ancak hangi gezegenlerin yakınında ya da hangi güneş sisteminin içinde olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Her şeyin büyük bir gizlilik ve sükûnet içinde yürümesine bakılırsa burası Özel Birim'in çok gizli idari merkezi ve okulun ana üssüydü.

İşin burası hoşuma gitmişti. Beni sıkıntıdan patlamaktan alıkoyan tek şey buydu. Kurs öğretmenleri içi geçmiş ihtiyarlar kadar sıkıcı olmasına rağmen konular dişlerimi geçirip sallayabileceğim bir parça peynir gibiydi. O güne kadar çevirdiğim dalaverelerin ne kadar acemice olduğunu anlamaya başlamıştım. Burada kaptığım teknikler ve kullanmayı öğrendiğim maharetli aletler sayesinde dolandırıcılık sanatındaki ustalığımı ikiye katlayabilirdim. Bu fikri kafamdan atmaya çalışmak bir süre işe yaradıysa da, bunalımlı ve hüzünlü anlarımda şeytan sinsice aklıma girip kulağıma böyle şeyler fısıldıyordu.

Ortam sıkıcı olmaktan çıkmış, iyice ölü bir noktaya gelmişti. Zamanımın yarısı, dosyalara gömülüp Özel Birim'in sayısız başarılarını ve

bir iki başarısızlığını öğrenmekle geçiyordu. Sıkıntıdan patlamayı beklerken, tüm bunların, yeterince sebat gösterip gösteremeyeceğimi anlamaya yönelik bir deneme sürecinin bir parçası olup olmadığını merak etmiyor da değildim. Öfkemi yatıştırdım, esnemelerimi bastırdım ve dikkatlice etrafıma baktım. Kendimi bu işkenceden kurtarmama yarayacak bazı şeyler öğrenebilirdim.

Bu pek kolay olmadı ama öğrendim. Her şeyin izini sürüp sırları ortaya çıkarmak için harekete geçtiğimde herkes çoktan uykuya dalmıştı. Ama bana göre hava hoştu. Hatta bazı yönlerden böylesi daha bile ilginçti.

Kilit ve kasa açma konusunda kimse benimle aşık atamazdı. Inskipp'e ait özel makam odasının kapısında çenemden bile daha kolay açabileceğim modası geçmiş mandallı bir kilit vardı. Bu kapıdan hiç ses çıkarmadan geçmeliydim. Ne kadar sessiz olmaya çalıştıysam da Inskipp beni duymuştu. Işık yandı ve .75'lik silahını doğrultmuş, yatakta oturmakta olduğunu gördüm.

"Daha akıllı olduğunu sanırdım, diGriz," dedi öfkeyle. "Gece yarısı gizlice odama girmeye çalışmak ha! Vurulabilirdin."

"Hayır, vurulmazdım," dedim, o silahı yastığının altına koyarken. "Senin gibi aşırı meraklı birisi daima önce konuşur sonra ateş eder. Ayrıca ekranın açık olsaydı karanlıkta tüm bu konuşmalara gerek kalmazdı ve geldiğimi haber verebilirdim.”

Inskipp esnedi ve yatağının üzerindeki bir düğmeye basarak kendine bir bardak su doldurdu. "Özel Birim'in başında bulunmam Özel Birim'in her işini benim yaptığım anlamına gelmez," dedi suyu içerken ağzını şapırdatarak. "Benim de biraz uykuya ihtiyacım var. Ekranım yalnızca acil aramalar için açıktır. Yardım isteyen her eleman arayamaz."

"Benim tek başına bir iş beceremeyen türden bir eleman mı olduğumu söylemek istiyorsun?" diye sordum olanca şirinliğimi takınarak.

"Seni hangisi memnun edecekse kendini o lanet türe dâhil edebilirsin," diye homurdanarak yataktan atladı. "Ayrıca hemen odamdan çık ve yarın

gelip beni mesai saatleri içinde gör.

Gerçekten benim insafıma kalmıştı. Uyumak için can atıyordu. Ve az sonra da uykusu tamamen kaçacaktı.

O uzun ve biçimsiz burnuna bir fotoğraf dayayarak "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Bir gözünü yavaşça açtı.

"Büyük bir savaş gemisine benziyor, imparatorluk dönemine ait sanırım. Şimdi son kez söylüyorum git buradan."

"Gecenin bu geç saati için oldukça iyi bir tahmin," dedim neşeyle. "Bu imparatorluk döneminin sonlarına ait Warlord sınıfı bir savaş gemisi. Kuşkusuz bugüne kadar yapılmış en etkili imha araçlarından biri. Yarım mili aşkın menzili olan savunma kalkanlarına sahip ve mevcut herhangi bir filoyu radyoaktif bir kül yığını haline getirebilecek silahlarla donatılmış."

"Tabii bu gemilerden en sonuncusunun bin yıldan fazla bir zaman önce hurdaya dönüştürüldüğünü de unutmamak gerek," diye mırıldandı.

Eğildim ve ağzımı iyice kulaklarına yaklaştırdım. Böylece herhangi bir yanlış anlama ihtimali ortadan kalkmıştı. Yavaş ve tane tane konuşuyordum.

"Doğru, doğru," dedim. "Ama sana günümüzde de bir tane üretilmekte olduğunu söylesem birazcık bile ilgilenmez misin? "

Ah, bunu görmek ne kadar hoştu. Örtüleri bir tarafa savururken Inskipp diğer tarafa fırlamıştı. Daha biraz önce yatay bir vaziyette durmakta iken tek bir harekette duvarın dibinde dimdik ayaktaydı. Geminin resmini ışıkta inceliyordu. Pijama giymenin faziletlerine inanmadığı ortadaydı ve o çöp gibi bacaklarının üzerinde yükselen çıkıntıyı görmek beni biraz rencide etmişti. Ama bacakları ne kadar ince olsa da, sesi bu açığı kapatmaya yetip de artacak kadar kalındı.

"Konuş diyorum sana diGriz, konuş! Bu savaş gemisi saçmalığı da nedir? Kim yapıyor bu gemiyi?"

Bir şey söylemeden önce törpümü çıkarıp tırnaklarımı düzeltmeye başladım. Göz ucuyla suratının mosmor kesildiğini görebiliyordum, ama konuşmuyordu. Kısa da olsa güçlü olduğum bu anın tadını çıkardım.

"diGriz'i bir süre için arşiv odasında görevlendirin, böylelikle işin girdisini çıktısını öğrenebilir, demiştin. Yüzyıllık tozlu dosyaların içine gömülmek tam da özgür ruhlu Kaypak Jim diGriz'e göre. Ona disiplinli olmayı öğret. Özel Birim in ruhunu aşıla. Bu arada kayıtlar da bir düzene sokulmuş olur. Uzun zamandır düzenlenmeleri gerekiyordu zaten."

Inskipp ağzını açtı, boğulur gibi bir ses çıkardı ve kapattı. Kuşkusuz sözümü kesmesinin açıklamamı kısaltmak yerine daha da uzatacağını anlamıştı. Gülümseyip bu kararını başımla onayladım ve devam ettim.

"Böylece yoluna çıkmamı güvenli bir biçimde önlemiş olacaktın. 'Özel Birim faaliyetleri hakkında ön bilgi verme' numarasıyla hevesimi kıracaktın. Bu anlamda planın başarısızlığa uğradı. Bunun yerine başka bir şey oldu. Dosyaları iyice araştırdım ve onları çok ilginç buldum. Özellikle de T & H cihazını, yani Tasnif ve Hafıza. Bu bina galaksideki tüm gezegenlerden gelen haberleri ve raporları alıp özetleyen cihazlarla dolu. Sonra bu malzeme bütün ilgili kategorilere göre tasnif edilerek bir dizin oluşturuluyor. Sonra da bunlar dosyalanıyor. Oldukça yararlı bir cihaz. Uzay gemisiyle ilgili bilgileri de bu yolla elde ettim, bu konu her zaman için ilgimi çekmiştir zaten."

"Öyle olmalı," diye kabaca sözümü kesti Inskipp. "Zamanında sen de onlardan az çalmamıştın."

Ona incinmiş bir ifadeyle bakarak devam ettim, yavaşça. "Sabırsız görünüyorsun Inskipp, o yüzden tüm bu ayrıntılarla seni sıkmak istemiyorum, ama sonuçta şu planı buldum." Daha planı cüzdanımdan bile çıkarmadan elimden kaptı.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı plana göz atarken. "Bu sıradan bir kargo ve yolcu gemisi. Bir savaş gemisine ancak benim benzediğim kadar benziyor."

Aynı anda hem küçümseyerek dudak bükmek hem de konuşmak zor iş, ama ben becerdim. "Tabii. Savaş gemisi planlarını Birlik Kayıtları için dosyalamalarını beklemiyorsun, öyle değil mi? Ama dediğim gibi, savaş gemileriyle ilgili malumatım epey fazladır. Bana orada belirtilen amaç için bu şey biraz fazla büyük gibi geldi. Yakıt artıklarını depolamak için yeterince eski gemi var. Bunun için yenilerini yapmak gerekmiyor. Bunun üzerine düşünmeye başladım ve geçmişte inşa edilmiş olan bu büyüklükteki tüm gemilerin bir listesini çıkarmak için araştırmaya giriştim. T&H ile yaptığım üç dakikalık araştırmam sonucunda yalnızca altı gemilik bir liste elde edebilmenin verdiği şaşkınlık ve hoşnutsuzluğu tahmin edebilirsin. Bir tanesi ikinci galaksi üzerinde kendi kendine yeterli bir koloni kurma çalışmaları için inşa edilmiş. Bilindiği kadarıyla bu gemi yolculuğuna hâlâ devam ediyor. Diğer beş geminin hepsi de büyük göçlerin yaşandığı Yayılma döneminde inşa edilmiş olan D Sınıfı koloni gemileri. Günümüzde kullanmak için fazla büyükler.

"Gene de aklıma takılan bir şey vardı. Bu büyüklükte bir geminin hangi amaçla kullanılabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu nedenle T & H cihazındaki zaman aralığını kaldırdım ve bütün bir uzay tarihini taramasını istedim. Böylelikle belki aradığım şeyin bir benzerini bulabilirdi. Buldu da. İmparatorluğun Altın Çağı dönemindeki fetihler için inşa edilen dev Warlord savaş gemisi. Cihaz bana bir plan bile buldu."

Inskipp onu da elimden kaptı ve iki planı karşılaştırmaya başladı. Omuzlarına abanarak ona ilginç kısımları gösterdim.

"Görüyor musun, motor bölümünde yapılacak küçük bir değişiklikle kargo yükü buraya aktarılırsa gerekli silahlar için oldukça geniş bir yer açılmış oluyor. Yalnızca kâğıt üzerinde kalan bu plan tabii bir kenara atılıyor ve silahlar yerleştiriliyor. Gövdeler tamamiyle aynı. Orada biraz kaydırma, burada biraz düzeltme derken bu hımbıl şilep hızlı bir savaş gemisine dönüşüyor. Bu değişiklikleri yapım sırasında gerçekleştirmek ve planları sonradan dosyalamak mümkündü. Birlik'ten herhangi biri ne inşa edilmekte olduğunu anlayana kadar gemi çoktan tamamlanmış ve sefere çıkmış oluyordu. Tabii bunların hepsi tesadüf de olabilir. Yani bu planların, bin yıl önce inşa edilmiş bir gemi ile arasında altı benzerlik bulunan yeni bir

geminin planlan olduğunu iddia etmek mümkün. Ama eğer böyle düşünüyorsan, bire yüz bahse girerim ki yanılıyorsun."

Benimle iddiaya girmek gibi bir aptallık yapmamıştı. Inskipp'in gençliği de tıpkı benimki gibi kanunsuz işler yapmakla geçmişti ve bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlaması için benim yardımıma ihtiyacı yoktu. Elbiselerini giyerken bana sorular yağdırmaya başlamıştı.

"Peki, geçmişin kötü anılarını yeniden canlandıran bu barışsever gezegenin adı ne?"

"Cittanuvo. Corona Borealis içindeki B yıldızının ikinci gezegeni. Sistemde kolonileştirilmiş başka gezegen yok."

"Hiç duymamıştım," dedi Inskipp bizi bürosuna götüren özel bir asansöre binerken. "Bu iyiye işaret mi değil mi bilemiyorum. İlk kez, varlığından bile haberdar olmadığım, kıyıda kenarda bir yer sorun çıkarıyor."

Kendini işine adamış insanlarda görülen o başkalarını umursamayan tavırla, gayri ihtiyari masasının üzerindeki düğmeye bastı. Memurlar ve asistanlar uykulu gözlerle ama süratle dosyalar ve kayıtlar getiriyorlardı. Beraberce hepsini inceledik.

Alçak gönüllülüğüm Inskipp'ten önce konuşmama engel olmuştu, ama benim vardığım sonuca varması için fazla beklemem gerekmedi zaten. Elindeki dosyayı öfkeyle odanın öbür ucuna atarak gözlerini doğmakta olan günün parlak ışıklarına dikti.

"Bu şeye baktıkça burnuma gelen kötü kokular artıyor," dedi. "Bu gezegenin bir savaş gemisi inşa etmesi için görünürde hiçbir neden ya da gerek yok. Ama bu bina yüksekliğindeki bir para yığınının üzerine iddiaya girebilirim ki bir tane yapıyorlar. Bitirdikten sonra ne yapacaklar ki onu? Hızla gelişmekte olan bir gezegen, işsizlik yok, ağır metal fazlaları var ve ürettikleri her şeyin pazarı hazır. Geçmişten kalan bir düşmanları falan da yok. Eğer şu savaş gemisi meselesi olmasaydı bunun ideal bir Birlik

gezegeni olduğunu söyleyebilirdim. Onlar hakkında daha fazla bilgi toplamalıyım."

"Ben uzay terminalini aramıştım, tabii senin adına," dedim. "Hızlı bir gemi hazırlamalarını emrettim. Bir saat içinde gidiyorum."

"Biraz fazla ileri gitmiyor musun, diGriz?" dedi. Sesi buz gibiydi. "Emirleri hâlâ ben veriyorum ve kendi başına ne zaman emir verebileceğini de ben söylerim."

Ona şirin görünmeye çalışarak alttan aldım, çünkü pek çok şey onun kararma bağlıydı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum şef, daha fazla bilgi istersen herşey hazır olsun diye. Ayrıca bu gerçek bir operasyon değil, yalnızca bir keşif gezisi. Herhangi bir tecrübeli eleman gibi bunu ben de yapabilirim. Böylelikle de bir gün saflarınıza katılabilmem için gerekli tecrübeyi kazanmış olurum..."

"Pekâlâ," dedi. "Bu kadar palavra yeter. Git bir bak bakalım. Neler oluyor öğren. Sonra da geri dön. Başka hiçbir şey yapmanı istemiyorum ve bu bir emirdir." Bunları söyleyiş tarzından anladığım kadarıyla olayların emirleri doğrultusunda gelişmeyeceğini düşünüyordu. Haklıydı da.

5

Stok ve kayıt bölümlerinde yaptığım kısa bir araştırma ile ihtiyaç duyduğum her şeyi elde etmem mümkün olmuştu. Bindiğim gemi gri gökyüzünü adeta bir ok gibi delip geçerek uzaya açıldığında güneş bütün çıplaklığıyla ufukta parlıyordu.

Yolculuk yalnızca birkaç gün sürmüştü. Bu süre, Cittanuvo hakkında bilmem gereken her şeyi ezberlemem için yetip de artmıştı bile. Ve gezegen hakkındaki bilgilerim arttıkça, neden bir savaş gemisi inşa ettiklerini anlamamdaki güçlük de o oranda artmıştı. Bir türlü akıl erdiremiyordum. Cittanuvo, Cellini sistemi içinde yer alan ikinci sınıf bir yerleşim bölgesiydi. Daha önce bu tür bölgelerle ilgim olmuştu. Hepsi de bağları pek sıkı olmayan bir birliğe üyeydiler. Bazen aralarında didişseler de bu asla silahlı çatışmaya dönüşmezdi. Zaten hepsi de savaştan nefret ederdi.

Ama yine de gizlice bir savaş gemisi yapıyorlardı.

Bu mantık zinciri ile düşündüğümde hep başladığım yere geri döndüğüm için bunları bir yana bırakıp kafamda çeşitli satranç problemleri çözmeye başladım. Geminin ön tarafındaki ekranda Cittanuvo belirene kadar zamanımı böyle geçirdim.

"Gizlilik bazen aşikâr olandadır," sözü de benim için her zaman yararlı bir düstur olmuştur. Hani şu sihirbazların yanlış yönlendirme dedikleri şey. Bırakın insanlar görmelerini istediğiniz şeyi açıkça görsünler, o zaman saklı olanı asla fark edemezler. Bu nedenle güpe gündüz, hem de gezegenin en geniş alanına inmiş, bunu da oldukça fiyakalı bir biçimde yapmıştım. Rolüme uygun kıyafetleri çoktan giymiştim ve daha iniş takımlarının titremesi bile geçmeden gemiden çıktım. Kürk pelerinimi omuzlarıma

dolayıp platin kopçayla tutturduktan sonra rampadan aşağı indim. Küçük ama kuvvetli M-3 tipi robot da peşim sıra bavullarımı taşıyordu. Doğruca ana kapıya yönelerek gümrük binasındaki telaşlı işlemleri es geçtim. Üniforma giymiş bir tür memur koşarak bana gelene kadar alandakileri hiç dikkate almamıştım.

Muhtemelen o bir şeyler söyleyecekti ki ben konuşmaya başladım. Bu sırada ayağım kapıdaydı ve ondan yüksekte duruyordum.

"Gezegeniniz gerçekten de çok güzel. Hele havası harika! Tam yaşanılacak yer doğrusu! İnsanlar dost canlısı ve her zaman yabancılara yardım etmeye hazırlar. Aradığım tüm özellikler var burada. Bu da bende minnet duyguları uyandırıyor. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bendeniz Grandük Sant Angelo." Bu sırada hararetle elini sıktım ve yüz kredilik bir banknotu da eline sıkıştırmayı ihmal etmedim.

"Şimdi," diye devam ettim, "acaba rica etsem gümrük memurlarına çantalarımı burada kontrol etmelerini söyler miydiniz? Zaman kaybetmek istemeyiz, değil mi? Gemi açık, onu istedikleri zaman kontrol edebilirler."

Davranışlarım, giysilerim, aksesuarlarım, hiç düşünmeden etrafa para savuruşum ve lüks pırıltılar saçan çantalarım tek bir anlama gelebilirdi. Cittanuvo'ya kaçak sokmaya ya da buradan kaçak olarak çıkarmaya değecek pek az şey vardı. Hele zengin bir adamın ilgisini çekebilecek hiçbir şey yoktu. Memur gülümseyerek bir şeyler mırıldandı, telefonda birkaç kelime konuştu; iş bitmişti.

Küçük bir grup memur bagajımı etiketledi, âdet yerini bulsun diye bir iki bavula göz attı ve beni yolcu etti. Tek tek hepsinin elini sıktım —tabii bu kâğıt hışırtıları çıkaran bir tokalaşma oldu— ve sonra yoluma koyuldum. Bana bir taksi çağırıp bir de otel tavsiye ettiler. Başımı onaylar gibi salladım ve robot çantalarımı yüklerken ben de arka koltuğa yerleştim.

Gemi tamamiyle temizdi. İş için gerek duyabileceğim her şeyi valizime koymuştum. Bunların bir kısmı, bagajımda bulunması halinde başımı belaya sokacak cinsten, oldukça öldürücü ve patlayıcı şeylerdi. Otelimin

güvenli süitinde giysilerimi ve kimliğimi değiştirdim. Robot odada gizli kamera ya da dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ettikten sonra tabii.

Bu arada şu bizim Özel Birim'in robotları da epey marifetli aletlerdi doğrusu. Robotum daima moron bir M-3 gibi görünüyor ve öyle hareket ediyordu. Oysa bu robot M-3'den başka her şeye benziyordu. Beyni şimdiye dek gördüğüm en iyi robot beyniydi, üstelik bodur gövdesine çok çeşitli işlere yarayabilecek bir sürü alet ve makina da tıkıştırılmıştı. Patlamaya benzer hafif sesler çıkararak odada yavaşça dolanıyor, bir yandan da bavullarımı taşıyıp araç-gereçlerimi düzeltiyordu. Ve tüm bunları yaparken odanın her santimini kapsayan bir rotayı dikkatlice izliyordu. İşlemi bitirdiğinde durdu ve odanın temiz olduğunu belirten bir işaret yaptı.

"Tüm odalar kontrol edildi. Şu duvardaki optik göz dışında sonuç negatif."

"Öyle işaret etmen şart mı?" diye robota sordum. "Biliyorsun, insanları şüphelendirebilir."

"İmkânsız," diye mekanik bir kesinlikle cevap verdi. "Geçerken kazayla çarptım, artık hizmet dışı."

Bu sözlerle rahatladıktan sonra parıltılı giysilerimi çıkarıp Birlik Büyük Filosu amirallerinin giydiği simsiyah üniformayı üzerime geçirdim. Madalyalar, altın çubuklar ve gerekli tüm evraklarla birlikte artık tamamiyle hazırdım. Kendimi biraz fazla gösterişli buluyordum, ama Cittanuvo'da istediğim etkiyi yaratabilmenin başka bir yolu da yoktu. Diğer pek çok gezegende olduğu gibi burada da üniforma bilinci yerleşmişti. Getir götür işlerine bakan çocuklar, memurlar, çöpçüler hepsinin kendilerine ait üniformaları olması zorunluydu. Bu üniformalar büyük bir saygınlık kaynağıydı ve benim siyah giysim de galaksideki her üniforma kadar hatırı sayılır olmalıydı.

Uzun bir palto otelden çıkarken üniformayı gizlerdi, ancak altın kaplama miğfer ve kâğıtlarla dolu evrak çantası sorun çıkarıyordu. Şu sahte M-3 robotun tüm özelliklerini henüz keşfetmemiştim, belki de işime yarayabilirdi.

"Hey sen, bodur ve tıknaz şey," diye seslendim. "O çelik gövdenin içinde gizli bölme veya çekmecelerin var mı? Varsa göster bakalım."

Bir an robotun patladığını sandım. Bir süpermarketteki yazarkasalar misali çekmeceler bir bir açılmaya başladı. Büyük, küçük, yassı, ince, her taraftan çıkıyorlardı. Bir tanesinin içinde silah vardı, diğer ikisinde de el bombaları mevcuttu. Kalanı ise boştu. Birine şapkayı, bir başkasına da evrak çantasını koyup parmaklarımı şıklattım. Çekmeceler kayarak kapandığında robotun madeni gövdesinde tek bir çıkıntı bile kalmamıştı.

Başıma sevimli ve spor bir şapka geçirip sıkıca pelerinime sarındım. Artık gitmeye hazırdım. Tamamiyle bubi tuzaklarıyla donatılmış valizim kendini koruyabilirdi. Silahlar, gaz, zehirli iğneler gibi bildik şeyler vardı içinde. Son çare olarak da kendini havaya uçuracaktı. M-3 bir yük asansörüyle aşağı indi. Ben de arka merdivenleri kullandım ve caddede buluştuk.

Hava hâlâ aydınlık olduğu için helikoptere binmek yerine bir araba kiraladım. Zevkli bir yolculuktan sonra Başkan Ferraro'nun şehir dışındaki evine ulaştığımızda hava kararmıştı.

Zengin bir gezegenin en üst düzey görevlisine yakışacak bir malikâneydi burası. Ancak güvenlik önlemleri en hafif deyimiyle komikti. Uç yüz elli kiloluk bir robotla birlikte bekçilerin ve alarm sistemlerinin arasından geçmeme rağmen en ufak bir ikaz işareti gelmemişti. Bekâr olan Başkan Ferraro akşam yemeğini yiyordu. Bu bana çalışma odasını rahatsız edilmeden incelemem için gerekli zamanı sağladı.

Hiçbir şey yoktu. Daha doğrusu savaşla ve savaş gemileriyle ilgili hiçbir şey yoktu. Eğer şantaj işleriyle ilgilenseydim bana ömür boyu yetecek malzeme elde edebilirdim. Ancak ben siyasi yolsuzluklardan daha büyük bir şeyler arıyordum.

Ferraro yemeğini bitirip geldiğinde oda karanlıktı. El yordamıyla elektrik düğmesini ararken bir yandan da uşaklara söylenip duruyordu. O düğmeyi bulamadan robot kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Ben de önüme Ferraro'ya ait tüm kişisel belgeleri ve onların da üstüne ağırlık yapması için

bir silah koyduktan sonra, yüzüme becerebildiğim en tehditkâr ifadeyi takınarak çalışma masasının ardına geçip oturdum. Uğradığı şoktan henüz kurtulamadan emrettim:

"Buraya gel ve otur, çabuk”

Bu arada robot da onu iteleyip durduğu için itaat etmekten başka çaresi yoktu. Masanın üzerindeki kâğıtları görünce gözleri yuvalarından dışarı fırladı ve küçük bir çığlık attı. Kendine gelemeden önüne kalın bir dosya fırlattım.

"Ben Birlik Büyük Filosundan Amiral Thar. Bunlar da kimlik belgelerim. İnceleşen iyi olur." Gerçek bir amiralin belgeleri kadar iyi oldukları için içimde en küçük bir korku yoktu. Ferraro yaşadığı şokun etkisiyle titremekte olan ellerinde tuttuğu belgeleri mümkün olduğunca dikkatli bir biçimde kontrol etti, hatta mühürleri ultraviyole ışığa bile tuttu. Bu, ona kendine güvenini biraz olsun kazanması için zaman vermişti. O da bu güveni bana tehdit savurmak için kullandı:

"Özel karargâhıma izinsiz girip evraklarımı karıştırmak da ne demek oluyor?"

"Başın fena halde belada," dedim çıkarabildiğim en kasvetli sesle.

Ferraro'nun güneşte yanmış yüzü söylediklerim karşısında kireç gibi olmuştu. Elimdeki avantajı sonuna kadar kullanmakta kararlıydım.

"Seni suikast, şantaj, hırsızlık ve bu evrakların dikkatlice incelenmesi sonucu ortaya çıkabilecek her türlü suçtan tutukluyorum. Yakala onu." Bu son emir rolünü iyi ezberlemiş olan robota yöneltilmişti. Öne doğru bir hamle yaptı ve elini tıpkı bir kelepçe gibi Ferraro'nun bileğine doladı. Ferraro bunu pek fark etmemişti.

"Açıklayabilirim," dedi ümitsizce. "Herşey açıklanabilir. Böyle suçlamalar yöneltmeye gerek yok. Orada ne gibi belgeler var bilemiyorum, dolayısıyla hepsinin sahte olduğunu söyleyemem. Biliyorsunuz, pek çok

düşmanım var. Eğer Birlik bunun gibi geri kalmış bir gezegende yaşanan güçlükleri bilseydi..."

"Bu kadar yeter," diyerek sözünü kesip sert bir sesle devam ettim: "Tüm bu soruların cevabını zamanı gelince mahkemede alırsın. Şu anda cevaplanmasını istediğim tek bir soru var: Niçin bir savaş gemisi inşa ediyorsunuz?"

Adam büyük bir aktördü. Gözleri kocaman açıldı, çenesi sarktı ve kafasına bir çekiçle hafifçe vurulmuş gibi sandalyesine çöktü. Konuşmayı becerebildiğinde aslında kelimelere hiç gerek yoktu; masum olduğu bir konuda haksız yere suçlandığına dair her türlü tepkiyi vermişti.

"Savaş gemisi mi?" diye sordu, nefesi kesilmek üzereyken.

"Cenerentola tersanesinde inşa edilmekte olan Warlord sınıfı savaş gemisi. Bu planlarda gizlenmeye çalışılan gemi." Elimdekileri masanın üzerinden ona fırlattım ve kâğıtların bir köşesini parmağımla işaret ettim: "işte geminin inşasını onaylayan sana ait imza da orada."

Ferraro kâğıtlara şöyle bir göz atıp imzaları filan kontrol ederken hâlâ şaşırmış ve aciz numarası yapıyordu. Ona bol bol zaman verdim. Sonunda başını sallayarak kâğıtları masaya koydu.

"Hiçbir savaş gemisiyle ilgili en ufak bir şey bilmiyorum. Bunlar yeni bir kargo gemisinin planları. Bu imzalar benim, attığımı hatırlıyorum."

Onu tam istediğim noktaya getirdiğim için sorumu çok dikkatli hazırladım. "Yani bu planlara göre yapılmakta olan Warlord savaş gemisiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ediyorsun."

"Bunlar sıradan bir yolcu-kargo gemisi planları, tüm bildiğim bu."

Küçük bir çocuk gibi masum ve yapmacıksız bir sesle konuşuyordu. Ama kurtulamazdı. Rahatlamış bir şekilde içimi çekip arkama yaslandım ve bir puro yaktım.

"Seni tutmakta olan şu robot hakkında biraz bilgi edinmek ister misin?" dedim. Sanki robotun konuşmamız boyunca onu bileğinden tutmakta olduğunu daha yeni fark etmiş gibi önüne baktı. "O sıradan bir robot değil. Parmak uçlarına bir sürü ilginç aygıt yerleştirilmiş durumda. Isı ölçen aletler, basınç ölçerler, bunun gibi şeyler. Sen konuşurken vücut ısını, kan basıncını, terleme miktarını ve benzer bilgileri kaydetti. Senin anlayacağın bu robot hızlı ve verimli çalışan bir yalan makinası aynı zamanda. Şimdi yalanların hakkında bilgi alacağız."

Ferraro elini sanki zehirli bir yılandan kaçırır gibi robotun elinden kaçırdı, iyice gevşeyerek puronun dumanıyla havada bir halka yaptım. "Rapor ver," dedim robota, "bu adam hiç yalan söyledi mi?"

"Bir sürü," dedi robot. "Yaptığı tüm açıklamaların tam olarak yüzde yetmiş dördü yalandı."

"Çok iyi," diyerek başımı salladım ve son yemimi de oltaya taktım. "Bu demektir ki savaş gemisiyle ilgili her şeyi biliyor.

"Kendisinin savaş gemisiyle ilgili hiçbir bilgisi yok," dedi robot soğuk bir sesle. "Gemi ile ilgili olarak söylediği herşey doğruydu."

Şimdi Ferraro kendini toparlarken, şaşkınlıktan ağzı açık kalma ve gözleri yerinden uğrama sırası bendeydi. Çevirdiği diğer dolaplarla ilgilenip ilgilenmediğim konusunda bir fikri olmamakla beraber, hafif bir darbe yediğimi anlamıştı. Biraz zor oldu ama gene de kafamı toplayıp eldeki bilgileri değerlendirmeye başladım.

Eğer Başkan Ferraro'nun savaş gemisinden haberi yoksa muhtemelen onu bu planlarla kandırmışlardı. Peki, ama sorumlu o değilse kimdi? Onu devirip iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan gizli bir askeri örgüt mü? Gezegen hakkında yeterli bilgim yoktu, onun için Ferraro'yu benim takıma aldım.

Bu kolay bir işti, hatta dosyalardaki evraklardan elde ettiğim bilgileri açıklayacağım yönünde bir tehdide bile gerek yoktu. Böyle bir tehdit sayesinde Ferraro'ya ağzıyla kuş bile tutturabilirdim, ancak bu lüzumsuzdu. Ona farklı gemi planlarını gösterip olasılıkları açıklar açıklamaz durumu

anladı. Hatta yönetimini maşa olarak kullanan kişiyi bulmak için benden daha hevesliydi. Sonuç olarak aramızda yaptığımız sessiz bir anlaşmayla evraklar unutuldu.

İkimiz de mantıken atılması gereken ilk adımın Cenerentola Tersanesi'ne gitmek olduğu konusunda hemfikirdik. Ferraro'nun önce şöyle bir havayı koklayıp siyasi muhalifleriyle ilgili bilgi edinmek gibi bir niyeti vardı. Ona Birlik'in, özellikle de Birlik Donanması'nın savaş gemisinin yapımını durdurmak istediğini anlattım. Ondan sonra istediği kadar politikacılık oynayabilirdi. Bu nokta iyice anlaşıldıktan sonra arabasını ve korumalarım çağırdı ve tersaneye kadar bir resmi geçit yaptık. Yolculuğumuz dört saat sürmüştü ve bu arada biz de planlarımızı hazırlamıştık.

Tersane sorumlusunun adı Rocca'ydı, biz oraya vardığımızda mutlu bir şekilde uyumaktaydı. Ancak bu pek uzun sürmedi tabii. Gecenin bir yarısı peydah olan bu üniformalı ve silahlı kalabalığın yol açtığı korku nedeniyle doğru dürüst yürümekte bile güçlük çekiyordu. Onun geçmişi de Ferraro'nunki gibi ufak tefek hırsızlıklarla doluydu herhalde. Masum bir insanın bu kadar dehşete kapılması için hiçbir neden olamazdı. Durumdan yararlanarak motorize yalan makinemi hemen devreye soktum ve soruları sıralamaya başladım.

Daha tüm cevapları almadan işin nereye varacağını anlamıştım. Durum biraz da korkutucuydu. Gemiyi inşa eden tersane sorumlusunun da gerçekte ne yaptığından haberi yoktu.

Özsaygısı benimki kadar gelişmemiş ya da hayatı boyunca namusuyla yaşamış her insan o an kendi mantığından şüphelenebilirdi. Ama ben kendimden emindim. Yapılmakta olan gemi hâlâ altı açıdan bir savaş gemisine benziyordu ve insan doğasını benim kadar iyi tanıyan biri için bunun tesadüf olduğunu düşünmek fazla iyimserlik olurdu. Kendime kılavuz edindiğim bir başka ilke de şuydu: Eğer önünde iki seçenek varsa, basit olanını seç. İçinde bulunduğum durumda işi şansa bırakmaktansa insanın doğasında var olan içgüdülere kulak vermeyi tercih etmiştim. Yine de teoriyi sınamaya koyuldum.

Orijinal planlara tekrar bir göz attığımda geminin devasa üstyapısı gözüme çarpmıştı. Gemiyi bir savaş gemisine dönüştürmek için işe buradan başlamak gerekirdi.

"Rocca!" diye eski uzay köpeklerine özgü olduğunu umduğum bir sesle adeta havladım." Şu planlara bak, burada, ön tarafta dışa doğru uzanan bir sundurma var. Bu şu anda inşa ediliyor mu?"

Hemen başını salladı ve "Hayır," dedi. "Planlar değiştirildi. Buraya, gezegen artıklarıyla dolu kuşaklarda kullanılmak üzere göktaşlarını bertaraf eden bir mekanizma yerleştirmek zorunda kaldık."

Çantamı şöyle bir karıştırdıktan sonra çıkardığım bir planı masanın üzerinden fırlatarak "yeni tertibatınız buna benzer bir şey olabilir mi?" diye sordum.

Plana bakarken çenesini kaşıdı ve tereddütlü bir sesle konuştu: "Doğrusu kesin bir şey söylemek istemiyorum. Her şeyden önce bu tür ayrıntılı bilgiler benim bölümümde bulunmaz. Ben sadece en son montajdan sorumluyum. Birimlerle ayrı ayrı uğraşmıyorum. Ancak bunun oraya yerleştirilen şeye benzediği kesin. Büyük bir şey. Bir sürü kuvvet bataryası..."

Bunun bir savaş gemisi olduğuna hiç şüphe yoktu. Kendi kendimi tebrik etmek üzereyken birden söylediklerini idrak ettim.

"Yerleştirilen mi!" diye bağırdım. "Yerleştirilen mi dedin?"

Rocca benim böyle kükrediğimi görünce geri çekildi ve tırnaklarını kemirdi. "Evet," dedi. "Pek fazla olmadı. Galiba bazı sorunlar vardı..."

"Peki ya başka?" diye sözünü kestim. Sırtımda soğuk bir ter birikmeye başlamıştı. "Hareket mekanizmaları, kontrol donanımları, onlar da yerleştirildi mi ?"

"Vay canına, evet," dedi. "Nereden bildiniz? Normal planları değiştirip bize bir sürü gereksiz iş çıkarmışlardı."

Korku, sırtımdaki soğuk terin bir nehir gibi akmaya başlamasına neden olmuştu. İpin ucunu işin ta en başında kaçırmış olduğum hissine kapılmıştım. Geminin tamamlanması için öngörülen tarihe daha bir yıl vardı. Ama bu tarihin de değiştirilmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Arabalar, silahlar," diye haykırdım. "Tersaneye. Eğer o gemi bitmeye yakın bir aşamadaysa başımız çok büyük belada demektir!"

Canı sıkılmakta olan bütün nöbetçiler, sirenler, ışıklar, yerdeki hızlandırıcılar ve bu tür şeyler sayesinde bol bol eğlendiler. Çıkardıkları gürültü geceyi delip geçerken biz de kapıdan geçtik ve tersaneye girdik.

Ancak bu hiçbir işe yaramadı, çünkü çok geç kalmıştık.

Üniformalı bir bekçi çılgın gibi bize el sallarken tüm kafile aniden durdu.

Gemi gitmişti.

Başkan da, Rocca da buna inanamadılar. Geminin inşa edildiği boş alanda bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyorlardı. Bense arabanın arka koltuğunda iki büklüm oturmuş puromu ısıra ısıra parçalıyor ve bir aptal olduğum için kendime küfrediyordum.

Geminin gezegenlerden birinin hükümeti tarafından yaptırılmakta olduğu fikrine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, gözümün önündeki asıl gerçeği kaçırmıştım. Hükümet elbette işin içindeydi, ancak sadece bir piyon olarak. Hiçbir politikacının kendi gezegeniyle sınırlı küçük beyni böyle büyük bir planı kurmuş olamazdı. Bir sıçan kokusu alıyordum, hem de paslanmaz çelik bir sıçan. Taraf değiştirmeden önce benim de kullanmış olduğum yöntemlerle çalışan biri.

Artık bu kemirgen yaratık deliğinden çıktığına göre nereye bakmam gerektiğini biliyordum ve ne bulacağımdan da hemen hemen emindim. Tersane müdürü Rocca sersemlemiş bir durumdaydı. Saçını çekiştiriyor, aynı anda hem küfür edip hem de ağlıyordu. Başkan Ferraro ise tabancasını çıkarmış ümitsiz bir ifadeyle silahı seyrediyordu. Cinayeti mi yoksa intiharı

mı düşündüğünü anlamak zordu. Benim de buna pek aldırdığım yoktu. Şu anda endişeyle düşünmek zorunda olduğu tek şey gelecek seçimlerdi, çünkü seçmenler ve siyasi rakipleri gemiyi elinden kaçırdığı için onu eleştiri yağmuruna tutacaklardı. Benim kaygılarım ise biraz daha büyüktü.

Önüne gelen her şeyi yakıp yıkarak galaksiyi kat etmeden önce gemiyi bulmalıydım.

"Rocca!" diye bağırdım. "Arabaya bin, kayıtlarını görmek istiyorum. Tüm kayıtlarını, hemen şimdi!"

Bezgin bir halde arabaya bindi ve ne dediğinin farkında olmadan şoföre gideceğimiz yeri söyledi. Şafağın solgun ışığını hayretle gördüğünde gerçek hayata dönmüştü.

"Ama amiral... Bu saatte! Herkes uykudadır..."

Sadece homurdandım, ama bu yeterliydi. Rocca yüz ifademden ne demek istediğimi anladı ve hemen telefona sarıldı. Ofise vardığımızda kapılar açılmıştı.

Normalde bürokrasinin o karman çorman kâğıt yığınlarına küfrederim, ama bu kez onlara dua ettim. Buradaki insanlar bu işi basbayağı bir bilim haline getirmişlerdi. Dosyalardan tek bir kâğıdın bile kaybolması mümkün değildi, ama kaybolsa bile bu beş ayrı yere not ediliyor, hemen ardından da bir zayi tahkikatı başlatılarak tutanak tutuluyordu. Bana gerekli bilgiler özenle karton mahfazaların içine yerleştirilmişti. Yapmam gereken tek şey işime yarayacak olanları bulup çıkarmaktı. Çizilen ilk planları aramakla hiç uğraşmadım. Bu çok zaman alırdı. Onun yerine dikkatimi, taret gibi, yakın zamanda yapılmış olan ve suçluların izini daha çabuk bulmamı sağlayacak değişiklikler üzerinde yoğunlaştırdım.

Memurlar neyin peşinde olduğumu anlar anlamaz, içlerindeki yurtseverlik duyguları ve amirlerinin hiddetli sesleri tarafından körüklenen ateşli bir aceleyle işlerine koyuldular. Tüm yapmam gereken araştırma alanını sınırlamaktı, bundan sonra ilgili evraklar bir bir ortaya çıkacaktı.

Resmin parçaları yavaş yavaş tamamlanmaya başlamıştı. İncelikle örülmüş bir sahtekârlık, rüşvet, dolandırıcılık ve hile ağı. Bunu ancak bu tür düzenbazlıklar konusunda benimki kadar mükemmel bir beyin kavrayabilirdi. Kıskançlıkla dudağımı ısırdım. Tüm büyük fikirler gibi bu da temel olarak basitti.

Bilinmeyen biri ya da birileri geminin inşa planını kendi amaçlarına uygun biçimde ustaca değiştirmişlerdi. Kuşkusuz sonradan değiştirecek oldukları dev nakliye gemisiyle ilgili planı başlatmışlardı. Program uygulamaya konulduktan sonra da dâhilere özgü bir yetenek onu yönlendirmeye başlamıştı. Pek çok kere yeni emirler icat edilmiş, uygulanmış, değiştirilmiş ve yok edilmişti. Acılı bir süreç sonunda her bir emri kaynağına kadar takip ettim. Pek çoğunda emrin bir yerde sahtekârlık yapılarak değiştirildiği ortaya çıkıyordu. Bazı değişikliklerin ise açıklanabilmesi imkânsızdı. Ta ki söz konusu görevlilerin, normal yardımcılarının hasta olduğu bir sırada geçici bir sekreterle çalıştıklarını fark etmeme dek. Tüm kızlar, görünüşe göre düzenli aralıklarla ortaya çıkan salgın bir gıda zehirlenmesinden şikâyetçiydiler. Üstelik hepsinin yerine aynı kız bakmıştı. Bu kız her seferinde savaş gemisi planının bir adım daha ilerlediğinden emin olmasına yetecek kadar görevde kalmıştı.

Belli ki kız planı yaratan ana beynin yardımcısıydı. Adam tıpkı bir örümcek gibi ağının ortasında bekliyor, planı yürüten unsurların ipini çekiyordu. Ortada bir çete olduğu yönündeki ilk fikrim yanlış çıkmıştı. İkinci derece şüphe kaynaklarımın hepsinin belirli kişiler değil, basit sahtekârlıklar olduğu ortaya çıkmıştı. Sahtekârlığın yeterli olmadığı nadir durumlarda da bizim esrarengiz X işi bizzat kendisi yapmıştı. X'in daimi işi ise Tasarım Mühendisi Yardımcılığı idi. Bütün ipuçları beni bu makama götürüyordu. Bu arada, hasta olduğu günler hep başka bölümlerde çalıştığı günlere tesadüf eden bir de sekreteri vardı.

Masamda doğrulunca sırtımdaki ağrı sıcak bir bıçak gibi saplandı. Bir ağrı kesici yuttum ve yetmiş iki saattir aralıksız benimle bu çalışmayı yürüten, uykusuzluktan gözleri şişmiş asistanlarıma baktım. Oraya buraya oturmuş ya da yaslanmış bir halde benim işimi bitirmemi bekliyorlardı. Yola yola kafasında saç bırakmamış olan Başkan Ferraro bile oradaydı.

"Onları buldun, suçlu şebekesini buldun değil mi?" diye sorarken bir yandan da eli, yolacak yeni bir saç tutamı bulmak için kafasını yokluyordu.

"Onları buldum, evet," dedim boğuk bir sesle. "Ama bir şebeke değil. Rüşvet almaktan başka bir şey bilmeyen siz beceriksiz bürokratların tamamındaki yöneticilik yetisinin toplamından daha fazlasını yalnızca bir tırnağında barındıran yaratıcı, usta bir kanun kaçağı ve onun dişi asistanı. Bütün işi tek başlarına kotardılar. Adı, daha doğrusu eminim takma adı, Pepe Nero. Kızın ismi de Angelina..,"

"Onları hemen yakalayın! Nöbetçiler...Nöbetçiler!" Yerinden fırladığı gibi odadan dışarı koşmaya başlayan Ferraro'nun sesi zor duyuluyordu. O gözden kaybolurken arasından bağırdım.

"Bizim de niyetimiz bu zaten. Ancak bu şu an zor, çünkü gemiyi inşa etmekle kalmayıp onu şüphesiz kaçırdılar da. Gemi tamamiyle otomatikti. Yani mürettebata gerek yok."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu görevlilerden biri.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedim tecrübeli bir uzay askerinde bulunması gereken şaşmaz bir kararlılıkla. "Birlik askerleri çoktan kaçakların yolunu kesmiş durumda. Yakalandıklarında sizi haberdar ederiz. Yardımlarınız için teşekkürler.”

6

Onlara becerebildiğimce sıkı bir selam çaktım ve hepsi dışarı çıktılar. Endişeli bir ifadeyle arkalarından bakarken bir an Birlik Donanması'na olan saf güvenlerinden dolayı onlara gıpta ettim. Oysa ki şu intikam filosu da en az benim amirallik rütbem kadar hayaliydi. Bu hâlâ Özel Birim'i ilgilendiren bir işti. En son gelişmeleri hemen Inskipp'e iletmem gerekiyordu. Ona geminin kaçırıldığını bildiren bir mesaj yollamıştım, ama hâlâ cevap alamamıştım. Belki hırsızların kimliği onu harekete geçirirdi.

Mesajım şifreliydi, ama gerekli çabayı sarf etmeye niyeti olan birisi bu şifreyi kolayca çözebilirdi. Mesajı haberleşme merkezine kendim götürdüm. Telepat şeffaf kabininde oturuyordu. Ben de içeri girip kapıyı kilitledim. Galaksinin bir yerlerinden gelen mesajları alıp yumuşak bir sesle mikrofona okurken gözleri belirsiz noktalara bakıyordu. Dışarıda ise aceleyle çalışan yazıcılar mesajları kopyalıyor, kodluyor ve dosyalıyorlardı, ancak yalıtılmış duvardan en ufak bir ses sızmıyordu. Dikkatini tekrar odanın içine yöneltmesini bekledim ve sayfalan uzattım.

"Birlik Merkez 14, çabuk," dedim.

Kaşlarını şöyle bir kaldırdı ama hiç soru sormadı. Karşı tarafın bir alay haberleşme görevlisi olduğu için bağlantı kurmak yalnızca birkaç saniye sürdü. Şifreli kelimeleri yüksek sesle telaffuz etmeksizin, ama ağzıyla şekillendirerek, düşünce gücüyle onları ışık yıllarıyla ölçülen uzak mesafelere taşıyarak, dikkatlice okudu. Bitirir bitirmez sayfayı geri alıp yırttım ve parçaları ceplerime doldurdum.

Bu kadar çabuk cevap aldığıma bakılırsa Inskipp bir aşağı bir yukarı dolanarak mesajımı bekliyor olmalıydı. Mikrofon dışarıdaki yazıcılara kapatılmıştı. Gelen mesajı kendim not ettim.

"...,xybb dfıl fdno, eğer beceremezsen sakın gözüme görünme!"

Mesajın son kısmı oldukça anlaşılır olduğu için haberleşme görevlisi okurken sırıtmıştı. Kalemimi gözünün içine sokarcasına sallayarak adeta kükredim ve bu mesajın hiçbir yerini tekrarlamamasını, çok gizli olduğunu, böyle bir şey yaptığı takdirde öldürülmesine şahsen tanıklık edeceğimi belirttim. Bu yüzündeki gülümsemeyi silip atmıştı, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamamıştı.

Şifreyi çözdüğümde mesajın tahmin ettiğim kadar kötü olmadığını gördüm, ikinci bir emre kadar çalınan savaş gemisinin izini bulup onu ele geçirmekle görevlendirilmiştim. Gereken her türlü yardım için Birlik'e başvurabilirdim. İş tamamlanana kadar amiral kimliğimi muhafaza edecektim. Inskipp'i gelişmelerden haberdar etmek zorundaydım. Mutluluğumun tamamlanmasına engel tek şey o son meşum kelimelerdi.

Uzun zamandır beklediğim görev nihayet bana verilmişti. Ancak daha anlaşılır bir biçimde ifade etmek gerekirse aldığım emir savaş gemisini ele geçiremediğim takdirde kellemi kaybedeceğim şeklindeydi. En azından tezgâhlanan komployu ortaya çıkarmak için gösterdiğim gayretleri takdir edebilirlerdi, ama bu konuyla ilgili tek bir kelime geçmiyordu. Ne kadar insafsız bir dünyada yaşıyorduk.

Kendime karşı duyduğum bu acıma beni gevşetti ve hemen yatmaya gittim. Şimdi asıl işim beklemek olduğuna göre bunu pekâlâ uyurken de yapabilirdim.

Elimden başka bir şey de gelmezdi zaten. Tabii kendim için bir donanma gemisi istemek ya da hırsızlarla ilgili daha çok bilgi elde etmek gibi işlerle uğrayabilirdim, ama bunlar asıl amacımın yanında gerçekten ikinci derecede önemli şeylerdi. Asıl amacımla ilgili haberler de pek iç açıcı değildi. Bu kovalamaca için üs olarak seçebileceğim en uygun yer Cittanuvo'ydu. Kayıp gemi her yöne gitmiş olabilirdi. Ve geçen her dakika

kaçmış olabilecekleri yerlerin sayısı geometrik bir artışla katlanıyordu. Devriye gemisinin nöbetçi mürettebatını görevli oldukları istasyonlarda tuttum, diğerlerinin de yarıçapı yüz metre olan bir alanın dışına çıkmasını yasakladım.

Pepe ve Angelina izlerini o kadar iyi saklıyorlardı ki onlar hakkında çok az yeni bilgi elde edebilmiştim. İkisinin de dünya dışından bir yerden oldukları izlenimini uyandıran hafif bir aksanla konuştukları dışında geçmişleri ile ilgili hiçbir bilgi yoktu. Pepe'nin pek net olmayan bir adet fotoğrafı vardı. Tombuldu, ancak bakışlarındaki kasvet nedeniyle bildiğimiz o "neşeli, şişman çocuklardan" olduğunu söylemek zordu. Kızın fotoğrafı yoktu. Bu mütevazı bulguları bir araya getirdim ve sabırsızlığımı yenmeye çalışarak geminin şifrecisini uzayda çıkan her türlü sorunu kaydetmekle görevlendirdim. Kaptanla ben de olayların meydana geldiği yerleri saptayıp bunları, çalınan geminin bulunabileceği yerleri gösteren ve giderek daha geniş bir alanı içine almakta olan noktalarla karşılaştırıyorduk. Bazı felaketlerin ve kazaların meydana geldiği yerler bu alanın içinde kalıyordu, ama biraz daha araştırınca hepsinin doğal sebepleri olduğu ortaya çıkıyordu.

Tehlike bölgesinin içinde yer alan olaylarla ilgili tüm raporların hemen bana getirilmesi konusunda emir vermiştim. Haberi getiren kurye ışığı yakıp bir kâğıt uzatarak beni derin uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım, ilk iki satırı okudum ve yatağımın üzerindeki alarm düğmesine bastım. Şunu söylemeliyim ki Donanma'daki çocuklar işlerini iyi biliyorlardı. Sirenler çalmaya başlar başlamaz, ben daha raporu okumayı bitirmeden, mürettebat büyük bir patırtıyla harekete geçti ve gemiyi güvenlik altına aldı. Gözbebeklerim normal büyüklüklerine döner dönmez kâğıdı sonuna kadar okudum, sonra baştan dikkatle bir daha okudum.

Görünüşe bakılırsa beklediğimiz haber gelmişti. Bu korkunç olayın hiçbir tanığı yoktu, fakat birkaç gözetleme istasyonu tahrip gücü yüksek bir silahı ateşlemeye yarayan fırlatma statiğini fark etmişlerdi. Yaptıkları hesaplamalar görevlileri, gövdesinde demiryolu tüneli büyüklüğünde bir delik açılmış olan Ogget'in Rüyası adlı bir kargo gemisinin bulunduğu

noktaya götürmüştü. Geminin plütonyumdan oluşan yükü ise kayıplara karışmıştı.

Mesajın her satırında Pepeyi görebiliyordum. İnsansız bir savaş gemisini ele geçirmiş olmanın avantajını en iyi biçimde kullanmıştı. Eğer başka bir gemiyle pazarlık etmeye ya da onu tehdit etmeye kalkışsaydı işin içine şans faktörü de girecekti. Bu yüzden doğruca hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir yük gemisini hedef almış ve savaş gemisine yerleştirdiği canavar silahlarla onu havaya uçurmuştu. Gemideki on sekiz adamın hepsi de anında ölmüştü. Yalnızca hırsız değil aynı zamanda katildiler de.

Şimdi üzerimde harekete geçmek, ama daha da önemlisi hata yapmamak için bir baskı hissediyordum. Şu bizim tombul Pepe gerektiğinde acımasız bir katil de olabileceğini göstermişti. Ne istediğini biliyordu ve uzanıp almıştı onu. Yoluna çıkan herkesi yok ederek. Bu iş bitene kadar daha başkaları da ölecekti ve bunların sayısını mümkün olduğunca düşük tutmak bana kalıyordu.

Aslında yapmam gereken şey hemen peşine tam teçhizatlı bir filo takıp onu adalete teslim etmekti. Ben de aynen böyle yapmak isterdim, ama ortada bir sorun vardı. O neredeydi? Bir savaş gemisi diğer bazı şeylere kıyasla dev gibi görünebilir, ama galaksinin sonsuz büyüklüğü içerisinde o kadar minicik kalır ki onu ancak bir mikroskopla görebilirsiniz. Gemi, normal ticaret hatlarının dışında kaldığı ve gözetleme istasyon ve gezegenlerinden uzak durduğu sürece asla bulunamazdı.

Öyleyse ben onu nasıl bulabilirdim? Ya da haydi buldum diyelim, nasıl ele geçirirdim? Bu cehennemi şey karşılaşabileceği her türlü hasımdan kat kat güçlüyken nasıl olabilirdi bu? İşte bu sorulara yanıt bulabilmek için gecelerce uyumamış, günlerce kendi kendime konuşmuştum.

Yavaş yavaş ve dikkatlice hazırlanmış bir çözüm planı oluşturmalıydım. Pepe'nin bir sonraki durağının neresi olduğunu bilemediğim için onun benim istediğim yere gitmesini sağlamalıydım.

Benim lehime olan bazı şeyler de vardı. Her şeyden önce onu daha tam olarak hazır olmadan oyununu oynamaya zorlamıştım. Cittanuvo'yu benim

gezegene ayak bastığım gün terk etmesi tesadüf değildi. Onunki kadar ayrıntılı bir plan elbette ki yaklaşan herhangi bir tehlikeye karşı uyarı tertibatını da içerirdi. Savaş gemisinin hareket mekanizması, kontrol sistemi ve ana silahları ben ortaya çıkmadan haftalar önce yerleştirilmişti. Diğer ayrıntılar ise kalkıştan sonrasına bırakılmıştı. Hırsızlığa şahit olanlardan biri gemi kalkarken kapılarından sarkan enerji hatlarını ve kablolarını ayrıntılarıyla tasvir etmişti.

Benim gelişim Pepe'nin dengesini bozmuştu. Şimdi düşene kadar onu sallamaya devam etmem gerekiyordu. Bu, onun düşündüğü gibi ama daha hızlı düşünmem, planına uygun hareket etmem ve onu tuzağa düşürmem gerektiği anlamına geliyordu. Teori mükemmeldi, ama sorun, bunu uygulamaya koymanın pek göründüğü kadar kolay olmamasıydı.

Bir içki ve bir puro biraz iyi geldi. Dumanları üfleyerek pilot kabininin duvarlarını seyretmek beni bir parça rahatlatmıştı. Herşey bir yana, bir savaş gemisiyle yapabileceğiniz o kadar da çok şey yoktur. Onunla çok büyük dalavereler çevirmeniz, kasaları havaya uçurmanız ya da burmedeks patlayıcılar yapmanız mümkün değildir. Devasa yapısı ve korkunç silahlarıyla uzay korsanlığı için biçilmiş kaftandır ama bundan başka pek bir işe de yaramaz.

"Harika, harika... Fakat niçin bir savaş gemisi?"

Kendi kendime konuşuyordum ve bu normalde kötüye işaretti. Ama şu an buna hiç aldırmıyordum. Uzay korsanlığı havasına girmiştim ve şimdiye dek oldukça iyi gidiyordum. Ta ki bu yaman çelişki birden ortaya çıkıp gözümün tam önünde durana kadar.

Neden savaş gemisi? Neden iki kişinin zar zor yönetebileceği bir gemi için bunca sıkıntıya katlanılmış ve yıllar süren bir çaba harcanmıştı? Bu gayretlerin onda biriyle bile Pepe tüm amaçlarını gerçekleştirmeye yetecek bir kruvazöre sahip olabilirdi.

Daha doğrusu uzay korsanlığı yapmaya uygun bir kruvazöre sahip olabilirdi, ama bu amaçlarını gerçekleştirmesine yetmezdi. Bir savaş gemisi istemiş ve bunu elde etmişti. Demek ki amacı yalnızca basit bir korsan

olmak değildi. Pepe'nin saplantılı, kendini beğenmiş ve tıpkı kısa devre yapmış bir bilgisayar gibi akli dengesini yitirmiş bir adam olduğu aşikârdı. Günün birinde resmi testlerle yapılan elemeleri nasıl atlattığının sırrı araştırılmalıydı. Ama şu an benim derdim bu değildi. Hâlâ onu yakalamam gerekiyordu.

Kafamda bir plan şekillenmeye başlıyordu, ancak aceleye getirmedim. Önce onu iyi tanıdığımdan emin olmalıydım. Tüm bir dünyayı ayakta uyutarak bir savaş gemisi inşa eden ve sonra da gemiyi çalan bir adam bu kadarla kalmazdı. Geminin bir mürettebatı, yakıt alabileceği bir üssü ve bir de görevi olmalıydı.

İlk önce yakıt sorunu çözümlenmişti. Ogget'in Rüyası adlı geminin oyulmuş olan gövde kısmı bunun sessiz tanığıydı. Us olarak kullanılabilecek sayısız gezegen vardı. Mürettebat bulmak bu barışçıl zamanlarda güç olmakla beraber bu konuda da aklıma birkaç değişik çözüm geliyordu. Mesela akıl hastanelerine ve hapishanelere el atmak. Bu birkaç kez yapıldığı takdirde her korsan şefinin gurur duyacağı bir mürettebat oluşturmak işten bile değildi. Ancak korsanlık bu çocuğa yakıştırılamayacak kadar mütevazı bir heves olurdu. Tüm gezegeni ya da belki de bütün bir sistemi mi kontrol etmek istiyordu? Veya daha fazlasını mı amaçlıyordu? Bu fikir aklıma gelince biraz ürperdim doğrusu. Böyle bir plan bir kez uygulamaya konduktan sonra onu durduracak herhangi bir şey olabilir miydi? Krallık Savaşları sırasında birkaç gemiye ve Pepe'den daha az beyne sahip pek çok tip aynen bu şekilde imparatorluk kurmuşlardı. Başarıları tek adam yönetimine dayandığı için hepsi sonunda yıkılmışlardı. Ama tabii bunun için belli bir bedel ödemek gerekmişti!

Pepe'nin planı da buydu ve haklı olduğumu bütün hücrelerimde hissedebiliyordum. Birkaç ayrıntıda yanılıyor olabilirdim ama önemli değildi bunlar. Planın genel hatlarını biliyordum, tıpkı bir ipucu bulduğumda buna ne kadar güvenebileceğimi ve ne yapmam gerektiğini bildiğim gibi. Kanunsuz işlerde de, insan emeği gerektiren her işkolunda olduğu gibi, bazı kurallar vardır. Pepe'nin planının bu olduğundan emindim.

"iletişim Subayı'nı hemen buraya gönderin," diye dâhili telefondan bağırdım. "Ayrıca yazı makinalarıyla birlikte birkaç da memur. Çabuk olun, bu bir ölüm kalım meselesi!" Bu son söylediklerim kulağa pek inandırıcı gelmemişti. Heyecan ve hevesimin beni karakterimden uzaklaştırmakta olduğunu fark ettim. Hemen yakamı ilikledim, şeritlerimi düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim. Kapıyı çaldıklarında yine tam bir amiral olmuştum.

Emirlerim doğrultusunda gemi, şifrecimizin diğer operatörlerle bağlantı kurabilmesi için biraz rotasından saptı. Susmuş motorlarımızla boşlukta sürüklenerek değerli günlerimizi boşa harcamamıza ve mürettebatının yarısının kendisine aptalca gelen emirleri yerine getirmekle meşgul olmasına sinirlenen Kaptan Steng sürekli homurdanıp duruyordu. Planım onun kavrama yeteneğini aşıyordu. Zaten onun kaptan, benim ise, geçici de olsa amiral olmamın nedeni de buydu.

Talimatım üzerine kılavuz kaptan kendi bölmesinde yine bir ihtimaller küresi hazırladı. Kürenin yüzeyi, çalman savaş gemisinin almış olabileceği maksimum yoldan bir uçuş günü daha ilerideki tüm yıldız sistemlerini kapsıyordu. Önceleri bunların sayısı pek fazla değildi ve haberleşme görevlisi hepsini arayarak oralardaki Donanma Halkla İlişkiler görevlilerine haber bülteni gönderebiliyordu. Ancak küre genişledikçe işlere yetişememeye ve gittikçe geri kalmaya başladı. O ana kadar genel bir bülten hazırlatmış ve bu haberlerin kullanılıp genişletilmesi için gerekli emirleri vermiştim; görevli de bunları Merkez 14'e göndermişti. Oradaki bir sürü haberleşme görevlisi tek tek tüm gezegenlerle irtibat kuruyordu. Bizim bütün yapmamız gereken bu listeye yeni gezegenler eklemekti.

Bu bülten ve gezegenlerden gelen diğer ayrıntılar hep tek bir konu etrafında dönüyordu. Ben de bir röportaj haline getirdiğim haberi biraz daha geliştirerek iyice dramatikleştirdim. Çok çeşitli formatlarda kolaylıkla kullanılabilmesi için de bir sürü değişik versiyon yazdım. Gittikçe genişleyen bu kürenin içindeki tüm gazete ve dergilerde aynı haberin şu veya bu şekilde çıkmasını istiyordum.

"Bu saçmalık da ne demek oluyor, Allah aşkına?" diye sinirli sinirli sordu Kaptan Steng. Tüm bu operasyonun beyhude olduğuna karar vererek odasına çekilip zamanını olan bitenlerin sicilini nasıl etkileyeceği konusunda kaygılanarak geçirmeye başlayalı epey olmuştu. Merak veya sıkıntıdan olsa gerek yazdığım haberlerden birini dehşetle okudu.

"Uzay yatını yüz yıl yetecek kadar çok lüks eşyayla doldurarak... Kendisine ayrı bir dünya kuran milyarder." Satırları okudukça kaptanın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bu zırvalıkların o katilleri yakalamakla ne ilgisi var?"

Sorduğu pek de kurnazca olmayan sorular sayesinde benim gerçek bir amiral olmadığımı öğrenmiş olduğu için, yalnız kaldığımızda bana pek kibarca davranmıyordu. Hâlâ görevimin başında olduğumdan şüphe yoktu, ancak artık resmi bir ilişkimiz var denemezdi.

"Bu palavralar ve zırvalıklar," dedim ona, "balığı yakalamamızı sağlayacak olan yem. Pepe ve suç ortağı için bir tuzak."

"Kimmiş bu esrarengiz milyarder ?"

"Benim," dedim. "Her zaman zengin olmak istemişimdir."

"Peki şu gemi, uzay yatı nerede ?"

"Şu anda Udrydde'deki donanma tersanesinde inşa ediliyor. Ben şu emirleri de gönderdikten sonra oraya gitmek için artık hazırız demektir."

Kaptan Steng elindeki haberleri masanın üzerine bıraktı, sonra da herhangi bir hastalığın bulaşmasını engellemek ister gibi ellerini dikkatlice ovdu. Tarafsız görünmeye ve görüşlerimi dikkate almaya çalışıyordu, ama bunu hiç mi hiç beceremiyordu.

"Çok anlamsız," diye homurdandı. "O katilin bu haberlerden birini okuyacağını nereden biliyorsun? Ve okusa bile niye ilgilensin? Bana öyle geliyor ki o parmaklarının arasından kayıp giderken sen zamanını boşa

harcıyorsun. Alarm vermemiz ve her gemiyi haberdar etmemiz gerekir. Donanma'yı alarma geçirelim ve tüm uzay hatlarına devriyeler gönderelim."

"O da etraflarından dolaşarak hepsinden kolaylıkla kurtulsun," dedim. "Ya da daha iyisi buna bile gerek görmeden elimizdeki gemilerin icabına baksın. Bu hiçbir işe yaramaz. Bu Pepe çok zeki ve ayarlanmış bir kumar makinası kadar da hilebaz. Onun en güçlü yanı bu, aynı zamanda da en zayıf tarafı. Böyleleri bir başkasının kendilerini aklıyla alt edebileceğini asla düşünemez. Benim yapacak olduğum şey de bu."

"Çok mütevazısın, değil mi," dedi Steng.

"Olmamaya çalışıyorum," dedim. "Sahte tevazu beceriksizlerin başvuracağı bir şeydir. Ben bu haydutları yakalayacağım ve sana bunu nasıl yapacağımı söylüyorum. Yakında tekrar saldıracak ve nereye saldırırsa saldırsın orada tuzak olarak hazırladığım haberi okuyabileceği bir gazete ya da dergi mutlaka olacak. Başka neyin peşinde olursa olsun bulabildiği bütün yayın organlarını satın alacak. Biraz kendi egosunu tatmin etmek için, ama daha çok ilgilendiği şeylerin peşine düşmek için. Gemi tarifeleri gibi."

"Ama bunlar sadece tahmin, hiçbirinden emin değilsin."

Beceriksiz olduğumu peşinen kabul etmesi artık beni kızdırmaya başlamıştı. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak bir kere daha denedim.

"Evet, bunlar tahmin. Ama bu tahminleri yaparken yararlandığım bazı gerçekler de var ortada. Ogget'in Rüyasında. Okunacak ne varsa hepsi toplanmıştı. Kontrol ettiğim ilk şeylerden biri buydu. Uzay gemisinin tekrar saldırmasına engel olamayız, ama onu tuzağa düşürerek icabına bakabiliriz."

"Bilemiyorum," dedi kaptan. "Bana öyle geliyor ki..."

Ona nasıl geldiğini asla duyamadım, ama bundan hiç de şikâyetçi değildim çünkü artık sahte rütbemi tekrar takınmamı gerektirebilecek derecede tepemi attırmaya başlamıştı. Alarm sirenleri cümlesini yarıda kesti ve haberleşme odasına doğru koşmaya başladık.

Bu onun gemisi olduğu için bütün kestirme yolları biliyordu, bu nedenle yarışı burun farkıyla Kaptan Steng kazandı. Çözdüğü bir şifreyi elinde tutan haberleşme görevlisi tüm yazanları bir cümlede özetledi.

"Gene saldırdılar; Donanmaya ait bir uyduyu havaya uçurdular, otuz dört kişi öldü."

"Eğer planın işe yaramazsa amiral, derini yüzme görevini bizzat kendim üstleneceğim." Kaptan kısık bir sesle kulağıma fısıldıyordu.

"Eğer planım işe yaramazsa, kaptan, bende yüzülecek deri falan kalmayacak. Şimdi izin verirseniz, mümkün olduğunca çabuk Udrydde'ye gitmek ve gemime binmek istiyorum."

Bütün çalışma arkadaşlarımın nefret ve küçümsemesiyle karşılaşmak beni kızdırmıştı, dengemi kaybetmiştim. Artık mantığımla değil öfkeyle düşünüyordum. Kendimi kontrol etmeye çalışarak düşüncelerimi bir düzene soktum ve kafamdakileri şöyle bir yokladım.

Yine o ihtiyar uzay köpeği havama bürünerek "Şu son emri durdurun," diye bağırdım. "Önce tüm gezegenleri arayarak saldın sırasında tuzaklarımızdan herhangi birine düşüp düşmediklerini bulun. "

Telepat gözlerini belirsiz noktalara dikerek bir şeyler mırıldanırken ben soğukkanlı bir biçimde bazı kâğıtları karıştırıyordum. Yüksek rütbeli subaylar ve diğer görevliler gergin bir halde bekliyor, bana olan nefretlerini gizlemek için boş yere çabalıyorlardı. Cevap almak yaklaşık on dakika sürdü.

"Olumlu," dedi telepat. "Bir erzak gemisi saldırıdan yirmi saat önce oraya inmiş. Başka şeylerin yanısıra içinde o haberin de bulunduğu gazeteler bırakmış."

"Çok güzel," dedim sakince. "Şimdi o gazetelerin artık kullanılmaması yönünde genel bir emir gönderin. Yalnız Donanmaya ait başka bir haberleşme aracı kullanmadan sadece telepatlarla gönderin emri. Diğer cihazların 'gizlice dinlenme' ihtimali çok yüksek. " Vaziyet icabı odada

yavaşça dolaşıyordum. Boşalan soğuk terleri görmesinler diye yüzümü gizlemeye çalışarak.

Büyük bir hızla *Eldorado* adındaki lüks yatımın bulunduğu Udrydde'ye gittik. Tersane komutanı bana gemiyi gösterirken merakını yenmek için de soylu bir çaba sarf ediyordu. Ona görevim hakkında tek bir kelime bile söylemeyerek Donanma'dan sadistçe intikam aldım. Kontrol sistemlerini ve özel cihazları teknisyenlerle gözden geçirdikten sonra gemiyi boşalttım. Haberlerin tümünde belirtilen adrese doğru yola koyulmamı sağlayacak rota otomatik pilottaki bantta kayıtlıydı. Bunun için bir düğmeye basmam yeterliydi. Düğmeye bastım.

Güzel bir gemiydi. Tersanedekiler de ayrıntılara büyük önem vermiş, epey zaman harcamışlardı. Pruvadan kıç tarafa kadar her yer altınla kaplanmıştı. Daha değerli başka metaller de kullanılmıştı, ancak hiçbirisi altın kadar zengin ve gösterişli durmuyordu. Dışarıdaki ve içerideki bütün parçalar ya en son teknoloji kullanılarak yenilenmiş ya da değerli madenlerle kaplanmıştı. Bütün bu işlerin verilen zamanda yapılmış olması mümkün değildi, Donanma lüks bir yatı benim ihtiyaçlarıma göre yeniden düzenlemiş olmalıydı.

Herşey hazırdı. Ya Pepe bir hamle yapacak ya da ben cenneti andıran lüks gezegenime doğru yol alacaktım. Eğer bu olursa, orada kalmam en iyisiydi.

Artık uzayda dönüşü olmayan bir yola çıkmış olduğum için önceleri kafamdan attığım tüm şüpheler tekrar birer birer ortaya çıkmaya başlamıştı. O ana kadar çok bariz ve mantıklı görünen plan şimdi derme çatma ve çılgın bir iğretilik gibi gelmeye başlamıştı.

"Orada dur bakalım, yolcu," dedim kendi kendime. En ikna edici amiral sesimle konuşuyordum. "Değişen hiçbir şey yok. Şartları göz önünde bulundurduğumuzda hâlâ en iyi ve uygulanması mümkün olan tek plan bu."

Acaba öyle miydi ? Donanmaya ait erzakları yiyerek dağ gibi gemisiyle dolaşan Pepe'nin hayatın bu tür lüksleriyle ilgileneceğinden emin olabilir miydim? Ya da eğer bu lüks şeyler dikkatini çekmezse, bir gezegenin

kendisine sağlayabileceği olanaklar ile ilgilenebilir miydi? İsteyebileceği tüm şeyleri tuzağıma yerleştirmiş, onları nerede bulabileceği ile ilgili bilgileri de vermiştim. Şu anda yemi ağzına almıştı, ama acaba kancayı yutacak mıydı?

Bunu bilemiyordum. Eğer bu kaygılı düşünceleri kafamda evirip çevirmeye devam etseydim aklımı oynatabilirdim. Düşüncelerimi başka bir şey üzerinde yoğunlaştırabilmek için büyük bir çaba harcamam gerekiyordu, ama buna mecburdum. Sonraki dört gün geçmek bilmedi.

7

Alarm çaldığında hissettiğim tek şey müthiş bir rahatlama duygusu idi. Birkaç dakika içinde ölmüş, paramparça edilmiş olabilirdim, ama buna pek aldırdığım yok gibiydi.

Pepe yemi yutmuştu. Galakside bu kadar uzak mesafeden radarda böylesine büyük bir nokta oluşturabilecek tek bir gemi vardı. Savaş gemileri için özel yapılmış motorundaki tüm enerjiyi kullanarak doğrudan ve hızla bana yaklaşıyordu. Menziline girdiğimde silahlarını üzerime kilitlemesiyle gemim şöyle bir sallandı. Aynı anda da telsizimden uyarı sinyalleri alıyordum. Bir süre direndikten sonra nihayet telsizi açtım. Ses öylesine şiddetliydi ki neredeyse telsiz patlayacaktı.

"...Savaş gemisinin tüm silahları sana doğrultulmuş durumda. Eğer kaçmaya, sinyal vermeye ya da bir numara yapmaya kalkışırsan..."

"Sen de kimsin ve benden ne istiyorsun?" diye sordum titrek bir sesle. Tarayıcılarım açıktı, dolayısıyla onlar beni görebilirdi, ama kendi ekranım simsiyahtı. Onlardan hiçbir sinyal alamıyordum. Bu aslında rol yapmamı kolaylaştırmıştı, çünkü oyunumu görünmeyen bir seyircinin önünde oynayacaktım. Üzerimdeki gösterişli giysileri, arkamdaki lüks kabini görebilirlerdi. Ama tabii ki ellerimi göremezlerdi.

"Bizim kim olduğumuzun hiç önemi yok," diye gürledi telsizdeki ses bir kez daha. "Eğer yaşamak istiyorsan emirlerimize uy yeter. Bize kilitlenene kadar kontrol düğmelerinden uzak dur, sonra da sana ne söylersem onu yap."

Manyetik dalgalar gemimin gövdesine çarparken uzaktan gelen iki çınlama sesi duydum. Kısa bir süre sonra gemi yalpalayarak savaş gemisine doğru sürüklenmeye başladı. Korkuyla büyüyen gözlerimle etrafıma bakınıp bir kaçış yolu bulmaya çalışırken dış tarayıcılara bir göz atmayı da ihmal etmedim. Benim gemim diğerinin devasa cüssesinin yanında devede kulak kalıyordu. Bir düğmeye basarak robotumu görevini yapmak üzere gönderdim.

Endişeli zengin adam tavırlarını bırakarak güvenli bir sesle "Şimdi siz beni dinleyin," dedim. "Aynı uyarıyı ben size yapıyorum: Yaşamak istiyorsanız dediklerimi aynen yapın. Nedenini şimdi anlayacaksanız."

Büyük şalteri indirdiğimde dikkatle hazırlamış olduğum planım adım adım işlemeye başlamıştı. İlk olarak, tabii ki, geminin gövdesi manyetize edilmişti ve böylece bombalar etkisiz hale getirilmişti. Kabindeki tarayıcı kapanıp jeneratör odasındaki çalışmaya başlarken bir ışık yanıp söndü, iyice emin olmak için monitörü kontrol ettim ve uzay elbisemi giymeye başladım. Bu işi mümkün olduğunca çabuk yapmam, aynı zamanda da doğal bir ses tonuyla konuşmam gerekiyordu. Hâlâ kontrol kabininde oturduğumu düşünüyor olmalıydılar.

"Bu gördükleriniz geminin jeneratörleri," dedim. "Üretimlerinin yüzde doksan sekizi geminin gövdesini manyetize etmek için kullanılıyor, iki gemiyi birbirinden ayırmanız oldukça zor olacak. Zaten bunu yapmanızı da hiç tavsiye etmem."

Uzay elbisemi giymiştim. Başlığın içindeki mikrofon söylediklerimi geminin vericisine ulaştırıyordu; ben de bu sayede gevezeliğe devam edebiliyordum. Monitördeki görüntü değişti.

"Şu anda patlamaya hazır bir hidrojen bombası görüyorsunuz. Gemilerimizin birbirine kenetlenmiş olduğuna da dikkatinizi çekerim. Eğer beni çekmeye kalkarsanız bomba tabii ki patlayacak." Monitörü kaptığım gibi uzaya açılan kapıya doğru koşmaya başladım.

"Bu da başka bir bomba," dedim. Bir gözüm ekranda, diğeri de yavaşça açılmakta olan kapıdaydı. "Geminin gövdesine bağlı alıcıları vardır.

Geminin herhangi bir bölümünü tahrip etmeye kalkmanız ya da gemiye girmeye çalışmanız halinde patlayacaktır."

Artık uzaydaydım ve diğer geminin devasa gövdesine doğru boşlukta yaylar çizerek ilerliyordum.

"İstediğin nedir?" Pepe savurduğu tehditlerden beri ilk kez konuşuyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum. Bir anlaşma yapalım, ikimiz için de kârlı olacak bir anlaşma. Ama önce işbirliğimiz hakkında garip fikirlere kapılmaman için sana diğer bombaları da göstermek istiyorum."

Şüphesiz ona diğer bombaları da göstermek zorundaydım. Başka yolu yoktu. Gemideki tarayıcılar önceden hazırlanmış bir planı uyguluyorlardı. Gövde kısmındaki deliğe tırmanmaya çalışırken her ikimizin de cehennemi boylamasına neden olabilecek kitlesel silahlarım hakkında konuşmayı sürdürüyordum. Geminin planlarına bakarak dikkatlice seçtiğim bu noktada ne silah ne de uyarı cihazı vardı.

"Ya ya, çok korktum. Sen zaten uçan bir bombasın. Şimdi bırak muhabir rolü yapmayı da aklından neler geçiyor onu söyle."

Bu kez ona cevap vermedim; çünkü koşuyordum ve bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım. Ayrıca mikrofonu da kapatmıştım. Eğer planlar doğruysa, tam önümde kontrol odasına açılan kapı bulunuyordu. Pepe orada olmalıydı.

Kapıdan içeri girdim ve silahımı çıkarıp sırtı dönük olan Pepe'nin tam kafasına nişan aldım. Angelina da yanında durmuş ekrana bakıyordu.

"Oyun bitti," dedim. "Yavaşça ayağa kalk ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Önündeki monitöre bakarak kızgın bir sesle "Ne demek istiyorsun?" dedi. Önce kızın jetonu düşmüştü. Arkasına dönüp parmağıyla beni gösterdi.

"O burada!"

İkisi de hayretten ağızları açık bir biçimde bana bakıyorlardı. Gafil avlanmışlardı.

"Tutuklusun, haydutlar kralı," dedim. "Tabii kız arkadaşın da."

Angelina şöyle bir sallandıktan sonra yere yığıldı. Rol yapıp yapmadığı umurumda bile değildi. Pepe kızı kaldırıp duvar dibindeki kanepeye götürürken silahımı ona doğru tutmaya devam ettim.

"Şimdi... Şimdi ne olacak?" diye kekeleyerek sordu. Tombul çenesi titriyordu ve gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Uzay boşluğunda yüzen cesetleri hâlâ hatırladığım için bu sahneden etkilenmemiştim. Koltuklardan birine yığılırcasına oturdu.

"Bana bir şey yaparlar mı?" diye sordu Angelina. Şimdi gözleri açıktı.

"Sana ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım. "Buna mahkeme karar verecek."

"Ama bütün bunları bana o yaptırdı," dedi ağlayarak. Genç, esmer ve güzeldi. Bunu gözyaşları bile bozamıyordu.

Pepe yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları titriyordu. Silahımı ona doğrultarak çıkıştım.

"Ayağa kalk, Pepe. Ağladığına inanmak benim için oldukça zor. Donanmaya ait bazı gemiler şu anda buraya geliyor. Otomatik alarm yaklaşık bir dakika önce çalışmaya başladı. Eminim senin gibi bir..."

"Beni götürmelerine izin verme lütfen!" Angelina şimdi sırtını duvara dayamış vaziyette ayakta duruyordu. "Beni hapse atacaklar, beynime garip şeyler yapacaklar!" Konuşurken iyice büzülmüş, duvarın dibine çökmüştü. Dönüp tekrar Pepeye baktım. Gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmak istemiyordum.

"Benim yapabileceğim hiçbir şey yok," dedim Angelina'ya. Başımı ona doğru çevirdiğimde küçük bir kapıdan çıkıp gitmiş olduğunu gördüm.

"Kaçmaya çalışma," diye bağırdım arkasından. "Hiçbir yararı yok!"

Pepe boğulur gibi bir ses çıkardı. Hemen kafamı çevirip ona baktım. Artık ayaktaydı ve gözlerindeki yaşları da silmişti. Aslında ağlamıyor, gülüyordu.

"İşte seni de faka bastırdı, Bay Akıllı polis. Sevecen bakışlı, zavallı, küçük Angelina." Kahkahayla sarsılarak tekrar yere çöktü.

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandım.

"Hâlâ anlamadın mı? Sana anlattığı hikâye doğruydu. Bazı ayrıntılar dışında, tabii. Bütün plan, savaş gemisini yapıp sonra da çalmak, hepsi onun fikriydi. Beni de bu işe bulaştırdı, bir oyuncak gibi kullandı beni. Ona âşık olmuştum. Aynı anda hem kendimden nefret ediyordum, hem de mutluydum. Neyse, artık bittiğine seviniyorum. En azından ona kaçması için bir şans verdim. Bu kadarını ona borçluydum. Her ne kadar tüm o masumiyet numaralarını yaptığında sabrımın taşmak üzere olduğunu hissettiysem de!"

Sırtımdaki ter damlacıklarının birer buz parçasına dönüştüğünü hissediyordum. Hayretten donup kalmıştım. Kısık bir sesle "Yalan söylüyorsun," dedim. Ama buna kendim bile inanmamıştım.

"Üzgünüm, ama böyle. Şu senin beyin okuyan çocuklar kafatasımı parçalara ayırıp gerçeği nasıl olsa bulurlar. Dolayısıyla yalan söylemenin bir anlamı yok şu anda. "

"Gemiyi arayacağız. Uzun süre saklanamaz."

"Saklanmasına gerek yok," dedi Pepe. "Hızlı bir keşif gemisi ayarlayıp hücrelerden birine gizlemiştik. Şu anda kalkan o olmalı." Geminin yarattığı titreşimi sarsılan zeminde hissedebiliyorduk.

"Donanma onu yakalar," dedim hissettiğimden çok daha büyük bir güvenle.

"Belki," dedi bitkin bir sesle. Yorulmuştu ve artık gülmüyordu. "Belki yakalarlar. Ama ben ona kullanabileceği bir şans tanıdım. Artık benim için herşey bitti, ama son ana kadar onu sevdiğimi biliyor."

Aniden saplanan bir acıyla dişlerini sıkarak devam etti. "Bu onun zerre kadar umurunda olmasa bile."

Silahımı ona doğru tutmaya devam ettim. Donanma gemileri ulaşana ve askerlerin ayak sesleri dışarıda yankılanana kadar ikimiz de hiç kımıldamadık. Savaş gemimi ele geçirmiştim ve baskınlar sona ermişti. Ayrıca kızın kaçmasından da ben sorumlu tutulamazdım. Eğer Donanma gemilerinden kaçmayı başardıysa bu onların hatasıydı, benim değil.

Bir zafer kazanmıştım.

Ancak bu beni pek mutlu etmiyordu, içimden bir ses Angelina ile işimin henüz bitmediğini söylüyordu.

8

Eğer bu rahatsız edici önsezimin doğruluğu kanıtlanmış olmasaydı hayat çok daha güzel olurdu. Angelina tarafından tongaya bastırıldıkları için Donanmayı da suçlamak yersizdi, çünkü insanı eriten o bakışların gizlediği zekâyı hafife alan ne ilk ne de son kişilerdi donanmadakiler. Kendimi de suçlamamaya çalışıyorum. Angelina'yı elimden kaçırarak yaptığım ilk hatadan sonra İkincisini yapmamaya gayret etmiştim. Pepe'nin onun hakkında söylediklerinin doğruluğundan henüz tam olarak emin değildim. Bütün hikâye beni şaşırtmak ve gafil avlamak için uydurduğu karmaşık bir yalan olabilirdi. Oldukça şüpheci bir insanimdir, işi sağlama almak için silahımın namlusunu tam iki kaşının arasına dayamıştım, bir parmağımı da gevşek bir biçimde tetiğin üzerinde tutuyordum. Donanma'dan bir grup asker hışımla gelip Pepeyi teslim alana kadar silahımı orada tuttum. Askerler onu aldıktan sonra bütün gemilere Angelina ile ilgili olarak acil durum alarmı verdim ve her türlü önlemin alınması gerektiğini bildirmeyi de ihmal etmedim. Henüz bütün gemiler alarmdan haberdar bile olmadan radar ekranlarında Angelina'nın gemisi görülebiliyordu.

Rahat bir nefes aldım. Eğer gerçekten bütün operasyonu planlayan beyin Angelina ise onu kaçırmak istemiyordum. O, Pepe ve savaş gemisi Inskipp'e götürebileceğim güzel bir hediye paketi olacaktı. Her yönden üzerine gemiler çullanıyordu, artık kesinlikle kaçamazdı. Bu gibi konularda oldukça deneyimli olan gemilerin onu ele geçirmesi yalnızca an meselesiydi. Savaş gemisini Donanmaya teslim ederek lüks uzay yatıma geri döndüm ve kendime büyük bir bardak İskoç viskisi doldurarak (Dünya'dan yirmi ışık yıllık bir mesafe içinde bile böylesi bulunamazdı) bir

de uzun puro yaktım. Rahat koltuğuma kurulmuş, monitörden kovalamacayı izliyordum.

Angelina yakalanmamak için büyük daireler çizerek acı çeken bir solucan gibi kıvrılıp duruyor, büyük bir ağırlığın üzerine binmesine neden olacak dönüşler yapıyordu. 15 G'lik birkaç manevradan sonra bütün vücudu morarabilirdi. Ancak bu çabaları da boşunaydı, çünkü gemiler etrafım çevirip onu yakaladılar. Bütün bu çırpınışlar ona yalnızca birazcık zaman kazandırmıştı. Bu zamanın aslında ne kadar önemli olduğunu ilk keşif grubu gemiye çıkana kadar hiçbirimiz anlamamıştık.

Tabii ki bomboştu gemi.

Biz parçaları bir araya getirip gerçekte olan biteni anlayana kadar tam on gün geçmişti. Herşey çok acımasız ve çirkindi ve psikiyatristler bana Pepe'nin doğru söylediği konusunda garanti vermeselerdi bile kaçışın gerçekleştirilme biçiminden ben bunu anlayabilirdim. Angelina hepimizden bir adım öndeydi. Savaş gemisinden çıkıp küçük keşif roketine bindiğinde kaçmak için hiçbir çaba göstermemişti. Bilakis Donanmaya ait şu on iki kişilik devriye gemilerinden birine doğru son hızla yol almış olmalıydı. Tabii henüz genel alarm vermediğim için onların savaş gemisinde neler olup bittiğinden haberi yoktu. Alarmı Angelina kaçar kaçmaz vermeliydim. Eğer bunu yapmış olsaydım on iki iyi adam hâlâ hayatta olurdu. Angelina'nın onlara nasıl bir hikâye anlattığını asla bilemeyecektik, ama hazırlıksız yakalandıkları kesindi. Belki de bir mahkûm olduğu ve savaş sırasında kaçtığı gibisinden bir şeyler söylemiştir. Şöyle veya böyle gemiyi ele geçirmişti. Adamlardan beşi gazla zehirlenerek ölmüştü, diğerleri de vurulmuştu. Bunu sonradan gemi terk edilmiş bir halde boşlukta amaçsızca sürüklenirken bulunduğunda anlamıştık. Devriye gemisini ele geçirdikten sonra kendi gemisinin bilgisayarlarına kaçış taktiklerini yüklemiş ve onu terk etmişti. Biz neşe içinde keşif gemisini kovalarken o devriye gemisiyle grubun arkasında kalmış ve sonradan filodan ayrılarak gözden kaybolmuştu. Daha sonra da başka bir gemiye geçtiği kesin olmasına rağmen izler bu noktadan sonra biraz bulanıklaşıyordu. Çünkü hangi gemiye bindiği ve bu gemiyle nereye gittiği tamamiyle bir sırdı.

Kendimi Özel Birim'in karargâhında tüm bunları Inskipp'e açıklamaya çalışırken buldum. O söylediklerimi soğuk gözlerle ve sert bir ifadeyle dinlerken ben de yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışıyordum.

"Hepsini birden elde edemezsin," dedim. "Sana savaş gemisini ve Pepeyi getirdim — silinip yok edilen kişiliği huzur içinde yatsın. Angelina bana bir oyun oynadı ve kaçmayı başardı, bunu kabul ediyorum. Ama Donanma'daki çocukları da atlatarak bundan çok daha büyük bir iş yaptı!"

"Neden böyle ateş püskürüyorsun?" diye sordu Inskipp donuk bir sesle. "Kimsenin seni görevini ihmal etmekle suçladığı yok. Suçluymuş gibi konuşuyorsun. Sen iyi iş başardın. Hatta harika, muhteşem bir iş başardın... Bir ilk görev için..."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun!" diye gürledim. "Ne kadar yumuşak olduğumu anlayabilmek için vicdanımı yokluyorsun. Onu da bu nedenle sürekli etrafta tutuyorsun." Restoranda yanımızda oturmuş, boş ve anlamsız gözlerle etrafına bakınarak yemeğini yerken kendi kendine mırıldanan Pepe Nero'yu gösterdim. Eski kişiliği beyninden silinerek yerine yenisi yüklenmişti. Angelina'yı sevmiş ve bir savaş gemisi çalmış olan eski Pepe'den yalnızca vücudu kalmıştı geriye.

"Doktorlar yeni bir vücut kişiliği teorisi üzerinde çalışıyorlar," dedi Inskipp tatlı bir ses tonuyla. "Sürekli etrafımızda, gözümüzün önünde olması daha iyi değil mi? Eğer suçluluk eğilimleri yeni kişiliğinde de belirecek olursa onu erken davranıp Birim'e almak için harika bir fırsat elde etmiş oluyoruz böylece. Seni rahatsız mı ediyor?"

"Beni rahatsız eden o değil," dedim burnumdan soluyarak. "O psikotik kız arkadaşı için gerçekleştirdiği onca katliamdan sonra onu kıyma yapsan bile umurumda değil. Ama varlığı bana Angelina'nın dışarıda elini kolunu sallayarak dolaştığını ve yeni şeytanlıklar düşünmekte olduğunu hatırlatıyor. O kızın peşine düşmek istiyorum."

"Hayır, düşmüyorsun," dedi Inskipp. "Bana daha önce de teklif etmiştin ve ben de reddetmiştim. Bu konu artık kapanmıştır."

"Ama ben..."

"Ama sen ne?" iğrenç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Galaksideki tüm kanun adamlarında kızın bir resmi var ve sürekli olarak aranıyor. Başkalarının zaten yapmakta olduğundan daha fazla ne yapabilirsin ki sen?"

"Sanırım hiçbir şey," diye homurdandım. "Madem öyle diyorsun canı cehenneme." Tabağımı iterek ayağa kalktım ve mümkün olduğunca doğal bir tavır takındım. "Şöyle koca bir şişe dolusu bir şeyler içip kendime geldikten sonra merkeze gideceğim ve kendimi teselli etmeye çalışacağım."

"İyi edersin. Angelina'yı da unut. Yarın sabah saat tam dokuzda ofisime gel. Tercihan ayık olarak."

Kapıdan çıkıp kaldığım dairenin bulunduğu tarafa giden koridorda ilerlerken "Despot," diye homurdandım. Görüş alanından çıkar çıkmaz uzay istasyonuna giden bir yan rampaya yöneldim.

Angelina'dan öğrendiğim ders buydu. Eğer bir planın varsa onu hemen uygulamaya koy. İşin sürüncemede kalıp bayatlamasına ve diğer insanların da o konuda ahkâm kesmelerine izin verme. Şu anda, bu işin içinde bulunan en kurnaz adama karşı geliyordum ve bunu düşünmek bile beni terletmeye yetiyordu. Düpedüz Inskipp'in emirlerini çiğniyor, hem onu hem de Özel Birim'i karşıma alıyordum. Aslında tam olarak onlara karşı geliyor da sayılmazdım, yalnızca .onlar adına başladığım işi bitirmek istiyordum. Ama şurası da kesindi ki meseleye bu açıdan bakan tek kişi bendim.

Dairemde bu iş için bana çok yararlı olabilecek bir sürü alet edevat ile hatırı sayılır bir miktar da para vardı. Ama işimi bunlarsız görmeliydim. Inskipp aramızda ortaya çıkan bu ani görüş ayrılığı üzerinde düşünmeye başladığında uzayın derinliklerinde olmak istiyordum.

Bir teknisyen, gemilerden birini, bir çekici-robotun da yardımıyla fırlatma rampasındaki yerine yerleştiriyordu. Yanlarına yaklaştım ve resmi ses tonumu kullanarak sordum.

"Bu benim gemim mi?"

"Hayır, efendim. Bu Kıdemli Ajan Nielsen için, işte kendisi de geliyor."

"Merkezden bir kontrol et bakalım? Bu acil bir durum, fazla incelemeye vaktimiz yok."

"Yeni bir iş mi, Jimmy?" diye sordu Ove yaklaşırken. Kafamı salladım ve köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar teknisyenin ardından baktım.

"Hep bildiğin gibi," dedim. Kolumu kaldırıp hayali bir raketi tutuyormuş gibi sallayarak, "Senin tenis maçları nasıl gidiyor?" diye sordum.

Başını çevirip gemisine bakarak "Her geçen gün daha iyiye gidiyorum," dedi.

"Sana yeni bir vuruş stili öğreteyim," diyerek ani bir hareketle kolumu indirip tüm gücümle boynuna vurdum. Sessizce yere yığılırken onu tuttum ve sürükleyerek gözden uzak bir yerde dizili duran yağ bidonlarının arkasına götürüp yavaşça bıraktım. Elinde tuttuğu rota bandını gevşek duran parmaklarının arasından yavaşça aldım.

Daha teknisyen geri dönmeden ben gemiye binmiş, kapıları kilitlemiştim. Rota bandını kontrol paneline yerleştirdim ve üzerinde delikler açarak kuleden kalkış izni almak için gerekli şifreyi verdim. Kulenin cevabını beklerken geçen süre bana yüzyıl gibi gelmiş, bu arada tüm yüzümü ter damlaları kaplamıştı. Nihayet yeşil ışık yandı.

Birinci aşamayı kazasız belasız atlatmıştım. Gemi havalanıp da kalkış motorları durduğunda hemen koltuğumdan fırlayıp elimde tutmakta olduğum tornavida ile kontrol paneline yöneldim. Bütün Özel Birim gemilerinde pilotsuz da uçurulabilmeleri için bir uzaktan kumanda birimi olurdu. Bunu, her zaman işe yarar bir yanı olduğunu düşündüğüm meraklılığım sayesinde, bu tür bir gemiyle yapmış olduğum ilk uçuşumda keşfetmiştim. Uzaktan kumanda biriminin bağlantılarını kestikten sonra hemen motor odasına yollandım.

Belki de ben çok şüpheci biriyim, ya da insanlar hakkında veya pek çok konuda kendi kuralları olan Inskipp hakkında kötü düşünüyorum. Benden daha az şüpheci biri, motora yerleştirilmiş bulunan uzaktan kumandalı intihar bombasını es geçebilirdi. Bu, bir geminin ele geçirilmesi durumunda onu havaya uçurmak içindi. Bunu başka çareleri kalmadığı sürece benim için kullanacaklarını sanmıyordum. Ama yine de onu da devre dışı bırakmak istiyordum.

Bomba, motor mahfazasının içine montaj elemanlarının bir parçası gibi yerleştirilmiş olan sert bir burmedeks blokunun içinde idi. Blokun kapağını kolayca açtım, içeride, pek çok karmaşık devrenin oluşturduğu bir labirent vardı ve tüm devreler bu kalın metal bloka tutturulmuş olan bir sigortaya bağlı idi. Bombanın üzerinde büyük bir kapak vardı. Parmaklarımı etrafına geçirip döndürmeye çalıştığım lanet olası kapak bir türlü açılmıyordu. Derisi sıyrılan parmaklarımı tekrar yerleştirip son bir hamle yaparak tüm gücümle kapağı çevirdim ve nihayet açmayı başardım. Kapağın açılmasıyla birlikte bomba, çekilen bir dişin sinirlerini andıran kabloların ucunda sarkmaya başladı.

Sonra da büyük bir gürültüyle patlayarak her yanı siyah bir dumanın içinde bıraktı.

İnanılmaz bir biçimde soğukkanlılığımı koruyarak, dağılmakta olan dumanın içinden kafamı çevirip burmedeks blokta açılmış olan siyah deliğe baktım. Bu, koca gemiyi ve içindeki her şeyi un ufak edip hoş bir toz bulutuna çevirebilirdi.

"Inskipp," dedim, ama boğazım kurumuştu ve sesim çatlak çıkıyordu, ben de sözümü baştan almak zorunda kaldım. "Inskipp, mesajını aldım. Beni Özel Birim'den böyle kovmayı planlıyordun ama olmadı. Bunun yerine benim istifamı kabul et."

9

Duyduğum rahatlama hissi diğer tüm hislerimi bastırıyordu. Yine tek başımaydım ve hiç kimseye karşı sorumlu değildim. Hatta gemiyi rasgele seçilmiş olan banttaki rotasından çıkarıp kaçıp kurtulmama yetecek bir uzaklığa doğru yol alırken neşeli bir şarkı bile mırıldanıyordum. Artık yolumu kesmelerine imkân yoktu ve merkez istasyondan yeterince uzaklaştığıma emin olduktan sonra yeni bir rota için bant hazırlayabilirdim.

Rotam neresi olacaktı? Henüz bundan emin değildim. Bunu belirlemek için biraz araştırmaya ihtiyacım vardı, ama yapacağım şey konusunda şüphem yoktu. Angelina'yı arayacaktım. İlk bakışta, Özel Birim'in vermeyi reddettiği bir görevi üstlenmek biraz aptallık gibi gelmişti bana. Bu hâlâ onların işiydi. Ama bir kez daha düşününce bu işin artık Özel Birim'le bir ilgisi kalmadığını anladım. Angy beni tongaya bastırmış, resmen aptal yerine koymuştu. Bu Kaypak Jim diGriz'e asla yapılmaması gereken bir şeydir. Siz isterseniz buna ego deyin. Ama bizim meslekte bir insanı faal kılan tek şey egodur. Bunu bir yana bırakırsanız her şeyi bir yana bırakmış olursunuz. Angelina'yı bulduğumda ona ne yapacağım konusunda doğru dürüst bir fikrim yoktu. Belki de onun gibi insanlar mesleğin adını lekeledikleri için onu polise teslim ederdim. Ama dereyi görmeden paçaları sıvamasam iyi olurdu.

Bir plan yapmam lazımdı, bu nedenle plan yaparken ihtiyaç duyacağım her şeyi hazır ettim. Bir an gemide hiç puro kalmadığını sanıp kahroldum, ama sonra servis birimi gürültüyle çalışarak derin dondurucunun karanlık bir köşesinden bana bir kutu puro çıkardı. Bu puro saklamak için pek tavsiye edilen bir yöntem değildi, ama yine de hiç puro olmamasından iyiydi. Nielsen her zaman için bir köşede az bulunan cinsten sert bir içki

bulundururdu ve benim de bunu içmeye bir itirazım yoktu. Ayakta durmuş puromu içip boğazımı ıslatırken saksıyı proje üzerinde çalıştırmaya başladım. Öncelikle, nereye kaçtığını anlamak için kendimi Angelina'nın yerine koymalıydım. Aslında olay yerine geri dönmek isterdim, ama o kadar da kalın kafalı değilim. Donanmaya ait bir iki geminin en ufak bir şüphede önüne gelene ateş etmeye hazır bir şekilde orada beklediklerі kesindi. Ancak bilgisayarlar bu tür sorunları çözmeleri için yapılmışlardı, bu nedenle bütün o kovalamacanın geçtiği yerin koordinatlarını bilgisayara yükledim. Bunun için notlara bakmam gerekmemişti, çünkü koordinatlar ateşten harflerle beynime kazınmıştı. Bilgisayarın geniş bir hafızası vardı ve oldukça hızlı tarama yapıyordu. Ona belirttiğim noktaya en yakın yıldızın nerede olduğunu sorduğumda neşeli sesler çıkararak çalışmaya başladı. On üç saniyeden kısa bir süre içinde bütün katalogları tarayarak maharetlerini gösterdi ve işlemlerin tamamlandığını bana haber veren zili çaldı. İlk on-on beş yıldızın koordinatlarını aldıktan sonra diğerlerinin artık iyice uzak mesafelerde olduğunu görerek işlemi iptal eden düğmeye bastım.

Şimdi Angelina gibi düşünmeliydim. Takip edilmekte olan, telaşlı ve etrafındaki on iki cesetten ibaret eserinden kurtulması gereken bir katil gibi. Düşman her yönden üstüne doğru geliyordu. Çalmış olduğu devriye gemisinin bilgisayarından o da bendeki listenin aynısını almış olmalıydı. Şimdi nereye? Gerilim ve hız. Gidilecek bir yer. Buradan uzakta bir yer. Listeye bir göz atıldığında cevap belli gibi görünüyordu. En yakın iki yıldız uzayın aynı çeyreğinde bulunuyordu ve aralarında on beş derecelik bir mesafe vardı. Hemen hemen eşit uzaklıktaydılar. Daha da önemlisi listedeki üçüncü yıldız uzayın başka bir kesiminde yer alıyordu ve en az iki kat daha uzaktaydı.

Gidilecek yer belliydi, listedeki ilk iki yıldız. Öyle bir telaş içindeyken verilebilecek tek mantıklı karar buydu. Başka gemilerin bulunabileceği güneşleri, dünyaları, yolları tercih et. Herhangi bir gezegene yaklaşmadan önce devriye gemisini terk etmesi gerekiyordu ve bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyiydi, çünkü galaksideki bütün gemiler onu arıyordu. Sonra başka bir gemi bul —X gemisi diyelim— ve onu ele geçir. Devriye gemisini terk et ve... ne yap?

Yürüttüğüm bu ince mantık bu noktada iflas edecek gibi göründüğü için beynimi biraz içki ve yeni bir puro ile takviye ettim. Yarı kapalı olan gözlerimin önünde olan biteni canlandırmaya çalışıyordum. Yeni bir gemi ele geçir ve... bir gezegene doğru yol al. Uzayda tek başına olduğu sürece Angelina devamlı tehlikede olacaktı. Bir gezegene inmesi ve kimliğini değiştirmesi gerekiyordu. Katalogdaki iki hedef yıldıza baktığımda hangi gezegene gittiği apaçık ortadaydı, ismi kulağa barbarca gelen Freibur gezegenine gitmişti.

Bu iki güneşin çevresinde yerleşime açık başka onlarca gezegen vardı, ama onlar baştan elenmişti. Çünkü bunlar, ya bir yabancının kolayca fark edilebileceği kadar az kişinin yaşadığı yerlerdi, ya da uzun süre fark edilmeden yaşamayı imkânsız hale getirecek kadar iyi organize olmuşlardı. Freibur ise bu zorlukların hiçbirini taşımıyordu, iki yüzyıldan az bir zamandır birliğin üyesi olan bu gezegende memnuniyet verici bir kargaşa ortamı vardı. Eski ile yeninin, birlikten önce var olan kültür ile birlikten sonra gelen uygarlığın bir karışımı. Angelina'nın kolayca girip yeni kimliğiyle ortaya çıkana kadar izini kaybettirebileceği mükemmel bir yerdi.

Böyle bir sonuca varmış olmak bende iki açıdan memnuniyet uyandırmıştı. Bu yalnızca olanları kafamda canlandırarak yaptığım bir beyin jimnastiği değildi, çünkü ben de şu anda hemen hemen Angelina'nın bir zamanlar içinde bulunduğu durumdaydım. Motordaki patlayıcı, Özel Birim'in gemilerine ne kadar çok ve görevden kaçanlara ne kadar az önem verdiğinin güçlü bir kanıtıydı. Freibur benim için de mükemmel bir yer olacaktı, iyice kurumuş olan puro ağzımı kavururken büyük bir zevk ve keyifle düşüncelere daldım.

Kafamı toparlayıp kendime geldiğimde, artık dış uzaydan çıkıp kendime yeni bir rota çizmem gerektiğini düşündüm. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı. Bildiğim pek çok küçük gerçek Özel Birim tarafından fark edilmemişti. Bu gerçeklerden biri radyasyonun, özellikle de radyo dalgalarının dış-uzaydaki oldukça ilginç yayılma şekli hakkındaydı ve normalde bu yalnızca dış-uzay yolculukları üzerine çalışan teknisyenleri ilgilendiren bir konuydu. Dalgalar basit bir biçimde uzaya yayılmıyorlardı. Eğer bir frekanstan bir yayın yaparsanız, dalgalar iyice sıkıştırıldıktan sonra

bırakılmış bir yay gibi geri dönüyor ve tüm frekanslarda güçlü bir sinyal veriyordu. Tabii, böyle bir şeyi ancak geminize gizli alıcılar yerleştirilmişse keşfedebileceğiniz gerçeği üzerinde durmuyorum. Kendi gemilerine gizli alıcı yerleştirmek gibi mantıklı bir önlem de ancak Özel Birim tarafından alınabilirdi. Dar bir banttan sinyaller gönderen gizli bir verici gittiğim her yerde beni bulmalarını sağlayacaktı. Herhangi bir gezegene yaklaşmadan önce bu vericiyi bulmalıydım.

Hoparlörden gelen müthiş cızırtıyı ve çınlamayı duyunca eski patronlarıma küfrettim. Ancak bir verici arayarak zaman kaybetmeden önce o vericinin varlığından emin olmalıydım. Sinyali gönderen şey her ne ise uzak mesafelerden fark edilemeyecek kadar güçsüz olmalıydı. Birkaç metal levha ile yaptığım hızlı bir çalışma sonunda bu esrarengiz sinyallerin alıcının kendisinden sızan radyasyondan başka bir şey olmadığını anladım. Üzerini levha ile kapatınca sesler kesilmişti. Haklı olarak rahat bir nefes aldıktan sonra dış-uzaydan çıktım.

Rotamı belirledikten sonra yolculuğum pek uzun sürmemişti. Gemiyi şöyle bir kolaçan ettikten sonra işime yarayabilecek aletleri aşırarak, ileride kullanmak üzere bir takım çantası hazırlama fırsatını da kaçırmadım. Tam takım makyaj malzemeleri ve görüntü değiştirme aletleri kullanılmayı bekliyorlardı, ben de kullandım tabii. Kaypak Jim kişiliğini yeniden yaratıp işbaşına geçmesini sağlamak oldukça zevkliydi. Burun tıkaçlarını ve yanak tamponlarını yerlerine yerleştirip boyayı da saçıma yedirirken şöyle bir iç çektim ve mutlulukla gevşedim. Kendimi yeniden cepheye gitmek üzere hazırlanan yaşlı bir asker gibi hissediyordum.

Sonra kendimi aynada görünce yüzüm asıldı ve homurdanarak her şeyi aynı büyük dikkatle çıkarmaya başladım. Her zaman için bizim meslekte rahatlamanın yeri olmadığını ve alışkanlık eseri olarak yapılan her hareketin felakete yol açacağını düşünmüşümdür. Inskipp eski kişiliğimi de gayet iyi biliyordu ve beni şu anki görüntümün yanı sıra eski eşkâlime göre de arayacakları kesindi, ikinci kılık değiştirme işlemini daha büyük bir dikkatle yaptım ve kendime tamamiyle farklı bir görüntü verdim. Yalnızca yüzümde ve saçımda yaptığım ve fazla bakım gerektirmeyen basit bir değişiklikti bu. Makyaj ne kadar ayrıntılı olursa onu korumak için de o

kadar fazla zaman gerekiyordu. Freibur benim için bir soru işareti olmaya devam ediyordu ve kendime bunun gibi ekstra sorumluluklar yüklemek istemiyordum. Kendimi fazla sıkıntıya sokmadan ortalıkta dolaşıp Angelina'nın izini bulmaya çalışmaktı amacım.

Dış-uzayda geçirmem gereken iki günüm daha vardı ve bu süreyi işime yarayabilecek bazı basit aletler yaparak en iyi şekilde değerlendirdim. İğne başına gizlenmiş el bombaları, kravat iğnesi şeklinde tabancalar, yüzük içine gizlenmiş deliciler gibi basit şeylerdi yaptıklarım. Gemi yolculuğun bittiğini bildiren sinyali verdiğinde kırıntıları süpürüp atölyemi temizledim.

Freibur'da, içinde kontrol kulesi bulunan bir uzay limanına sahip tek şehir, gezegenin hatırı sayılır tek su kaynağı olan uçsuz bucaksız bir gölün kıyısında yer alan Freiburbad'da idi. Gölün yüzeyinde parıldayan güneş ışıklarını görünce içimde yüzmek için dayanılmaz bir istek duydum. Sanırım bu istek çalıntı gemiyi batırma fikrimin de kaynağı olmuştu. Gölün dibinde bir yere bırakacağım gemiyi eğer ihtiyacım olursa istediğim an kullanabilirdim.

Sivri sıradağların olduğu bir yere iniş yaptım ve radarımda en ufak bir sinyal bile almadım. Karanlık bastırdıktan sonra göle doğru yol alırken uzay limanındaki deniz radarını fark edebiliyordum, ama gemim kıyıya fazla yanaşmayacaktı. Bir yağmur fırtınası ve ardından bastıran dolu görüşümü azaltmış, baştaki yüzme isteğimi de yok etmişti. Kıyıya pek fazla uzakta olmayan bir yerde derin bir sualtı kanalı vardı ve ben aletleri toplarken gemim de bu kanalın üzerine indi. Yanımda fazla şey taşımak aptallık olurdu, ama Özel Birim'in bazı aletleri bırakıp gidilemeyecek kadar değerliydi. Aletleri su geçirmez bir kutunun içine koyup uzay elbiseme bantladım ve geminin kapısını açtım. Karanlıkta görünmeyen kıyıya doğru ilerlerken yağmurdan sırılsıklam olmuştum. Arkamda geminin yavaşça sulara gömülürken çıkardığı sesleri duymasam da tahmin edebiliyordum.

Yerçekimsiz ortamda sevişmek ne kadar kolaysa uzay giysileri içinde yüzmek de o kadar kolaydı. Artık takatim tükenmek üzereyken kendimi zar zor kıyıya attım. Çıkarttığım uzay elbisemin üç termit bombasının sıcaklığı ile yanıp kül olmasını seyretmek büyük bir zevkti. Kalan yığını bir

tekmeyle göle fırlatmak da ayrıca bir mutluluktu. Tüm şiddetiyle yağmakta olan yağmur külleri de alıp götürmüştü. Bu havada termitin parlak ateşinin bile görünmediğinden emindim. Üzerime su geçirmez bir örtü çekip ıslak ve sefil bir halde güneşin doğmasını beklemeye başladım.

Hiç istemediğim halde gecenin bir vakti uyuya kalmıştım ve uyandığımda güneş çoktan doğmuştu. Ters giden bir şeyler vardı. Beni uyandıran şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışırken yine o sesi duydum.

"Freiburbad'a mı gidiyorsunuz? Tabii ya, başka gidilecek neresi var ki? Ben de oraya gidiyorum. Bir botum var. Eski bir bot ama hâlâ sağlam. İşimizi görür..."

O konuşmasına devam ediyordu, ama ben dinlemiyordum. Bu susmak bilmeyen yeni dostuma böyle hazırlıksız yakalandığım için kendime lanetler yağdırıyordum. Adam kıyının hemen yakınındaki bir botun içindeydi. Büyük çuval ve paketlerin ağırlığıyla yarıdan fazlası suya gömülmüş olan bottan yalnızca kafasını görebiliyordum. O çenesini çalıştırmaya devam ederken kendisine şöyle bir bakıp uyku sersemi kafamı toparlamaya fırsat buldum. Hayatımda gördüğüm en pejmürde şapkanın altına gizlenmiş küçük siyah gözleri ve bir diken gibi her yöne fırlayan sert bıyıkları vardı. Başlangıçta paniğe kapılmama yol açan o şaşkınlığım biraz olsun azalmıştı. Eğer bu ihtiyar bana hazırlanmış bir tuzağın bir parçası değilse tesadüfi karşılaşmamızı kendi, lehime çevirebilirdim.

Yaşlı dostum en nihayet nefessiz kalıp kafa ütülemeyi kestiği zaman teklifini kabul ettim ve botu küpeştesinden tutup kıyıya yanaştırdım. Kendi eşyalarımı yüklenip bota binerken bir elimle de silahımı tutmayı ihmal etmiyordum. Ama bu önleme gerek yok gibi görünüyordu. Zug engel tanımaz bir sel gibi akıp giden konuşmasından anladığıma göre adı buydu botun kıç tarafındaki motoru binbir güçlükle çalıştırmayı başardı. Bu oldukça eski görünüşlü bir nükleer ısı dönüştürücüsüydü basit ama verimli. Hiçbir yanı hareket etmiyordu. Yalnızca gölün soğuk sularını alıp kaynatıyor, sonra da bu suyu bir sualtı jetine püskürtüyordu. Botun beni uyandırmadan kıyıya yanaşabilmesinin nedeni de motorun çalışırken hemen hemen hiç ses çıkarmamasıydı.

Zug tamamiyle zararsız birine benziyordu. Gerçi bu konuda hâlâ bazı şüphelerim olduğu için bir elimi silahımda tutmaya devam ediyordum, ama eğer gerçekten zararsızsa bu benim için büyük bir şanstı. Ağzından kelimeler bir şelale gibi akarken neden bu kadar çok konuştuğunu anladım. Belli ki yalnızlık ve sessizlik içinde geçen aylar boyunca avladığı hayvanların postlarım satmak üzere pazara götüren bir avcıydı. Uzun süre sonra bir insan yüzü görmenin verdiği sevincin neden olduğu bu boşalmayı durdurmaya çalışmadım. Kafamdaki pek çok sorunun cevabını veriyordu.

Beni endişelendiren tek şey giysilerimdi. Sonunda gemide kullandığım rengi iyice solmuş olan tek parça giysimde karar kıldım. Bu tür kıyafetleri küçük farklılıklarla galaksideki pek çok gezegende görmek mümkündü. Zug bu giysimi pek fark etmedi, ama fark etse de bir şey değişmezdi, çünkü kıyafete pek önem vermediği her halinden belli oluyordu. Üstündeki ceketi avladığı hayvanların kürkünden kendisi yapmış olmalıydı. Siyaha çalan mor bir rengi olan bu ceket belli ki her tarafı yağ lekeleri içinde kalmadan ve tüyleri dökülmeden önce oldukça güzeldi. Pantolonu makinede dokunmuş bir kumaştandı ve botları da tıpkı benimkiler gibi özel bir tür plastikten yapılmıştı. Eğer o bu kılıkla ortalıkta rahatça dolaşabiliyorsa benim kıyafetimin hiç fark edilmeyeceği kesindi.

Zug'un kullandığı aletler de giysilerinin uyandırdığı izlenimi güçlendirir nitelikteydi. Eski ile yeni bir aradaydı. Freibur gibi Birlik'e üyeliği fazla eskiye dayanmayan bir gezegende de başka türlü olamazdı zaten. Küçük, kurmalı bir yayın çelik oklarına dayalı duran elektrostatik bir tüfek, tipik bir görüntüydü örneğin. Şüphesiz, Vahşetin Sesi bu iki aleti de aynı maharetle kullanabilirdi. Yumuşak bir çuvalın üzerine oturdum ve çağlayarak akan bir kelime selinin yıkadığı bu puslu şafakta yolculuğun tadını çıkarmaya çalıştım.

Öğleden önce Freiburbad'a varmıştık. Zug dinlemekten çok konuşmaya meraklı olduğu için yolculuk hakkında yaptığım birkaç belirsiz yorum ona yetip artmıştı. Kendisine ikram ettiğim yiyecek konsantrelerine bayılmış, karşılığında bana dağlardan topladığı zehirli bitkileri damıtıp mayalayarak yaptığı içkiden küçük bir şişe vermişti. Tadı tarifsiz bir biçimde berbattı ve ağzınızda sülfürik aside batırılmış çelik bir alet tarafından rendeleniyormuş

gibi bir his uyandırıyordu. Ama ilk bir iki içkiden sonra uyuşmaya başladık ve şehir dışındaki balık kokan bir rıhtıma yanaşana kadar yolculuğun tadını çıkardık, içinden çıkmaya çalışırken botu neredeyse batırıyorduk. Bu tehlike karşısında attığımız isterik kahkahalar o anki zihinsel durumumuz hakkında size yeterli ipucu verir sanıyorum. Dikkat çekmeyecek bir biçimde şehre yürüdükten sonra kendime gelene kadar bir parkta oturdum.

Burada da eski ile yeni iç içeydi, alçı ve sıvadan yapılmış binalar ile plastik cepheli olanlar yan yana yükseliyordu. Çelik, cam, ağaç ve taş, hepsi uyumsuz bir biçimde bir araya getirilmişti. Değişik stil ve modellerin garip bir karışımını yansıtan giyimleriyle insanlar da pek farklı değildi. Ben onlara, onların bana ettiğinden daha fazla dikkat ediyordum. Bana ayrı bir ilgi gösteren tek şey bir gazeteci-robot oldu. Gazete başlıklarının basılı olduğu bir levhayı sallayarak kulağımın dibinde can sıkıcı ısrarlarını sürdüren bu robottan kurtulmak için bir gazete aldım. Gezegenin kendi parasının yanı sıra Birlik parası da burada geçerliydi, bu nedenle deliğinden içeri attığım bozukluğa robot hiç ses çıkarmadı; ama o bana para üstü olarak Freibur gilden'i verdi ki, bu para biriminin tedavülden kalkmak üzere olduğundan şüphem yoktu. En azından ben yetkili olsaydım öyle yapardım.

Gazetede önemli sayılabilecek tek bir haber bile yoktu, reklamlar da hiç ilginç değildi. Büyük otellerle ilgili olanlara bakarken vadettikleri zevkler ile fiyatlarını karşılaştırıyordum.

Korku içinde titreyip terlememe neden olan da buydu. Kökleşmiş bir hayat tarzının alışkanlıklarını ne de çabuk kaybediyorduk. Kanun ve düzenden yana olduğum bu bir ay sonunda dürüst bir adam gibi davranmaya başlamıştım! Öfkeyle sıktığım dişlerimin arasından "Sen bir suçlusun" diye mırıldandıktan sonra bir TÜKÜRMEK YASAKTIR levhasının üzerine tükürdüm. "Kanunlardan nefret edersin ve bu kanunsuz hayat seni mutlu eder. Sen kendi kanunlarını kendin yaparsın. Kuralları çiğnemezsin çünkü onları sen koyarsın ve işine geldiği zaman değiştirirsin; bu nedenle de galaksideki en dürüst insan sensin."

Tüm söylediklerim doğruydu ve bunları unuttuğum için kendimden nefret ediyordum. Özel Birim içinde geçirdiğim kısa dürüstlük süresi tüm

antisosyal eğilimlerimi kemirmeye çalışan bir mikrop gibiydi.

"Pislik düşün!" diye bağırdım kendi kendime; bu arada da yolda yürümekte olan bir kızı korkutmuş oldum. Söylediklerimi doğru anladığından emin olması için ona kötü kötü baktım; kız ürkerek hızla benden uzaklaştı. Böylesi daha iyiydi. Ben de aksi istikamete yönelerek kötülük yapmak için fırsat kollamaya başladım. Angelina'yı bulmayı aklımdan bile geçirmeden önce eski kişiliğime kavuşmalıydım.

Aradığım fırsatı bulmam pek zor olmadı. On dakika içinde hedefimi belirlemiştim, ihtiyaç duyabileceğim bütün aletler çantamda mevcuttu. Bu iş için kullanacağım her şeyi ceplerime ve belime tıktıktan sonra çantamı bir kiralık kasaya koydum.

Freibur Bankası her şeyi ile iştahımı kabartıyordu. Uç giriş kapısı ve dört bekçisi olan bu banka her zaman kalabalıktı. Dört insan bekçi! Elektronik koruma önlemlerine sahip hiçbir banka bu kadar insana maaş ödemezdi. Yine insan olan memurlardan birinin önündeki kuyrukta beklerken sevinçten çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam otomatik bankaları soymak da zor değildi ama değişik bir teknik gerektirirdi. En kolay soyulanlar ise insan ve makinelerin birlikte olduğu bu tür bankalardı.

Elimde tuttuğum parlak madeni parayı memurun önüne koyarak "On Birlik yıldızı bozdurmak istiyorum," dedim.

Memur bana hiç bakmadan parayı alıp hemen yanındaki kur hesaplama makinesine koyarken "tabii efendim," dedi. Daha paranın geçerli olduğunu gösteren sinyal bile yanmadan memur güdenleri hazırlamıştı. Önüme gelen kabın içindeki paraları alıp yavaşça saydım. Ama bunu mekanik bir biçimde yapıyordum, çünkü aslında aklım, o makinenin içinde bir yerlerde şıngırdayarak yuvarlanmakta olan onluktaydı. Paranın kasaya ulanarak yolculuğunu tamamladığından emin olduktan sonra bileğimdeki vericinin düğmesine bastım.

Muhteşemdi; söyleyebileceğim tek şey buydu. Geçtiği yerlerde müthiş hazlar bırakarak insan hafızasının derinliklerine süzülen ve yıllar sonra

tekrar yüzeye çıktığında bile insana mutluluk verecek cinsten bir şeydi. O onluğu yapmak saatlerimi almıştı, ama her dakikasına değerdi. Madeni parayı ortadan ikiye ayırarak içini oymuş, küçük bir radyo alıcısı, bir sigorta ve de biraz burmedeks yerleştirdikten sonra eski ağırlığına gelene kadar kurşun doldurmuştum. Burmedeks patladığında inanılmaz bir zevk almıştım. Para yerine ulaştıktan hemen sonra müthiş bir gürültüyle patladı. Etrafa çarpan parçaların çıkardığı seslerle dökülen paraların şıngırtısı birbirine karışıyordu. Kasanın da içinde bulunduğu arka duvar ikiye ayrılarak ortalığa duman ve para püskürttü. Ömrünü tamamlamak üzere olan makinenin son çırpınışları bana hiç ummadığım ek bir kâr getirmişti. Her kasiyerin hemen yanında bulunan para makineleri adeta çıldırmışlardı, ilk andaki şaşkınlıklarını atlatmış olan müşteriler üzerlerine yağan irili ufaklı paraları kapışmaya başlamışlardı. Ancak bu zevki çok kısa bir süre için tadabilmişlerdi çünkü aynı radyo vericisi, büyük bir akıllılık örneği göstererek önceden tüm çöp sepetlerine koymuş olduğum sis ve gaz bombalarını patlattı. Bu hengâmeden yararlanarak kimseye fark ettirmeden kasiyerlerin üzerine birkaç bomba daha fırlattım. Bombaları kendime ait özel ve etkili formülle hazırlamıştım. Kusturucu ve göz yaşartıcı maddelerin hain bir karışımıydı bu. Etkisi ise ani ve çok güçlüydü. (Tabii bankada hiç çocuk olmadığı bir anda yapmıştım bu işi, çünkü kendilerini koruyamayacak kadar küçük olanlara karşı gaddar olmak âdetim değildi.) Birkaç saniye içinde tüm müşteriler görmez olmuşlardı ve beni fark edemeyecek kadar da meşguldüler.

Gaz bana doğru gelirken başımı eğdim ve pilot gözlüklerimi gözlerime indirdim. Başımı kaldırdığımda bankada etrafını görebilen tek kişi bendim. Tabii bu arada burnuma yerleştirmiş olduğum filtrelerden gayet dikkatli bir biçimde nefes alıyor, böylece yediğim yemekleri sindiriyor olmanın keyfini çıkarabiliyordum. Veznedarım gözden kaybolmuştu. Bundan yararlanarak karnımı tezgâha yapıştırıp sürünerek diğer tarafa geçtim.

Bundan sonrası artık kendi tercihime kalmıştı. Alınmayı bekleyen bir sürü para vardı ortalıkta. Ama ben küçük şeylerle uğraşmayarak doğruca esas kaynağa, etrafa altın saçan parçalanmış kasaya gittim. İki dakika içinde yanımda getirdiğim çantayı doldurmuş, gitmeye hazır hale gelmiştim.

Kapıya yakın yerlerde sis biraz incelmeye başlamıştı, ama birkaç bomba daha atarak bu sorunu da hallettim.

Planım mükemmel işliyordu ve herşey kontrolüm altındaydı, başını belaya sokmaya çalışan aptal bir bekçi hariç. O küçük beyni bir terslik olduğunu belli belirsiz anlamıştı ve bu nedenle etrafında dönüp durarak sağa sola rasgele ateş ediyordu. Henüz hiç kimseyi vurmamış olması bir mucizeydi. Elinden aldığım silahını hızla kafasına indirdim.

Sisin en yoğun olduğu bölge kapıya yakın yerler olduğu için dışarıyı görmek mümkün değildi. Tabii içeriyi görmek de bir o kadar imkânsızdı, dolayısıyla caddedeki hiç kimsenin olan bitenle ilgili bir fikri yoktu. Şüphesiz, bir terslik olduğunun farkındaydılar; içeri ellerinde silahlarla iki polis girmişti... Ama şu anda onlar da diğerleri gibi çaresizdi. Bu aşamada içeridekilerden bazılarını rahatlatmayı düşündüm ve onları kollarından tutup kapıya götürdüm. Grubun yeterince kalabalık olduğuna kanaat getirdikten sonra ben de aralarına karışıp onlarla birlikte sürünerek dışarı çıktım. Gözlüklerimi cebime koyarak gazdan kurtulana kadar gözlerimi kapadım. Bazı sayın yurttaşlar bana yardım ettiler, ben de gazın etkisiyle gözümden yaşlar süzülürken onlara teşekkür ettim ve yola koyuldum.

İşte bu kadar basitti. Eğer her şeyi önceden planlar ve aptalca risklere girmezseniz her zaman böyle basit olurdu. Moralim oldukça yüksekti ve damarlarımdaki kan kaynıyordu. Kanunsuz işlerime geri dönmüştüm ve hayatım yeniden yaşanmaya değer bir hale gelmişti. Artık Angelina'nın izini bulmak çok kolay olacaktı. Yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Kapıldığım bu coşku dalgasının zirvelerinde dolaşıyordum. Uzay limanının yakınında yolcuların kaldığı bir otele giderek bir oda kiraladım, yıkanıp temizlendim ve hayatın zevklerini yaşamak üzere hazırlandım. Çevrede bulunan pek çok küçük ve izbe batakhaneyi tek tek dolaştım. Bir tanesinde bir biftek yedikten sonra diğer tüm yerlere de uğrayıp birer içki içtim. Eğer Angelina Freibur'a gelmişse bu bölgeyi mutlaka ziyaret etmiş, en azından şöyle bir uğramış olmalıydı. İzini buralarda bulacaktım, bunu hissediyordum. Kanunsuz hayata geri dönmüş olmamdan dolayı aynı hisler Angelina'ya karşı bir sempati beslememe de neden oluyordu.

"Bu bayana bir içki ısmarlamak ister misin?" diye ruhsuz bir sesle sordu fahişenin biri. Ben de aynı ilgisizlikle başımı salladım. Yosmalar, gecenin bu soluk benizli yaratıkları, akşam ilerledikçe yavaş yavaş doluşmaya başlamışlardı. Yola çıkmak üzere olan bir uzaylı gibi görünmeye dikkat ettiğim için pek çok teklif alıyordum, çünkü bu kadınların en iyi müşterileri bu tür yolculardı, işte biri daha geliyordu. Bu diğerlerinden daha iyi görünüyordu, en azından alt yapısı daha iyiydi. Yürürken onu hayranlığa yakın bir ilgiyle izliyordum. Dar ve kısa eteğinin iki yanında derin yırtmaçlar vardı. Yüksek topukları yürürken kalçalarının sallanmasına neden oluyor, bu da manzarayı daha etkili kılıyordu. Bara vardıktan sonra etrafına göz atmak için arkasına döndüğünde vücudunun geri kalan kısımlarını da takdir etmekten kendimi alamadım. Üzerindeki bluz birbirine yalnızca alttan ve üstten tutturulmuş olan ince dikey şeritlerden ibaretti. Parlak bir kumaştan yapılmış olan bu şeritler her kımıldayışında ayrılıyor, böylece insanın içini gıcıklayan pürüzsüz teninin en heyecan verici bölümleri görülüyordu. Bunun erkeklerin cinsel içgüdüleri üzerinde beklenen etkiyi uyandırdığından emindim.

Onu süzmeye topuklarından başladığım için gözlerim yüzüne ancak uzunca bir süre sonra ulaşabilmişti. Yüzü de oldukça çekiciydi. Hatta neredeyse tanıdık...

İşte tam o sırada kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpmaya başladı ve hemen koltuğumda doğruldum. İnanılacak gibi değildi, ama doğruydu.

Bu Angelina'ydı.

10

Saçının rengini biraz açmıştı, ayrıca görünüşünde yaptığı başka bazı küçük ve bariz değişiklikler daha vardı. Bunlar fotoğrafına ya da eşkâline bakan birinin kim olduğunu anlamasını imkânsız hale getirmeye yetmişti. Kimse onu tanıyamazdı.

Tabii ben hariç. Onu çalman savaş gemisinde görmüş ve onunla konuşmuştum. Ben onu tanıyordum, ama o benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikre sahip değildi, işin güzel tarafı da buydu. Beni çok kısa bir süre için görmüştü ve o sırada üzerimde uzay elbisesi, kafamda da, önünde renkli cam bulunan bir başlık vardı. Üstelik o anda Angelina'nın düşünecek çok daha önemli şeyleri vardı kuşkusuz.

Bu an, hayatımdaki en başarılı günün doruk noktasıydı. Batakhanenin pis kokulu havası burun deliklerimde şaraba benzer keskin bir his uyandırıyordu. Gevşedim ve bu ilginç ve keyifli durumun tadını sonuna kadar çıkardım. Ama kızın hakkını vermek gerekiyordu. Kendini mükemmel bir biçimde gizlemişti. Bürün olasılıkları aklımdan geçirmeme rağmen burada olabileceğini ben bile düşünememiştim. Çaldıkları paranın önemli bir bölümünü yanına almış olduğu için beş parasız bir fahişe gibi yaşayabileceği aklımdan bile geçmemişti. Cesur kızdı doğrusu, hakkını vermek lazımdı. Görünüşünü neredeyse kusursuz bir biçimde değiştirmiş ve diğer insanların arasına ustaca karışmıştı. Ah bir de öldürmekten zevk almasaydı, ne mükemmel bir ikili olurduk!

Kalbimin yeni bir çarpıntı nöbetine yakalanması, duygularımın beni sürüklemekte olduğu ölümcül sonu fark etmemle oldu. Angelina, kendisine yaklaşan herkese felaket getirirdi. O sevimli kafanın içinde oldukça zeki

ama bir o kadar da garip ve sapkın bir beyin vardı. Güzelliğinden ziyade arkasında bıraktığı ceset yığınını düşünsem hakkımda daha hayırlı olurdu. Yapılacak tek bir şey vardı. Onu buradan çıkarıp Özel Birime teslim etmek. Özel Birim hakkında neler hissettiğimi ya da onların benim hakkımda neler hissettiklerini düşünmedim bile. Bu, fikrimi değiştirmeden önce ustalıkla ve ivedilikle yapmam gereken tamamıyla farklı bir işti.

Barda ona katıldım ve nişadırı andıran yerel içkiden iki duble ısmarladım. Dikkatliydim, sesimi kalınlaştırmış, aksanımı ve konuşma biçimimi değiştirmiştim. Angelina sesimi anında tanımasına yetecek kadar dinlemişti. Bu konuda çok dikkatli olmalıydım.

Kadehimi kaldırıp şehvetli gözlerle ona bakarak "Hadi iç bebek," dedim. "Sonra da sana gideriz. Gidebileceğimiz bir yerin var değil mi?"

"Benim yerim var, ya senin on Birlik yıldızın var mı?"

Bunu bir hakaret kabul ederek "Tabii," diye homurdandım. "İçtiğin o sintine suyunu veresiye aldığımı mı sanıyorsun:

"Ben peşin çalışırım," dedi. Sıkılmış ve ilgisiz bir sesle konuşuyordu ve bu harikaydı. "Hemen öde, sonra gideriz."

Kendisine doğru fırlattığım onluğu usta bir hareketle havada kaptı, eliyle şöyle bir tarttı, ısırdıktan sonra da kemerinin arasına sıkıştırdı. Onu açık bir hayranlıkla izliyordum. O bunun cinsel ilgilerimden kaynaklandığını sanabilirdi, ama gerçek neden, rolünü bu kadar kusursuz oynamasından dolayı kendisine duyduğum saygıydı. Arkasına döndükten sonra burada zevk değil iş için bulunduğumu ve yerine getirmem gereken zorlu bir görevim olduğunu ancak hatırlayabildim. Kaybolmak üzere olan kararlılığımı uzayda uçuşan cesetleri gözümün önüne getirerek yeniden kazandım. Bardağımdaki içkiyi diktim ve bardan çıkıp gürültülü bir sokakta ilerlemeye başlayan Angelina'yı, iç gıcıklayıcı hareketlerle kıvrılmakta olan kalçalarından gözümü ayırmadan takip ettim.

Geçmekte olduğumuz dar ve karanlık sokak reflekslerimi uyarmıştı. Angelina rolünü iyi oynuyordu, ama bu limana uğrayan bütün uzay

yolcularıyla yattığını hiç sanmıyordum. Buralarda, elinde sıkıca tuttuğu ağır bir nesneyi kafama indirmek üzere bir köşeye gizlenmiş, güçlü kuvvetli bir ortağı olması yüksek bir ihtimaldi. Ya da ben doğal olarak kuşkulanmıştım. Elim cebimdeki silahtaydı ama onu kullanmam gerekmemişti. Bir sokak daha gittikten sonra dar bir geçide saptık. O önden gidiyordu ve hiç konuşmuyorduk. Kimse bize yaklaşmıyor, hatta bizi fark etme zahmetine bile katlanmıyordu. Odasına girdiğimizde biraz rahatlamıştım. Küçük ve zevksiz döşenmiş bir odaydı, ama bir suç ortağının saklanabileceği hiçbir yer yoktu içinde. Angelina doğruca yatağa giderken ben de kapının gerçekten kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Kilitliydi.

Arkamı döndüğümde .75 kalibrelik bir silahı bana doğrultmuş olduğunu gördüm. Silah öyle büyük ve biçimsizdi ki onu kavrayabilmek için minik ellerinin ikisini de kullanıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?” diye parladım. Bir yerlerde önemli bir ipucunu atladığımı ve kapana kısıldığımı hissediyordum, bu gayet iyi bildiğim pis bir duyguydu. Elim hâlâ cebimdeki silahtaydı ama onu çekmeye çalışmak intihar olurdu.

"Adını bile bilmiyorum ama seni öldüreceğim," dedi tatlı bir sesle. Bembeyaz dişlerinin görünmesine neden olan hoş bir gülüş bile vardı yüzünde. "Savaş gemisi ile ilgili planlarımı alt üst ettiğin için cezanı çekeceksin."

Hâlâ ateş etmemişti, ama sırıtıyor, hatta gülüyordu. Buraya kadar olup biten her şeyi en başından planlamış olduğunu ve beni bir kez daha alt ettiğini anladığımda yüzümde beliren ve hâkim olamadığım ifadenin keyfini çıkarıyordu. Ava giderken avlanmıştım. Kesinlikle ve tam olarak onun istediği yerdeydim ve bu lanet olası durum karşısında yapabileceğim en ufak bir şey yoktu. Ben birbiri ardına bu mide bulandırıcı sonuçlara varırken, beni izleyen Angelina da daha fazla dayanamayıp yüksek sesle gülmeye başlamıştı. Gülüşü, gümüş bir çıngırağın çıkardığı ses kadar berrak ve büyüleyiciydi. Tepeden tırnağa bir sanatçıydı ve yalnızca her şeyi anlamama yetecek kadar bir süre beklemişti. Sonra, tam kavrayışımın ve umutsuzluğumun en üst noktaya vardığını hissettiği anda tetiği çekti.

Bir kere değil, defalarca.

Göğsümü delip geçerek tam kalbime saplanan dört kurşun. Tam alnımın ortasına da son bir tane daha.

Tam olarak baygın olduğum söylenemezdi, ama lanet bir acıyla gözlerim kararmıştı. Midemi alt üst eden bir bulantı da bu acıyla yarışmış, ama onu kolaylıkla geçmişti. Bir başka önemli sorun da şuydu ki, gözlerim kapalıydı ama onları açmak inanılmayacak kadar zordu. Sonunda açtım ve başucumda bir karaltı halinde durmakta olan yüzü güçlükle seçebildim.

"Ne oldu?" diye sordu karaltı.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım..." dedim ve sesimin güçsüzlüğüne ve söylediklerimin anlaşılmazlığına şaşırarak sustum. Dudaklarımın arasında bir şeyler vardı; ağzımdan fırlayıp gittiği zaman bunun, üzerinde kırmızı lekeler bulunan bir parça pamuk olduğunu gördüm.

Gözlerimi kısarak karaltıya doğru daha dikkatli baktım. Beyazlar içinde genç bir adamdı. Sanırım doktordu. Sarsıntılardan anladığım kadarıyla bir ambulanstaydık.

"Kim vurdu seni?" diye sordu doktor. "Birisi bize silah sesleri duyduğunu bildirdi. Dua et ki tam vaktinde geldik. Çok kan kaybettin ama bunun bir kısmını telafi ettik. Önkol ve dirsek kemiklerin paramparça olmuş. Ayrıca yine kolunda ve sağ şakağında derin kurşun yaraları var. Kafatasında da kırıklar olduğunu tahmin ediyorum. Çok büyük bir olasılıkla kaburga kemiklerin de kırılmış; ayrıca iç kanama ihtimali de mevcut. Birisinin sana kastı mı var? Kim bu?"

Kim mi? Sevgili Angelina tabii, kim olacak? İnsanı yoldan çıkaran şeytani bir katil. Beni öldürmeye çalışan oydu işte. Yeni yeni hatırlıyordum. Bir uzay gemisinin bile içine iniş yapabileceği kadar büyük görünen geniş ve siyah namluyu. Ateşler saçarak patlayışını, şimşek gibi üzerime gelen mermileri ve içime giymiş olduğum pahalı ve garantili kurşun geçirmez elbise kurşunlan vücudumun çeşitli yerlerine dağıtarak etkisiz hale getirirken duyduğum acıları. Bu kadarının onu tatmin edeceği yönündeki

ümidimi ve silahın kabzasını suratımın tam ortasına indirdiği an yaşadığım hayal kırıklığını hatırlıyordum.

Kollarımla yüzümü kapatıp kendimi yana atarak kaçmak için boş yere çabalarken duyduğum son pişmanlığı hatırlıyordum.

İşin komiği bu çabam başarıya ulaşmıştı. Ön kol kemiğimden seken bir kurşun kafatasıma gelmiş, ama yalnızca sıyırıp geçmiş olmalıydı. Yine de tatminkâr bir miktar kan akmış, vücudum hareketsiz yere serilmişti. Angelina'nın yaptığı tek hatanın nedeni de buydu. Küçücük odada patlayan silah sesleri, cansız vücudum ve kan. Tüm bunlar onun kadınsı özelliklerini az da olsa ortaya çıkarmış olmalıydı. Silah seslerinin nedeni araştırılmaya başlamadan önce mümkün olduğunca çabuk kaçmalıydı. Bu nedenle de öldüğümden emin olmaya çalışarak zaman kaybedemezdi.

"Yat," dedi doktor. "Eğer yatmazsan sana öyle bir iğne yaparım ki bir hafta kendine gelemezsin!"

Sedyemde doğrulmuş pis pis sırıtmakta olduğumu ancak doktor bunları söylediğinde fark ettim. Her kımıldayışımda göğsüme dayanılmaz sancılar saplandığı için doktorun da yardımıyla kendimi yavaşça sedyeye bıraktım.

Yatar yatmaz zihnim bu durumdan en iyi şekilde yararlanabilmek için planlar yapmakla uğraşmaya başlamıştı. Duyduğum acıya mümkün olduğunca aldırmamaya çalışarak ambulansa bir göz atıp son anda beni ölmekten kurtaran şansımı sonuna kadar kullanmak için bir yol aramaya koyuldum.

Bu arada hastaneye varmış olduğumuz için, başımın hemen üzerindeki rafta duran resmi formlarla bir kalemi çalmaktan başka ambulansta yapabileceğim pek bir şey yoktu. Her hareket ettirişimde ateş gibi yandığını hissetmeme rağmen sağ kolum hâlâ iyi durumdaydı. Bir robot sedyemi tekerlekleri üzerinde iterek beni ambulanstan çıkardı. Biz yanından geçerken doktor hemen baş ucumda duran bir dosyaya bazı kâğıtlar koyduktan sonra bana el sallayarak veda etti. Ben de ona nazik bir gülüşle karşılık verdim ve sedyemi itmekte olan robotla birlikte mezbahaya doğru ilerlemeye başladık.

Doktor kaybolur kaybolmaz dosyadaki kâğıtlara çabucak bir göz attım. İşte aradığım fırsat buydu ama benim bu şansı kullanacak zamanım yoktu. Dosyada doktor raporunun dört nüshası bulunuyordu. Bu kâğıtlardaki bilgiler gerekli cihazlara yüklenmediği sürece varlığım resmiyet kazanmıyordu. İstatistiki bilgilerin yüklendiği birimdeydim, burada işlemler tamamlandıktan sonra hastanede yeniden doğacaktım. Ama eğer işler planladığım gibi giderse ölü bir doğum olacaktı bu. Yastığımı iterek koridora düşürdüm ve robot durdu. Bir şeyler yazıyor olmam hiç dikkatini çekmemişti. Yastığı almak için yol boyunca iki kere daha durmak zorunda kalmış ama pek umursamamış «Bu arada ben de işimi bitirdim.

İmzasından anladığım kadarıyla ismi Mcvbklz ya da onun gibi bir şey olan doktorun resmi kâğıt imzalama konusunda öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Raporun son satırı ile imzası arasında koskoca bir boşluk bırakmıştı. Bu boşluğu doktorun yazısını fark edilmeyecek bir biçimde taklit ederek doldurdum. "Ağır iç kanama, şok... Yolda öldü." Rapora bunları yazarken yeterince resmi bir dil kullandığımı sanıyordum. "Tüm çabalara rağmen kurtarılamadı" diye de aceleyle ekledim. Böylece beni kurtarmak için tüm o iğnelerle ve elektrikli zımbırtılarla ölü vücudumu canlandırmaya çalışmaları ihtimalini ortadan kaldırmıştım. Tam koridorun sonuna geldiğimizde kâğıtları tekrar dosyaya koydum ve ölü gibi görünmeye çalışarak yattım.

"İşte ölüm raporu, Svend" diye seslendi biri başucumda kâğıtları hışırdatarak. Beni buraya getiren robotun, daha biraz önce yastığını yerlere düşürüp duran bir hastanın aniden ölmüş olmasına pek aldırmadan uzaklaştığını duydum. Robotların en sevdiğim yanı pek meraklı olmamalarıydı. Kendimi öldüğüme inandırmaya çalışıyor, yüzümde ölü bir insan ifadesi olduğunu umuyordum. Sol ayağımın çekildiğini ve botlarımla çoraplarımın çıkarıldığını hissettim. Bir el ayağımı kavradı.

"Ne kadar feci," dedi yufka yürekli bir ses. "Vücudu hâlâ sıcak. Belki de onu masaya yatırıp kurtarmaya çalışmalıyız." Bu her şeye burnunu sokan işgüzar yalaka da nereden çıkmıştı böyle!

"Boşver," diye seslendi odanın diğer ucundaki daha mantıklı ve soğukkanlı adam. "Ambulanstakiler ellerinden geleni yapmış. Cesedi morga götür."

Birden ayağıma ok gibi saplanan korkunç bir ağrı yüzünden neredeyse bütün foyam meydana çıkıyordu. Bu palyaço elindeki teli ayak parmaklarımın etrafına dolayıp tüm gücüyle sıkarken hiç kımıldamamak için kendimi zor tutuyordum. Telin ucundan bir etiket sarkıyordu ve o an, buna benzer bir etiketin yine böyle parçalarcasına sıkılmış bir telle adamın kulağından sarkıtılmasını tüm kalbimle diledim. Ayağımdaki ağrı yukarılara çıkarak göğsümdeki, başımdaki ve kolumdaki ağrılarla birleşti. Bu arada sedyem sarsılarak ilerlerken ben de tüm gayretimle hareketsiz kalmaya çalışıyordum.

Arkamda bir yerlerde büyük bir kapı açıldı ve o an buz gibi bir havanın tenimi ısırdığını hissettim. Bu dondurucu soğuğun geldiği yöne doğru çabucak bir göz attım. Eğer bu kasap dükkânındaki cesetler ayrı bölmelerde saklanıyorsa hayata ani bir geri dönüş yapmam yakın demekti. Ölmek için, kapısı dışarıdan kilitlenmiş bir buzhaneye kapatılmaktan çok daha zevkli yollar vardı. Ama şans perimin hâlâ yanımda olduğundan emindim, çünkü benim ayak kasabı, sedyemi sürükleyerek beni büyükçe bir odaya götürdü. İçeride oraya benden önce ulaşmış olan pek çok değerli merhum vardı.

Buz gibi bir yüzeyin üzerine pek de nazik diyemeyeceğim bir biçimde bırakıldım. Ayak sesleri giderek benden uzaklaştı, kapı ağır ağır kapandı ve ışıklar söndü.

O an moralim sıfıra inmişti. Bir gün içinde başıma gelmeyen kalmamıştı ve tüm vücudum yaralanmış, ezilmiş, zedelenmişti. Cesetlerle dolu karanlık bir odada kilitli kalmak hiç alışık olmadığım can sıkıcı bir etki yapmıştı üzerimde. Göğsümdeki ağrıya ve ayağımda sürüklenen etikete rağmen yattığım yerden inmeyi başararak topallaya topallaya kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yönümü kaybetmemle birlikte başlayan telaşım ancak duvara bindirdiğim an sona erdi. El yordamıyla elektrik düğmelerini buldum ve ışıkları yaktım. Ve tabii moral katsayım da hemen o an yükselmeye başladı.

Kapı mükemmel dizayn edilmişti, ben bile daha iyisini yapamazdım. Hiç cam yoktu ve yanda da bir kolu vardı. Hangi sinsi emellerle yapıldığını pek anlayamasam da, iç taraftan da kilitlenebilmesi için bir sürgü bile koymuşlardı. Yine de bu, şu an ihtiyaç duyduğum gizliliği sağlayabilmeme yarayacaktı, bu nedenle sürgüyü yerine ittim.

Oda dolu olmasına rağmen kimsenin bana pek aldırdığı yoktu, ilk yaptığım şey teli çıkararak ayak başparmağıma biraz kan gitmesini sağlamak oldu. Sarı renkli etikette büyük siyah harflerle "yolda öldü" yazıyordu, ayrıca üzerinde değişiklikler yaptığım raporda yer alan numara da el yazısı ile eklenmişti. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. En feci biçimde parçalanmış bir erkek cesedindeki etiketi çıkararak yerine kendi etiketimi taktım. Ondan aldığım etiketi de cebime koydum, sonra da tüm cesetlerdeki etiketleri değiştirerek neşeli birkaç dakika geçirdim. Bu arada en büyük ayaklı cesedin sağ ayakkabısını çıkarak soğuktan donmuş olan sol ayağıma geçirdim. Bütün etiketleri cesetlerin sol ayak başparmaklarına takmış olduklarını fark edince göstermiş oldukları bu gereksiz özene yüksek sesle, lanetler yağdırdım. Giysilerimin ve kurşun geçirmez kılıfımın ön tarafı kesilerek açılmış olduğu için göğsüm çıplaktı. Konuşmayı pek sevmeyen arkadaşlarımdan birinin üzerinde bulunan ve kendisine lazım olmayacağını tahmin ettiğim kalın bir gömleği de ödünç aldım.

Ama sakın tüm bunları kolayca yaptığımı düşünmeyin. Ayakta zor duruyor, sürekli kendi kendime mırıldanıyordum. İşim bittikten sonra ışıkları söndürüp kapıyı çarparak çıktım. Koridorda kendimi fırında gibi hissetmiştim. Görünürlerde hiç kimse yoktu, kapıyı kilitleyip en yakındaki başka bir kapıya yöneldim. Bu, içinde bir sandalyeden başka işime yarayacak hiçbir şey olmayan bir depoya açılıyordu. Sandalyeye oturup bir süre dinlendikten sonra tekrar kalkarak koridorda bakınmaya başladım. Deponun yanındaki kapı kilitliydi, ama onun yanındaki, horultularını dışarıdan bile duyabildiğim birinin uyuduğu karanlık bir odaya açılıyordu. Burası bana daha uygun bir yerdi.

Bu uyku tulumu her kimse sanatını iyi icra ediyordu doğrusu. Odada işime yarayabilecek ne kadar elbise varsa toplayıp beceriksizce üstüme geçirdim, ama adamın ruhu bile duymamıştı. Zaten böylesi onun için daha

iyiydi, çünkü kafasını kırabilecek bir ruh hali içindeydim. Artık bu iş canımı sıkmaya başlamıştı ve tek hissettiğim şey acıydı. Bulduğum bir şapkayı da kafama geçirdikten sonra dışarıyı kolaçan ettim. Uzakta birileri vardı, ama bir acil çıkış kapısından geçerek kendimi tekrar ıslak Freiburbad sokaklarında bulduğumda kimse beni görmemişti.

12

O gece ve sonraki birkaç gün tahmin edebileceğiniz nedenlerden dolayı hafızamda pek net değildi. Oteldeki odama geri dönmek riskliydi, ama bunu göze almıştım. Angelina'nın bir otelde kaldığımı bilmemesi, bunu öğrenmiş olsa bile bu konuda pek bir şey yapmayacak olması benim için bir şanstı. Ölmüştüm ve artık benimle ilgilenmesine gerek kalmamıştı. Bu düşüncelerimde haklı olmalıydım, çünkü odama döndükten sonra hiç rahatsız edilmemiştim. Oda servisinden istediğim biraz yiyecek ve en az iki şişe içkiyle kendime her gün parti veriyordum. Ben yiyeceklerin tadına bakıp ucuz ve berbat içkileri boğazımdan aşağı boca ederken vücudum yavaş yavaş iyileşiyordu. Tüm vücudumu saran ağrılardan kurtulmak için antibiyotikleri ve ağrı kesicileri birbiri ardına yutarken şansıma da dua ediyordum.

Üçüncü günün sabahında, tüm güçsüzlüğüme rağmen kendime gelmiş sayılırdım. Alçı içindeki kolum her kımıldatışımda zonkluyor, göğsümdeki yara izleri büyük mor lekelere dönüşüyordu, ama baş ağrım tamamıyla geçmiş gibiydi. Gelecekle ilgili bazı planlar yapmanın zamanı gelmişti. Adamakıllı canlanmak için kullandığım içkimden biraz aldıktan sonra oda servisinden son üç günün gazetelerini istedim. Neredeyse antika sayılabilecek olan servis tüpü vızıldayarak çalıştı ve gazeteleri masanın üzerine fırlattı. Gazeteleri dikkatlice okuduğumda planımın umduğumdan bile daha iyi işlediğini görerek sevindim.

Cinayetin hemen ertesi günü tüm gazetelerde olayla ilgili haberler vardı; bunlar cesede bir göz atmak zahmetine bile katlanmamış olan tembel muhabirler tarafından hastane kayıtlarından alınmış bilgiler doğrultusunda yazılmıştı. Hepsi buydu. Kayıp bir cesedin ya da morgdaki kimlik

karışıklığının yol açtığı bir hastane skandalından hiçbir gazete bahsetmiyordu. Eğer o soğuk et deposunda çevirdiğim dalavere fark edildiyse, hastane yetkilileri bunu kellelerini kurtarmak için bir aile sırrı olarak saklamaya karar verdiler demekti.

Bu durumda nişancı sevgilim Angelina, namlusundan çıkan ölümcül kurşunlara kurban gittiğimden emin olmalıydı. Bundan daha iyisi olamazdı. Eski gücüme kavuşur kavuşmaz yine onun peşine düşebilirdim. Şehir krematoryumunda yakılan cesedimden geriye yalnızca bir avuç kül kaldığını sanması işimi çok daha kolaylaştırıyordu. Onu ele geçirmemi sağlayacak doğru planları yapabilmek için epey zamanım vardı. Kim kimin peşinde anlaşılmayan o saçma kovalamacalar bitmişti. Angelina elindeki o top büyüklüğündeki silahla bana ateş ederken ne kadar zevk aldıysa, ben de onu tutukladığımda o kadar zevk alacaktım.

Bütün kovalamaca boyunca benden hep bir adım önde olduğu ve beni zekâsıyla alt ettiği gerçeğini, benim için gurur kırıcı olsa da kabul etmem gerekiyordu. Savaş gemisini burnumun dibinden çalmış, tüm bir galaksi filosu peşinde olmasına rağmen kirişi kırmış ve elimde silahla onu yakalamışken kaçmayı başarmıştı. Canımı tüm bunlardan daha çok sıkan şey de onu tuzağa düşürdüğümü sandığım bir sırada onun beni faka bastırmasıydı. İnsan bazen gökteki yıldızlara bakarken önündeki çukuru göremeyebiliyordu ve ben bunu çok acı bir biçimde anlamıştım. Savaş gemisini ele geçirdiğimizde kaçarken bir an bile olsun paniğe kapılmamıştı. Tüm o ağlamalar, yalvarmalar hepsi numaraydı. Yüzümün görülebilen her noktasını, ses tonumdaki her değişikliği hafızasına kaydetmişti. Bana duyduğu nefret sayesinde yüzümü asla unutmamıştı ve kaçarken sürekli onu bulabilmek için nasıl düşüneceğimi hesaplamış olmalıydı. Kaçışının en güvenli ve en az tahmin edilebilir noktasında durmuş ve beklemişti. Geleceğimi ve karşılaşmamıza benden daha hazırlıklı olacağını bilerek. İşte bütün hikâye bundan ibaretti. Ama artık kartları dağıtma sırası bendeydi.

Her türlü planı ve numarayı kafamda evirip çeviriyor, iyice tartıyordum. Herhangi bir adım atmadan önce yapmam gereken ilk şey görüntümü değiştirmekti. Angelina'yı ele geçirmek istiyorsam bu şarttı. Böyle bir değişiklik Özel Birim'e yakalanmamam için de gerekliydi. Bunu bana

eğitim sırasında söylememişlerdi, ama Özel Birim'den ayrılmanın tek yolunun bir tabut içinde uzaklaşmak olduğundan oldukça emindim. Vücudum berbat halde olmasına rağmen kafam hâlâ sağlamdı, ben de çalıştırmaya başladım. Bazı bilgilere ihtiyacım vardı, bunları elde edebilmek için şehir kütüphanesine kira bedeli olarak küçük bir bağış yapmam gerekti. Neyse ki tüm yerel gazetelerin yıllar önceki sayıları da içeren mikrofilmleri kütüphanede mevcuttu. Arşivde, kelime dağarcıklarının üç yüzü geçmediğini tahmin ettiğim insanların çıkardığı ve her türlü şiddet öğesinden zevk alan geniş bir okuyucu kitlesine seslenmeyi hedefleyen YAZIYOR! isimli bir gazeteye rastladım. Yaprakları iyice sararmış olan bu gazete genellikle renkli resimlerle bezenmiş kaza haberleriyle doluydu. Ama silahlı soygun, gasp, cinayet gibi ilgi çekici olayları yansıtan ve Birlik uygarlığının Freibur'u henüz tam olarak ıslah edemediğini kanıtlayan haberler de sık sık yer alıyordu. Bu abartılı şiddet hikâyelerinin arasında, o karanlık suçla ilgili aradığım haberi de bulmuştum.

İnsanoğlu kanunları yazarken her zaman ölüme sebebiyet, meşru müdafaa ve buna benzer pek çok kafa karıştırıcı terimler icat etmiştir. Oysa cinayet cinayettir. Suçlar ve cezalarla ilgili yaklaşımlar değişiklik göstermesine rağmen bir suç vardır ki o her zaman evrensel bir nefret uyandırmıştır: Beceriksiz bir doktor olmak. Eskiden bazı kabilelerin hastası ölen doktorları idam ettiklerini duymuştum. Bu, tamamıyla erdemden yoksun bir sistem sayılmaz. Bu insan kasabı şarlatanlara karşı duyulan ortak nefret anlaşılabilir bir şey. Hastalandığımızda kendimizi tamamen doktorun ellerine teslim eder, böylece hiç tanımadığımız birine en değerli varlığımızla istediği gibi oynama şansı veririz. Eğer bu güven kötüye kullanılacak olursa, böyle bir olaya şahit olan insanların öfkelerinin kabarması gayet doğaldır.

Şu an sıradan bir yurttaş olan Vulff Sifternitz, bir zamanlar Pek Sayın Doktor Sifternitz diye anılırdı. YAZIYOR! gazetesi, bu operatörün eskiden nasıl renkli ve başarılı bir hayat sürdüğünü; parmaklarının arasında tuttuğu bıçağın aniden titreyerek yanlış bir yeri kesmesi sonucu, ileriki yıllarda çok büyük hizmetlerde bulunacağından şüphe duyulmayan önde gelen bir politikacının ölümünü çabuklaştırması nedeniyle, bu hayatın nasıl sona

erdiğini oldukça ayrıntılı bir biçimde anlatıyordu. Vulff un işe gitmeden önce ayılmaya çalıştığı gerçeğini göz önünde bulundurarak hakkını teslim etmek gerekir. Dolayısıyla o ölümcül titremeye neden olan şey sarhoşluk değil, aşırı alkolün etkisiyle gözünün önünde çeşitli şekillerin uçuşması idi. Lisansı elinden alınmıştı ve sonradan çok daha kirli başka bazı tıbbi kanunsuzluklara bulaştığına dair bilgilere bakılırsa bütün birikimlerinin ancak karşıladığı bir para cezasına da çarptırılmıştı. Hayat Vulff a acımasız ve sert davranmıştı; tam aradığım adamdı. Ayağım sargılar içinde olduğu halde odamdan çıkmayı başarabildiğim ilk gün, bir iş görüşmesi yapmak üzere onu aradım.

Benim gibi yetenekli biri için uzak bir gezegendeki yabancı bir şehirde sahte kimlikle yaşayan tanımadığım birini arayıp bulmak hiç sorun değildi. Bu yalnızca bir teknik meselesiydi ve bende teknikten bol bir şey yoktu. Şehrin en sağlıksız yerinde bulunan evin boyalı ahşap kapısını çaldığımda yeni planımın ilk adımını uygulamaya hazırdım.

"Sana bir iş teklifi yapmaya geldim Vulff," dedim mahmur gözlerle kapıyı açan ayyaşa.

"Defol git buradan," dedi ve kapıyı suratıma kapatmaya kalkıştı. Ama dikkatlice yerleştirmiş olduğum ayağım bunu engelledi ve kapıyı iterek içeri girmek için fazla zorlanmadım.

"Artık, tıbbi işlerle ilgilenmiyorum," diye mırıldandı bandajlı koluma bakarak. "Hele polis muhbirlerinin işleriyle hiç ilgilenmiyorum. Şimdi defol git buradan."

"Muhabbetin hem çok sıkıcı, hem de tekrarlarla dolu," dedim, çünkü öyleydi. "Ben buraya sana kesinlikle meşru ve para kazandıracak bir iş teklifi yapmaya geldim. Bunun resmi kurallara aykırı olması ikimizi de rahatsız etmemeli. Hele seni hiç etmemeli." Ağzında bir şeyler geveleyerek itiraz etmeye çalışmasına aldırmadım ve yan odaya bir göz attım. "Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgilere göre burada Zina adında bir kızla aşk hayatı yaşıyormuşsun. Radar gibi olduğundan şüphe duymadığım kulaklarının konuşacaklarımızı işitmesini istemem. Nerede o?"

"Dışarı!" diye bağırdı. "Çık git diyorum sana!" Büyükçe bir şişeyi boynundan kırarak tehditkâr bir biçimde kaldırdı.

"Ya buna ne dersin?" diye sordum ve masanın üzerine koca bir tomar para bıraktım. "Ya buna... Ve buna?" İki deste daha çıkarıp masaya koydum. Faltaşı gibi açılmış gözleriyle paralara bakarken kırık şişe gevşek parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Dikkatini tamamen bana verene kadar para yığınına birkaç deste daha ekledim.

Onu ikna etmem hiç zor olmamıştı. Teklifimde gerçekten ciddi olduğuma kesin olarak inandıktan sonra artık geriye yalnızca ayrıntılar kalmıştı. Para, üzerinde ani bir ayıltıcı etki yapmıştı. Bütün vücudu titriyor, hareketlerini zor kontrol ediyordu, ama muhakeme gücü hâlâ yerindeydi.

"Bir konu daha var," dedim gitmeye hazırlanırken. "Sevgili Zina ne olacak, ona bundan bahsedecek misin?"

"Deli misin?" diye sordu Vulff açık bir şaşkınlıkla.

"Umarım bu söylemeyeceksin anlamına geliyor. Bu operasyon yalnızca seninle benim aramda kalacağına göre, bir süre ortadan kaybolmanı ya da paranın nereden geldiğini ona nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklamak mı? Ona mı? Ben buradan ayrıldıktan sonra ne parayı ne de beni görebilir o. Ve en fazla on dakika sonra da ayrılıyorum."

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Dediğini de yaptı. Zavallı Zina çoğu kadının uzak durduğu bir mesleği icra ederek kazandığı paralarla Vulff'a arka çıktığı için onu terk etmesinin hayırsızlık olduğunu da düşünüyordum. Bunu biraz olsun telafi edebilmek için neler yapabileceğimi düşündüm. Ama bu sonraki işti. Şimdi James Bolivar diGriz'in tarihe karışmasına tanık olacaktım.

Hiçbir masraftan kaçınmadan Vulff'un istediği tüm cerrahi aletleri ve ameliyathane gereçlerini ısmarladım. Tek başına çalışacağı için mümkün olduğunca robotlar tarafından kontrol edilen cihazlar alıyordum. Bu iş için özel olarak kiraladığım bir araca tüm aletleri yükledikten sonra şehir

dışındaki eve doğru beraber yol almaya başladık. Ne o bana güveniyordu, ne de ben ona güveniyordum. Bu anlaşılabilir nedenden dolayı sürekli birbirimizi gözlüyorduk. En zor olanı ödeme şeklini belirlemekti; çünkü temiz kalpli Dr. Vulff, bankalar olduğu sürece para sıkıntısı çekmeyeceğimi asla bilemeyeceği için, operasyon biter bitmez kafasını parçalayıp ona verdiğim tüm parayı geri alacağımı sanıyordu. Ben onu tatmin edecek bütün garantileri verdikten sonra gizli ve önemli işimize başladık.

Gittiğimiz yer, şehrin dışında, gölün oldukça uzağındaki bir tepeye kondurulmuş olan müstakil bir evdi. İhtiyaç duyduğumuz taze yiyecekler ile postayla gönderilen ilaçlar ve diğer tıbbi gereçler bize haftada bir kez ulaştırılıyordu. Operasyon başlamıştı.

Modern cerrahi yöntemler kullanıldığı için acı ya da şok yoktu tabii. Ancak yataktan dışarı çıkamıyordum ve bazen o kadar çok ağrı kesici alıyordum ki günler belli belirsiz bir sis içinde geçiyordu. İki devre halinde yaptığı cerrahi müdahalelerin birinci kısmının bittiği günlerde tedbir olarak Vulff un akşam içkisine uyku ilacı koyuyordum. Tabii ki bu alkolsüz bir içkiydi, çünkü bütün işini bitirene kadar alkolden uzak durması anlaşmamızın kesinlikle uyulması gereken maddelerinden biriydi. Ne zaman bu hükmü yerine getiremeyeceğini düşünse biraz daha para vererek kararlılığını yeniden kazanmasına yardım ediyordum. Nefsine karşı verdiği bu savaş sinirlerini yıpratıyordu ve akşamları çekeceği deliksiz bir uykunun ona iyi geleceğini düşünüyordum. Ayrıca biraz da araştırma yapmak istiyordum. Derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra kapıyı açıp odasını arıyordum.

Silahını yalnızca bir tedbir olarak yanına aldığını tahmin ediyordum, ama bu tür asabi tiplerin ne yapacağı hiç belli olmazdı. Bu konuda şunu söyleyebilirdim ki artık korkmama hiç gerek kalmamıştı. Silah .50 kalibrelik küçük ama öldürücü bir tabancaydı. Mekanizma oldukça iyi çalışıyordu ve mermilerin de öldürücülüğünden şüphe yoktu, ama ben ateşleme mandalını törpüledikten sonra bu silahla ateş etmekte biraz zorlanacaktı.

Bir fotoğraf makinası bulmak da benim için pek şaşırtıcı değildi, çünkü insanoğlunun özünde güvenilir olduğu yolundaki inancım oldukça zayıftır. Vulff un velinimeti ve para kaynağı olmam onun için yeterli değildi. Bana şantaj yapmayı planlıyordu. Çok sayıda kullanılmış film vardı ve bu filmlerde yüzümün operasyondan önceki ve sonraki hallerinin ben yarı baygın bir şekilde yatarken çekilmiş fotoğrafları olduğundan emindim. Dolu film makaralarını boş olanlarla birlikte bir röntgen cihazının yardımıyla uzun ve yararlı bir işlemden geçirdim ve böylece bu sorunu da hallettim.

Vulff, alkollü içki ya da genç bayan yokluğu nedeniyle sızlanmadığı anlarda iyi iş becermişti. Uyluk kemiğimi eğerek kısaltması boyumu ve yürüyüşümü değiştirmişti. Ellerim, yüzüm, kafatasım, kulaklarım, hepsi yeni bir insan yaratmak üzere kalıcı değişikliklere uğratılmıştı. Doğru hormonların ustaca kullanılması sonucu pigment hücrelerimde değişiklikler meydana geldiği için derimin ve saçlarımın doğal rengi koyulaşmış, hatta saçımın yapısı bile değişmişti. Son olarak da Vulff, tüm yeteneğini ustaca sergileyerek ses tellerimde daha kalın ve sert bir tonda konuşmamı sağlayan bazı ayarlamalar yapmıştı.

Herşey bittiğinde Jim diGriz gitmiş yerine Hans Schmidt gelmişti. Bunun pek orijinal bir isim olmadığını kabul ediyorum, ama bunu yalnızca Vulff’tan kurtulup yeni girişimime başlayana kadar kullanacaktım.

Aynaya bakıp parmaklarımı bir yabancının yüzünde gezdirirken "Çok iyi, gerçekten çok iyi," dedim.

"Tanrım, bir içki hiç de fena olmazdı," diye nefes nefese söylendi Vulff arkamda. Çoktan toplamış olduğu bavullarının üzerinde oturuyordu. Son günlerde ispirtoya dadanmış, ben içine en sevdiğim kusturucudan koyup ona engel olana kadar içmeye devam etmişti. İyice kafayı çekmek için can atıyordu. "Bana şu paranın kalanını öde de çıkıp gidelim buradan!"

"Sabırlı ol, doktor," diye mırıldandım ve ona para destelerini uzattım. Hemen destelerdeki bantları açıp parmaklarının okşamayı andıran dokunuşlarıyla paraları hızlı hızlı saymaya başladı.

"Bunu yaparak zaman kaybediyorsun," dedim ama aldırmadan devam etti. "Paraların üzerine, yalnızca bankada ultraviyole ışığa tutulduklarında görülebilen bir tür mürekkeple 'ÇALINTI' diye yazdım."

Bu onun paraları saymayı bırakmasına ve aynı zamanda benzinin sapsarı kesilmesine yetmişti. Onu yaşlı kalbi konusunda uyarmalıydım, eğer dikkat etmezse bu yüzden öbür dünyayı boylayabilirdi.

"Çalıntı da ne demek?" diye sordu, boğulur gibi bir sesle bir süre sonra.

"Çalıntı da ondan. Sana ödeme için verdiğim bütün para çalıntıydı." Yüzü daha da beyazlaşmıştı, böyle bir dolaşım sistemiyle daha ellisine bile varmadan öleceğinden emindim. "Ama bu seni endişelendirmesin. Daha önce verdiklerimin hepsi eski banknotlardı. Böyle bir sürü parayı hiç sorunsuz elden çıkardım."

"Ama... niçin ?" diyebildi neden sonra.

"Mantıklı bir soru, doktor. Aynı miktarda bir parayı da eski arkadaşın Zina'ya gönderdim. Üzeri yazılmamış banknotlar halinde tabii. Senin için tüm yaptıklarından sonra en azından bu kadarını ona borçlu olduğunu düşündüm. Sezar'ın hakkı Sezar'a."

Ben tüm aletleri, cerrahi malzemeleri ve cihazları tepeden aşağı yuvarlarken bana ters ters baktı. Yakınımdayken ona sırtımı dönmeyecek kadar dikkatliydim. Bunun dışında diğer tüm önlemler de alınmıştı. Tesadüfen başımı kaldırıp yüzündeki ifadenin yerini gizli bir gülümsemenin aldığını görünce, yaptığım diğer ayarlamaları da açıklama zamanının geldiğini anladım.

"Bir uzay taksisi birkaç dakika içinde burada olacak. Üzülerek söyleyeyim ki Freiburbad'a vardıktan sonra planladığın gibi Zinayı bulup dayaktan geçirerek elindeki tüm parayı almak için yeterli zamanın olamayacak." Tam bir amatör olduğu kesindi. Bu tür suçların daha etkili bir biçimde nasıl işleneceği konusunda kendisini aydınlatacak olan açıklamalarım için bana şükran duyacağını umarak devam ettim. "Bundan sonrası için zamanlamayı oldukça dikkatli bir biçimde yaptım. Bugün diğer

günlerden farklı olarak uzay limanından iki gemi kalkacak. Bir tanesinde kendim için yer ayırttım. Sen de diğerine biniyorsun, işte biletin. Parası ödendi, ama bunun için senden teşekkür beklemiyorum." Bileti ölü bir yılanı kapan yaşlı bir yırtıcı kuş gibi kaptı. "Çabuk hareket etmemiz gerekiyor. Gemin kalktıktan birkaç dakika sonra polise içinde senin bu işteki payın konusunda açıklamaların yer aldığı bir zarf bırakılacak."

Uzay taksisinin gelmesini beklerken sevgili Doktor Vulff tüm söylediklerimi kafasında evirip çeviriyordu. Suratını ekşittiğine bakılırsa yaptığım organizasyonda hiçbir kusur bulamamıştı. Bütün uçuş boyunca ağzını bile açmadan koltuğunda oturdu. Uzay limanına vardıktan sonra bir veda bile etmeden hatta bir lanet bile okumadan gemisine yollandı ve binene kadar ardından baktım. Ben de tabii önce kendi gemime yöneldim, ama binmeyerek başka bir yere saptım. Yasadışı bir işe bulaştığımı polise bildirmeye ne kadar niyetliysem Freibur'u terk etmeye de o kadar niyetliydim, istediğim en son şey dikkat çekmekti. Söylediğim küçük yalanlar alkolik doktorun siroza yakalanmadan önce hem benden uzaklaşmasını hem de uzakta durmasını garanti altına almamı sağlamıştı. Buradan ayrılmam için hiçbir neden yoktu, tam tersine kalmam için her türlü neden mevcuttu.

Angelina hâlâ bu gezegendeydi ve onu bulmaya çalışırken kimsenin yoluma çıkmasını istemiyordum.

Belki kendimden bu kadar emin konuşmamın biraz küstahça olduğu düşünülebilir. Ama artık Angelina'yı gayet iyi tanıdığımı düşünüyordum. Kötülükle dolu küçük beyinlerimiz aynı namussuzluk zincirinin halkalarını takip ediyordu. Tepkilerini bir noktaya kadar önceden tahmin edebileceğimi düşünüyordum. Birincisi, kanlar içinde yere serilmemden büyük mutluluk duymuştu. Yeni elbiseler nasıl pek çok kadını mutlu ediyorsa cesetler de onu mutlu ediyordu. Öldüğümü sanması onu bulmamı daha da kolaylaştıracaktı. Polise ve Özel Birim'e karşı gerekli tedbirleri alacağını biliyordum. Ama onlar Angelina'nın Freibur'da olduğunu bilmedikleri için ölümümle onun arasında bağlantı kuramayacaklardı. Bunun için kaçmaya gerek duymadan, yeni bir kimlik ve kılıkla gezegende kalabilirdi. Burada kalmak isteyeceğinden fazla şüphem yoktu. Freibur gezegeni yasadışı işler

için biçilmiş kaftandı. Evrenin bilinen bütün köşelerini gezdiğim yıllarda bile böyle koparılmayı bekleyen olgun bir meyveye benzeyen bir yere rastlamamıştım. Eski ile yeninin garip bir karışımıydı burası. Freibur'un kast sistemine benzeyen eski feodal yapısı içinde bir yabancı hemen tanınabilirdi. Birlik üyesi modern gezegenlerde ise bilgisayarlar, mekanizasyon, robotlar ve her an tetikteki polis teşkilatı yasadışı işler peşinde olanlara pek göz açtırmıyordu. Yaratıcı operasyonlar gerçekleştirmek yalnızca bu iki kültürü karıştırıp birleştiren yerlerde mümkündü.

Bu gezegen yeterince huzurluydu, bu konuda Birlik'in toplum uzmanlarını takdir etmek gerekiyordu. Gezegene antibiyotik ilaçlardan ya da delikli kartlarla çalışan bilgisayarlardan önce kanun ve düzeni getirmişlerdi. Yine de, nerede arayacağını bildikten sonra bazı fırsatlar bulmak mümkündü. Angelina nerede arayacağını biliyordu, ben de öyle.

Ancak, haftalar süren beyhude araştırmalarım sonunda anlamıştım ki ikimiz farklı şeyler arıyorduk. Birkaç küçük iş çevirmek ve kârlı muziplikler yapmak için sayısız fırsat keşfettiğim bu süre içerisinde eğlendiğimi inkâr etmiyorum. Eğer Angelina'yı bulmak için üzerimde bir baskı hissetmiyor olsaydım, bu haydutlar cennetinde hayatımın en güzel günlerini geçireceğimden kesinlikle emindim. Ama bu zevkten mahrum kalmıştım, çünkü Angelina'yı yakalama isteğimin yarattığı baskı tıpkı bir diş ağrısı gibi sürekli beni rahatsız ediyordu.

Önsezilerimin yetersiz kaldığını hissederek, mekanik yöntemler denemeye karar verdim. Bulabildiğim en iyi bilgisayarı kiralayarak tüm kütüphaneleri devrelerine yükledim ve ona sayısız problemler sordum. Kilovatlarca elektrik harcadığım bu süre sonunda Freibur ekonomisi üzerine uzman olmuştum, ama Angelina'yı bulma konusunda başlangıçta bulunduğum yerden bir adım bile ileri gidememiştim. Daha fazla güç ve hâkimiyet için dürtülerinin sürekli onu zorladığından emindim, ama bu zorlamanın onu ne yöne sevk edeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Freibur toplumunun dizginlerini ele geçirmek için bulduğum pek çok ekonomik çözüm vardı, ama yaptığım araştırmalar onun bunlardan hiçbirine başvurmadığını göstermişti. Kral IX. Villelm gezegenin kontrolünü fiilen

ele geçirmek için en uygun hedef gibi görünüyordu. Vill, kraliyet ailesi ve akrabaları konusunda yaptığım araştırmalar sonunda bazı ilgi çekici skandallar ortaya çıkarmıştım, ama Angelina ile ilgili hiçbir şey yoktu. Elim kolum bağlanmıştı.

Bir şişe dolusu sert içki ile efkâr dağıtmaya çalıştığım bir sırada aniden kafamda bir şimşek çaktı. O an alkolün etkisiyle kafamın biraz bulanık olduğunu kabul ediyorum, ama parlak fikrimin kaynağı da sinir hücrelerimin felce uğramasıydı zaten. Sarhoşken ayık olduğu zamanlara oranla daha iyi düşündüğünü iddia eden birisi aptaldır. Ama bu tamamıyla farklı bir durumdu. Kendimi düşüncelerime değil duygularıma kaptırmıştım, kaçmasından dolayı duyduğum öfke daha uygar dürtülerimi harekete geçirmişti. Bir yastığa onun boğazına sarıldığımı hayal ederek sarıldım ve bağırdım: "Deli, deli, onun sorunu bu işte. Aklını kaybetmiş, tam bir kaçık!" Kendimi yatağa bıraktığımda etrafımdaki herşey midemi bulandıran daireler çizerek dönmeye başladı. "Bu kadın düpedüz deli. Bir sonraki adımının ne olacağını tahmin edebilmek için ben de bir deli gibi düşünmeliyim!" Ben böyle kendi kendime mırıldanırken gözlerim ağır ağır kapandı ve uykuya daldım. Bu arada kelimeler, alkolle ıslanmış katmanlardan aşağı süzülerek, hâlâ içinde mantık kıvılcımlarının parladığı başka bir düzlüğe ulaşana kadar aktılar.

Dibe vardıklarında ayılmış, bu korkunç gerçeğin şaşkınlığı ile dilim tutulmuş bir halde yatağımda oturuyordum. Kendimi ikna edebilmek için elimden gelen bütün çabayı, hatta biraz daha fazlasını göstermem gerekiyordu.

Eğer onu bulmak istiyorsam, tıpkı bir deli gibi düşünmeli ve hareket etmeliydim.

13

Sabahın soğuk ışıkları altında fikrimin ne çekiciliği artmış, ne de doğruluğu azalmıştı. Yapmak ya da yapmamak benim tercihime kalmıştı. Deliliğin Angelina'nın hayatını renklendiren vahşi bir çeşni olduğu su götürmez bir gerçekti. Onunla her karşılaşmamız insan hayatına ne kadar az değer verdiğinin acımasız örnekleriyle doluydu. Büyük bir soğukkanlılıkla, ya da beni vurduğu an olduğu gibi, zevkle öldürüyordu. Ama bu insanlara karşı her zaman tamamıyla kayıtsızdı. Bugüne kadar kaç kişiyi öldürdüğü konusunda bir fikri olduğundan bile şüpheliydim. Onun ölçütlerine göre ben daha amatör sayılırdım. Benim çevirdiğim türden işlerde bu tarz bir şiddete başvurmak çok nadiren gerekli olduğu için bugüne kadar en fazla kaç kişi öldürmüştüm? Sıfır?

Pekâlâ, pekâlâ, işte sonunda korkaklığımı itiraf ediyorum. Acımasız, azılı katil diGriz bugüne kadar hiç kimseyi öldürmemişti! Bu utanılacak bir şey değildi, aslında tam tersine. insan hayatına değer veriyordum ve bu, varlığımızın değişmeyen tek gerçek değeriydi. Angelina ise kendinden ve arzularından başka hiçbir şeye değer vermezdi. Kendi çizmiş olduğu dolambaçlı yollarda onu takip edebilmek için ben de onunla aynı zihinsel durumda yaşamalıydım.

Bu göründüğü kadar zor bir şey değildi, en azından teorik olarak. Psikotomimetik ilaçlarla bazı tecrübelerim olmuştu ve bunların neler yapabileceğini gayet iyi biliyordum. Yüzyıllar süren araştırmalar sonunda bulunan bu ilaçlar kullananın zihinsel durumunu istenen her şekle sokabiliyordu. Bir günlüğüne paranoyak mı olmak istiyorsun? Bir hap al. Bu kafayı üşütmene yetecektir dostum. Kayıtlara bakılırsa insanlar bu ilaçları zevk için de kullanmışlardı, ama ben hayatımdan o derece

sıkılmamıştım. Narin beyin hücrelerimi böyle bir şeye maruz bırakarak alt üst etmek için çok daha sağlam nedenlerim olmalıydı. Mesela Angelina'yı bulmak gibi.

Adamın bir tahtasını eksilten bu hapların tek iyi tarafı etkilerinin geçici olduğu gerçeğidir. Hacın etkisi geçince halüsinasyonlar da sona erer. Diye umuyordum. Hiçbir kaynakta hazırlamakta olduğum kadar etkili bir ilaca rastlamamıştım. Konuyla ilgili kitaplarda Angelina'nın tüm o büyüleyici semptomlarını arayıp bulmak ve bunları kapsayıcı bir psikotik modele uydurmaya çalışmak oldukça zahmetli bir işti. Onun durumunu analiz edebilmek için bazı uzmanlardan yardım bile istemiş, tabii bu bilgileri ne gibi bir amaçla kullanacağımdan hiç söz etmemiştim. En sonunda üzerinde dumanlar tüten bir şişe sıvı elde etmiştim. İlacın etkisi başlayana kadar dinleyeceğim otohipnotik telkinlerin kayıtlı olduğu kaset de hazırdı. Artık tek yapmam gereken, edebi bir ifadeyle söyleyecek olursam, tırsıklığı bir tarafa bırakıp cesaretimi toplamaktı. Ama ondan önce bazı önlemler almak istiyordum. Ucuz bir otelde bir oda kiraladım ve görevlilere kesinlikle rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Hayatımda ilk kez bu tür bir saçmalığa kalkıştığım ve hafızamın ne derece bulanık olacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için, yapmam gereken işleri hatırlamak amacıyla oraya buraya birkaç not bıraktım. Yarım günümü bu tür hazırlıklarla geçirdikten sonra, aslında işi ertelemek için kendime bahaneler yarattığımı fark ettim. "Bilerek delirmek o kadar kolay değil," dedim aynadaki solgun görüntüme bakarak. Görüntüm de benimle aynı fikirdeydi, ama bu, kolları sıvayıp büyük derialtı şırıngalarına o etkileri belirsiz delilik ilacını doldurmaktan ikimizi de alıkoyamadı.

"Şerefine," dedim ve iğneyi büyük bir dikkatle damara sokarak ilacı yavaşça boşalttım.

Sonuç benim için en hafif deyimiyle düş kırıklığı idi. Kulaklarımda bir çınlama ve kısa sürede geçen bir baş ağrısından başka hiçbir şey hissetmemiştim. Dışarı çıkmaktan daha iyi bir fikir gibi geldiği için yorgun düşene kadar bir süre gazete okudum. Herşey çok aptalcaydı ve hüsrana uğramıştım. Teypteki kasetten gelen ses, "herkesten daha iyi olduğunu biliyorsun, bunu bilmeyenler de ayaklarını denk alsalar iyi ederler" ve

"onların hepsi aptal, eğer sen işbaşında olsaydın herşey farklı olurdu, o halde neden işbaşında değilsin, bu çok kolay" gibisinden moral verici özlü sözleri yumuşak bir tonda kulağıma fısıldıyordu; bunları dinleyerek uykuya daldım.

Uyandığımda pek rahat değildim, çünkü kulaklık hâlâ başımdaydı ve bu da canımı yakıyordu. Kendi aptal sesim hâlâ monoton bir tarzda bir şeyler söylüyordu. Hiçbir değişiklik olmamış, bütün bu yararsız deney boşa gitmişti ve bu da beni sinirlendiriyordu. Kulaklığı ellerimle parçalayınca biraz rahatladım ve bu rahatlığım, üzerinde tepindiğim teybi bir moloz yığınına çevirdiğimde daha da arttı.

Ellerimi yüzümde gezdirince günlerdir traş olmadığımı hatırladım. Traş köpüğünü parmaklarımla ovalayarak lavabonun üzerindeki aynaya baktığımda garip bir gerçeği ilk kez fark ettim. Bu yeni yüz bana eskisinden çok daha fazla yakışıyordu. Bir doğum hatası, ya da her zaman nefret ettiğim ve beni dünyaya getirmekten başka doğru bir iş yapmamış olan ebeveynlerimin çirkinliği, bana kişiliğime pek uygun olmayan bir yüz vermişti. Yeni halim daha iyiydi, daha yakışıklıydım ve daha güçlü bir ifadem vardı. Şu titrek parmaklı şarlatan Vulff a, yaratmış olduğu mucize için teşekkür etmeliydim. Ona şükranlarımı bir kurşunla bildirecektim. Böylece herhangi birinin ondan alacağı bilgilerle izimi bulmasını engellemiş olacaktım. Onun böyle sağ salim gitmesine izin verdiğim gün hava çok sıcak olmalıydı ye sanırım ateşim yükselmişti.

Masanın üzerinde bir parça kâğıt vardı. Oraya bırakmak için hiçbir neden düşünemediğim bu kâğıtta kendi el yazımla yazılmış tek bir kelime yer alıyordu: Angelina. Ah Angelina, o beyaz ve narin boğazını ellerimin arasına alıp gözlerin yuvalarından fırlayana kadar sıkmayı ne kadar isterdim. Hah! Bu fikir beni güldürmüştü, çok komik bir sahne olurdu gerçekten. Yine de bu kadar hafife almamalıydım. Angelina önemliydi. Onu bulacaktım ve beni hiçbir şey durduramazdı. Beni aptal yerine koymuş ve öldürmeye kalkmıştı. Eğer ölmeyi hak eden biri varsa o da kendisiydi. Bazı bakımlardan ona çok yazık olurdu, ama yine de yapılması gerekiyordu. Kâğıdı küçük parçalara ayırarak yırtıp attım.

Aniden odada bunaldığımı hissettim ve dışarı çıkmak istedim. Anahtarın kayıp olduğunu görünce sinirim bir kat daha arttı. Çıkardığımı hatırlıyordum ama nereye koyduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Resepsiyondaki sersem de sorularımı yanıtlamak için pek acele etmiyordu. Ona servis hakkında neler düşündüğümü söylemek için dayanılmaz bir istek duyuyordum, ama yapmadım. Bu tip insanları temelli adam etmek için tek bir çare vardır. Havalı tüpün sepetinde yedek bir anahtar şıngırdadı ve dışarı çıktım. Biraz yiyeceğe ve içkiye ama her şeyden önce düşüncelerimi toparlayabilmek için sakin bir yere ihtiyacım vardı.

Yakınlardaki bir yerde, fahişeleri yanımdan uzaklaştırdıktan sonra aradığım ortamı bulmuştum. Rezil kadınlardı; Angelina rol yapmasına rağmen bunların hepsini cebinden çıkarırdı. Bu gece onu aklımdan çıkaramıyordum. İçkiler cesaretimi, Angelina da anılarımı tazelemişlerdi. Bir keresinde ciddi ciddi onu Özel Birim'e teslim etmeyi, hatta onu öldürmeyi düşünmüştüm. Ne kadar yazık olurdu. Hayatım boyunca karşıma çıkan tek zeki kadın oydu. Ayrıca tam bir dişiydi. O elbisenin içinde yürüyüşünü asla unutmayacağım. Birazcık uysallaştırılsa ne müthiş bir ikili olurduk! Bu fikir beni öylesine tahrik etmişti ki ateşimin yükseldiğini hissediyordum. Bardaktaki tüm içkiyi bir dikişte bitirdim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, onu bulmak zorundaydım. Kanunsuz işler için bu kadar uygun bir gezegeni asla terk etmezdi. Onun gibi hırslı bir kızı burada hiçbir şey durduramaz, zirveye çıkmasına engel olamazdı. Eğer hâlâ oraya ulaşmadıysa bile eninde sonunda ulaşacağından emindim. Etrafındaki diğer bütün erkeklerden daha iyi olduğunu bilen ve bunu hem kendisine hem de diğerlerine defalarca kanıtlamak zorunda kalan bir kadın olarak yaşadığı için kendini lanetlenmiş hissediyor olmalıydı. Benim gelişim onun için iyiliklerin en büyüğü olacaktı. Ben bu gezegendeki geri zekâlılara onlardan daha iyi olduğumu kanıtlamak zorunda değildim, bunun için bir bakışım yeterliydi. Angelina benimle birlikte çalışmaya başladığında savaşmayı bırakıp rahatlar, yalnızca emirlerimi yerine getirirdi. Mücadele sonsuza dek bitmiş olurdu.

Ben orada otururken beynimi kemirip duran bir şeyler vardı. Hatırlamam gereken önemli bir şey vardı ama bir türlü hatırlayamıyordum.

Hafızamı biraz zorladıktan sonra ne olduğunu buldum, iğnenin etkisi biraz sonra geçecekti! Hemen odama geri dönmek zorundaydım. Bu işin tehlikeleri hakkında önceleri kapıldığım korkunun yersiz olduğunu düşünüyordum şimdi. Bu ilaç aspirinden daha tehlikeli değildi. Aynı zamanda galaksinin en büyük buluşuydu. Önümde yeni fırsat kapıları açılıyordu. Aklım daha berrak, düşüncelerim ise daha mantıklıydı. Artık eski ahmaklıklarımı tekrarlamayacaktım. Barda hesabı ödedim. Barmen ağır hareketlerle para üstünü verirken ben parmaklarımı sabırsızca tezgâha vuruyordum.

"Sen kendini akıllı mı sanıyorsun?" diye sordum herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Müşterinin acelesi var diye ona para üstünü eksik veriyorsun. Bu tam iki güden eksik." Avucumu açarak parayı gösterdim ve saymak için eğildiğinde suratının ortasına bir tane indirdim. Fatura, paralar, ne varsa hepsi saçılmıştı. Aynı anda da başkaları duymasın diye alçak bir sesle onun hakkında neler düşündüğümü söylüyordum. Freibur argosu küfür bakımından zengindi ve ben onun için en iyilerini seçmiştim. Daha fazlasını da yapabilirdim, acele otele dönmem gerekiyordu ve ona bir ders vermek biraz zaman alırdı. Gitmek için döndüğümde karşıdaki aynaya bakarak arkamı gözlüyordum. Bunu yaptığım iyi olmuştu. Barın altından uzunca bir boru çıkardı ve tam kafamın üzerine kaldırdı. Tabii bu amacından vazgeçmesin diye ona iyi bir hedef oluşturabilmek için hiç kımıldamadan bekledim. Kolunu indirdiğinde boru vücudumu hemen sıyırıp geçecek şekilde yalnızca bir adım yana kaçtım.

Kolunu yakalayıp bar tezgâhının köşesine vurarak kırmak benim için çocuk oyuncağı idi. Feryatlarına yürek parçalayıcı demek bile az gelirdi. Biraz daha zamanım olmasını ve ona feryat etmeye gerçekten değecek bir dayak çekmeyi çok isterdim, ama hemen gitmem gerekiyordu.

Kapıya doğru giderken, "Bana nasıl arkadan saldırdığını gördünüz," dedim şaşkınlık içinde bakınan müşterilere. Sert erkek pozlarındaki barmen tezgâhın arkasında bir yerlere yığılıp kalmış, inliyordu. "Ben şimdi polisi arayacağım, dikkat edin kaçmasın." Tabii, aslında ne onun kaçmaya, ne de benim polisi aramaya niyetim vardı. Müşteriler neler olup bittiğini anlayana kadar ben çoktan dışarı çıkmıştım.

Dikkat çekecek en ufak bir hareketten kaçındığım için koşamazdım. Yapabileceğim en iyi şey hızla yürüyerek otele geri dönmekti. Ancak sinirden ter içinde kalmıştım. Odaya vardığımda doğruca masanın üzerindeki kavanoza ve yanında duran, bir beze sarmış olduğum iğneye koştum. Ellerimin titrememesi için çok büyük bir çaba harcıyordum. Bu kolay elde edilebilen bir şey değildi.

Sonra bir koltuğa çöktüm ve kavanozu açtığımda kalan ilacın bir mililitreden bile az olduğunu gördüm. Gündemimde yer alan bir sonraki şey biraz malzeme depolamaktı. Formülü gayet iyi hatırladığım için ilacı hazırlamam hiç zor olmayacaktı. Tabii gecenin bu vaktinde açık bir ilaç deposu bulmak mümkün değildi, ama bu her şeyi daha da kolaylaştırıyordu. Tarihçiler, silahın paradan önce icat edildiğini söylerler. Bavulumdaki .75 kalibrelik tabancam sayesinde bütün paramla satın alabileceğimden daha fazla malzeme elde edebilirdim.

Bu bir hataydı. Sonradan içimi kemiren bir endişeye kapılmış, ama üzerinde durmamıştım. Tüm o gerginlik ve denemenin hemen ardından gelen rahatlama sinirlerimi iyice zayıflatmıştı. Üstelik ihtiyaç duyduğum şeyleri bulup otele geri dönmek için çok az zamanım vardı, elimi çabuk tutmak zorundaydım. Hemen düşündüklerimi uygulamaya koydum ve işe bavulumu açarak elbiselerimin üzerinde durmakta olan silahımı almakla başladım. O sırada hafızamdaki ince ses bana bağırarak, ne dediğini duyamadığım bazı şeyler söylüyordu. Ama bu yalnızca, silahımı almak için daha hızlı davranmama neden olmuştu. Ortada korkunç bir hata vardı ve bu o hatayı perçinlemişti. Kabzayı elime aldığımda birden her şeyi hatırladım.... Ama artık çok geçti.

Silahı elimden bıraktığım gibi kapıya doğru koşarak kendimi yere attım, ama geç kalmıştım. Bir patlama sesiyle birlikte tabancanın altına koymuş olduğum bombadan odaya uyku gazı yayılmaya başladı. Karanlığın içinde yuvarlanırken bile nasıl olup da böyle aptalca bir hata yaptığımı düşünüyordum...

14

Gazın etkisinden kurtulduğumda hissettiğim ilk şey pişmanlıktı. Şurası bir gerçek ki insan aklının işleyişi bizi sürekli hayretler içerisinde bırakıyor. Şeytani ilacımın etkisi geçmişti. Daha önceden etrafına örmüş olduğum hipnoz sonrası duvarlar yıkıldığı için artık hafızamla ilgili hiçbir sorunum kalmamıştı. Kısa süreli delilik dönemimin bütün ayrıntılarım tüm canlılığıyla hatırlayabiliyordum. Düşünmüş ve yapmış olduğum şeyler pek hoşuma gitmiyordu, ama bu arada duyduğum pişmanlığı da gözardı etmemek gerekirdi. Bu şekilde yalnız olmak insana öyle müthiş bir özgürlük veriyordu ki başkalarının hayatı bile hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunun çarpık bir his olduğu kesindi, ama yine de olağanüstü çekiciydi. Uyuşturucu kullanmak gibi. Düşüncesinden bile nefret etmeme rağmen daha fazlasını istiyordum.

Uyku ile geçirmek zorunda kaldığım on iki saate rağmen kendimi yorgun hissediyordum. Sürüklenerek yatağa kadar gitmek ve üzerine yığılıp kalmak bütün enerjimi tüketmişti. Önsezilerim sayesinde önceden bir köşeye koymuş olduğum içkiden kendime bir bardak doldurdum. İçkimi yudumlarken bir yandan da düşünce evimi düzene sokmaya çalışıyordum, ama bu hiç de kolay değildi. Bilinçaltımızın derinliklerinde lağım suları gibi akıp giden karanlık düşünceler konusunda çok şey okumuştum, ama kendi lağımımda akan sular ilk kez böylesine karışıyordu. Bu lağımdan yüzeye çıkan bazı şeyleri gözlemlemek oldukça aydınlatıcıydı.

Angelina'ya karşı olan tutumumu iyice gözden geçirmem lazımdı. Kabul etmem gereken en önemli şey benim için ne kadar çekici olduğuydu. Aşk mı? Bu duyguya istediğiniz ismi koyabilirsiniz; sanırım aşk da en az diğerleri kadar uygun bir isim olurdu, çünkü geçici bir gençlik hevesi

değildi. Hatalarını da görmüyor değildim, hatta cinayete eğilimli gayri ahlaki yönlerinin üzerimde yarattığı etkileri fark ediyor ve bu özelliklerinden nefret ediyordum. Ama mantığın ve kanıların duygularla bir ilgisi yoktu. Angelina’nın bu yönlerine duyduğum nefret kendiminkine bu kadar çok benzeyen bir kişiliğin çekiciliğini ortadan kaldırmıyordu. Psikotik düşüncelerim yine peydah olmuştu: Ne mükemmel bir ikili olurduk! Bu tabii imkânsızdı, ama yine de istiyordum. Aşk ve nefret birbirlerine çok yakın duygular olarak bilinirler, benim durumumdaysa omuz omuzaydılar. Angelina'nın lanet olası çekiciliği de işleri büsbütün karıştırıyordu. İçkimden büyük bir yudum aldım.

Artık onu bulmak kolay olmalıydı. Bunu peşinen kabul edişimdeki dikkatsizlik beni biraz şaşırtmıştı, ilacın etkisiyle zihnimin iyice sapıtmış olduğu sıralarda onun hakkında hiçbir yeni bilgi edinmemiştim. Yalnızca küçük Angelina'nın düşüncelerinin yol aldığı o dolambaçlı ve çarpık dehlizleri daha bir güzel kavramıştım. Hareketlerinin arkasında yatan gerçek nedenin arzulan olduğuna şüphe yoktu. Ve artık anlıyordum ki bu arzular, kralı etkilemekle elde edilebilecek cinsten değildi. Bunun için şiddet, belki bir darbe, bir suikast, ama kesinlikle bir tür ihtilal ve kargaşa gerekliydi. Egemenliğin savaş yoluyla elde edildiği o eski karanlık dönemlerde Freibur'da işler bu şekilde yürüyordu. Herhangi bir soylu tahta geçebilirdi ve ne zaman kralın gücü zayıflamaya başlasa yeni kralı belirleyecek olan güç savaşının ayak sesleri duyulurdu. Tabii bu tür şeyler Birlik tarafından görevlendirilen toplum uzmanlarının marifetlerini sergilemeye başlamasıyla son bulmuştu.

Eski günler geri gelmek üzereydi, burası kesindi. Angelina bu gezegeni kendi emellerini gerçekleştirebilmek için ölümün kol gezdiği bir kan gölüne çevirecekti. Şu anda buralarda bir yerdeydi ve bu iş için seçtiği adamı hazırlamakla meşguldü. Yarı-feodal ekonomik düzende hâlâ çok önemli bir yere sahip olan kontlardan biri kişisel hırslarının bir patlamasına tanık oluyor ve tahtın arkasındaki yeni bir güç tarafından yönlendiriliyordu. Angelina bu yönteme daha önce de başvurmuştu ve kesinlikle tekrar başvuracaktı. Buna hiç şüphe yoktu.

Burada yalnızca önemsiz bir ayrıntı eksikti. Bu adam kimdi?

Derin düşüncelere dalarak yaptığım bu çözümlemeler ağzımda nahoş bir tat bırakmıştı ve ne kadar içersem içeyim bu tadı yok edemezdim. Takati kalmamış sinir hücrelerimi harekete geçirecek ve kan dolaşımımı hızlandıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Angelina'nın maşa olarak kullanacağı adamın izini sürmek, gerek duyduğum enerjiyi sağlayabilirdi bana. Düşüncesi bile işe yaramıştı. Şevkle gazetenin Saray'dan Haberler köşesini taradım. Yalnızca iki gün sonra büyük bir balo düzenleniyordu ve bu, operasyon için mükemmel bir ortam olabilirdi.

O iki günü bu tür bir iş için gerekli tüm hazırlıkların son rötuşlarını yapmakla geçirmiştim. Bir aptal bile bir partiye davetiyesiz girmeyi başarabilirdi. Zaten bu tür etkinliklere katılanların tümü de böyle tiplerdi. Ama kendinden emin ve sağlam bir kişilik yaratabilmek için benimki gibi özel bir yetenek gerekirdi. Araştırmalarım sayesinde, kendime yurt olarak seçebileceğim ve Freibur fıkralarının pek çoğuna konu oluşturan kaba bir şive dışında her açıdan fakir olan uzak bir bölge bulmuştum. Daha doğarken miras olarak aldıkları bu handikapları nedeniyle Misteldross halkı kavgacı ve inatçı olarak bilinirlerdi. Bu bölgede kimsenin dikkatine mazhar olamayan ve kayıtlarda geçmeyen küçük bir soylu grubu vardı. Bu sayede ben de kolaylıkla Grav Bent Diebstall kimliğine bürünmüştüm. Bu soyadının yerel şivede serseri ya da vergi memuru anlamına gelmesi bölgedeki ekonomik durum ve soyadlarının kökeni konusunda size yeterli bir fikir verir sanıyorum. Bir askeri terzi dikmekte olduğu üniformayı üzerimde prova ederken ben de aile tarihi hakkında sıkıcı hikâyeler uydurmakla meşguldüm. Bir partinin neşe kaynağı olmamı sağlayacak şeyi bulmuştum.

Yaptığım bir başka şey de şu anda alçılı koluyla çalışmak zorunda olan barmene bir deste para göndermek oldu. Paranın üstünü gerçekten de eksik vermişti ama bu küçük suçla çektiği acılar arasında bir orantısızlık vardı. İsim vermeden gönderdiğim ve tamamıyla alın terimle kazandığım bu parayı hediye ettikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Kraliyet matbaa makinalarına yaptığım bir gece yarısı ziyareti bana parti için gerekli davetiyeyi sağlamıştı. Giysiler üzerime tıpkı bir sosis zarı gibi tastamam oturmuştu ve çizmelerim coşkulu parıltılar saçıyordu. Saray

yemeklerinin ününü sağır sultan bile duymuş olduğu için ve çalışmak iştahımı iyice kabartmış olduğundan partiye ilk gelen konuklar arasındaydım. Kralın önünde diz çöktüğümde Freibur'daki tüm bu tarihi saçmalıklara uygun düşen mahmuzlarım ve kılıcım okkalı bir gürültü çıkarmıştı.

Kral bana anlayamadığım bir şeyler mırıldanırken ona iyice yakından baktım. Bir noktada sabit duramayan ifadesiz gözleri sayesinde bu tür davetlere katılmadan önce mutlaka kafayı iyice çektiği yönündeki esprilerde bir gerçek payı olduğunu anlamıştım. Kalabalıktan ve partilerden nefret ettiği ve zamanını özel merakları için harcamayı yeğlediği açıktı. Kendisi amatör olarak böcek bilimiyle uğraşıyordu ve bu konudaki yetenekleri hiç de küçümsenecek gibi değildi. Konuklarına karşı daha cana yakın davranan kraliçeye yöneldim. Kraldan yirmi yaş daha gençti ve balık eti vücuduyla oldukça çekiciydi. Onun hakkında da, kralın böceklerinden sıkıldığı ve insanları bu kanatlı yaratıklara tercih ettiği yönünde dedikodular vardı. Elini tuttuğumda biraz daha manalı bir biçimde sıkarak bu tevatürü test ettim ve o da bana ilgisini belli edecek bir hareketle karşılık verdi. Yemeklere doğru yöneldim.

Ben bir şeyler atıştırırken konuklar gelmeye devam ediyordu. içeri girenleri seyretmem o sırada yemekleri mideye indirmeme ya da bütün şarapların tadına bakmama engel olmuyordu. Diğerleri yemeğe daha yeni başlarken ben karnımı tıka basa doldurmuştum. Bütün kadınları tepeden tırnağa süzüyordum ve bu da pek çoğunun hoşuna gidiyordu; çünkü ben olduğum için söylemiyorum ama yeni yüzüm ve üzerime tastamam oturan üniformamla oldukça fiyakalı görünüyordum. Angelina'nın peşine düşmek için henüz erken olduğunu düşünüyordum, ama yine de ne olacağı belli olmazdı. Kadınlardan yalnızca birkaçı onu biraz andırıyordu, ama bu bayanlarla sadece bir iki kelime konuşmak bile, onların, benim gezegenler arasında cirit atan küçük katilimle uzaktan yakından alakası bulunmayan katıksız aristokratlar olduklarını anlamama yetmişti. Ayrıca Freibur’lu güzellerin, Angelina'nın narin ve küçük yapısının aksine, etine dolgun olmaları bu gerçeği kavramamı daha da kolaylaştırmıştı. Bara geri döndüm.

"Majesteleri sizi hemen..." Biri beni kolumdan çekiştirirken kulağıma da bunları söylüyordu. Döndüm ve üniformamı hâlâ tutmakta olan bu densize en tehditkâr bakışımı fırlattım.

"Elbisemi bırak yoksa o testereye benzeyen dişlerini avucuna dökerim," diye ağdalı bir Misteldross şivesiyle bağırdım. Sıcak bir şeyi tutmaktaymış da eli yanmış gibi hemen kolumu bıraktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde korkuyla bakıyordu. "Böylesi daha iyi," diye ekleyerek diğer söyleyeceklerini de ağzına tıktım. "Şimdi, beni görmek isteyen kim? Kral mı?"

"Majesteleri Kraliçe." Kelimeler ince dudaklarından güçlükle çıkıyordu.

"Güzel. Ben de onu görmek istiyorum. Yolu göster." Önüme geçmeye çalışan yeni dostum peşimde olduğu halde kalabalığı yararak ilerliyordum. Kraliçe Helda'nın etrafındaki gruba yaklaşınca durdum ve kan ter içinde güçlükle nefes alan zavallının beni takdim etmesini bekledim.

"Majesteleri, bu Baron..."

"Baron değil, Grav," diye sözünü keserek o müthiş zengin aksanımla konuşmaya devam ettim. "Grav Bent Diebstall. Kanuni unvanları yüzyıllar önce kıskanç kontlar tarafından çalınmış olan yoksul bir taşra ailesine mensubum." Rehberime sanki aileme karşı düzenlenmiş bu komplonun bir parçasıymış gibi tüm hiddetimle bağırınca yine kıpkırmızı kesildi.

"Madalyalarınızın bir kısmı bana pek tanıdık gelmedi Grav Bent." Kraliçe, yemyeşil çayırlarda buğulu bir sabahı andıran hafif bir tonda konuşuyordu. Parmağıyla da o sabah bir antikacıdan satın almış olduğum takıların sıralandığı erkeksi göğsümü gösteriyordu.

"Galaktik madalyalar, Majesteleri. Açgözlü ve ahlaksız kişilerin çevirdiği dolaplar sonucu servetini kaybetmiş bir aileden gelen genç bir taşra soylusunun eline ilerlemek için Freibur'da pek fazla fırsat geçmez. Bu nedenle gezegen dışı hizmetlerde bulundum ve gençliğimin en verimli dönemlerinde Yıldız Muhafızı olarak görev yaptım. Bunlar savaşlar ve istilalar gibi sıradan görevler için. Ama özellikle şununla gurur duyarım."

Kuyruklu yıldız, nova veya şimşek şeklindeki bütün o şıngırtılı metal parçalarının üzerinde gezdirdiğim parmaklarımı eşine pek sık rastlanmayan bir parçaya götürdüm. "Bu, Muhafızlara verilen en değerli ödül olan Yıldızlar Yıldızı." Elime alıp uzun uzun baktım. Aslında sanırım bu gerçekten de Muhafızların taktığı bir şeydi, ama galiba ikinci kez gönüllü olanlara ya da beş yıl hizmet verenlere filan veriliyordu.

"Çok güzel," dedi kraliçe. Madalyalar konusundaki zevki elbiseler konusundaki zevkinden daha ince sayılmazdı ama bu geri kalmış gezegende başka ne beklenebilirdi ki...

"Gerçekten de öyle," diye onayladım. "Madalyalarımın hikâyelerini anlatmaktan hoşlanmam, ama eğer bu bir emirse...?" Öyleydi ve bu emir biraz nazlanarak verilmişti. Bir süre kahramanlıklarım hakkında yalanlar uydurarak ilgilerini canlı tuttum. Ertesi gün benim hakkımda pek çok şey konuşulacaktı ve ben bunlardan bir kısmının, Angelina her nerede saklanıyorsa oraya kadar gideceğini umuyordum. Onu düşünmek bütün neşemi alıp götürmüştü. Özür dileyerek konuşmamı kestim ve bara geri döndüm.

Gecenin geri kalan kısmını, her önüme gelene geçmişimle ilgili hayret verici hikâyeler uydurmakla geçirdim. Buradaki soyluların pek eğlenceli bir hayatı olmadığı için anlattıklarım görünüşte pek çoğunun hoşuna gitmişti. Durumdan pek memnun olmayan tek kişi bendim anlaşılan, ilk bakışta iyi görünmesine rağmen, ben planımı uygulamaya devam ettikçe istediğim sonucu almam giderek daha da gecikiyordu. Soyluların bu inanılmaz sıkıcı ortamında beni Angelina'ya götürecek tek bir ipucu bile bulamadan daha aylarca kıvranıp durabilirdim. Süreci hızlandırmam gerekiyordu. Kafamda bir süredir evirip çevirdiğim bir fikir vardı aslında, ama bunu uygulamak neredeyse delilikti. Eğer plan geri teperse ya ölürdüm ya da bu soylu çevrelerden ömür boyu afaroz edilirdim. İkinci sonuca kolaylıkla katlanabilirdim ama bu, sevgili avımı bulmama pek yardımcı olmazdı. Ancak eğer plan başarılı olursa diğer bütün saçmalıklara gerek kalmadan istediğim sonuca ulaşırdım. Karar vermek için yazı-tura attım, ama para yere düşmeden elimle tuttuğum için hile yapmam pek zor olmadı. Harekete geçecektim.

Partiye gelmeden önce yanıma gecenin akışı içerisinde işime yarayabilecek birkaç malzeme almıştım. Bunlardan birisi, krala yaklaşmam gerekebilir düşüncesiyle yanımda bulundurduğum ve istediğim etkiyi uyandıracağından şüphe duymadığım küçük bir hediyeydi. Bunu dış ceplerimden birine koydum. Daha sonra, bulabildiğim en büyük bardağa tatlı şarap doldurdum ve sarayın mağarayı andıran odalarında avımı aramaya koyuldum.

Partiye gelmeden zaten kafayı iyice bulmuş olan Kral Villelm, içeri girdikten sonra adeta felç olmuştu. Beyaz üniformasının sırtına bir demir çubuk dikilmiş olmalıydı çünkü kendi omurgasının onu ayakta tutmaya yetmeyeceğine yemin edebilirdim. Ama hâlâ içiyor, öne arkaya sallanıp duruyordu. Kafası bir yayın ucuna tutturulmuş gibi sürekli oynuyordu. Etrafında kalabalık bir ihtiyarlar grubu vardı. Birbirlerine açık saçık hikâyeler anlatıyor olmalıydılar, çünkü ben ortaya çıktığımda hepsi de bana, değişen sertlik derecelerinde de olsa, defolup gitmem gerektiğini ima eden gözlerle baktı. Çoğundan daha iriydim ve epey göz alıcı bir görünüşüm olmalıydı, çünkü Billy'nin dikkatini çekerek bana bakmasını sağlamayı başarmıştım. Seksenlik ahbaplarından biri benimle akşamın ilk saatlerinde tanışmış ve beni takdim etmek zorunda kalmıştı.

"Sizinle tanışmak çok büyük bir mutluluk, majesteleri." Sesime hafif sarhoş bir hava vererek tekdüze bir tonda konuşuyordum. Kral değilse de diğerleri beni fark ettiler ve kaşlarını çatarak bana baktılar. "Ben de kendi çapımda, naçizane, bir nevi böcek bilimcisi sayılırım. Eğer tabirimi mazur görürseniz sizin soylu izinizi takip etmeye çalışıyorum efendim. Bu konuya çok düşkünüm ve Freibur'da böcek bilimine daha çok ilgi gösterilmesi, ya da şöyle söyleyeyim, biraz daha fazla saygı duyulması, ayrıca forminifera, lepidoptera ve diğer böcekler konusundaki avantajlarından da daha iyi yararlanılması gerektiğini düşünüyorum. Arma yapımcıları örneğin, bayraklarda böceklerin görsel yönünün daha iyi yansıtılması gerekiyor..."

Ben buna benzer şeyler geveleyip dururken, sözlerini kesen bu davetsiz misafir karşısında kalabalığın duyduğu sabırsızlık da giderek artıyordu. Söylediğim on kelimeden en fazla bir tanesini anlayan kral ise bir süre sonra kafasını sallamaktan yorulmuştu ve dikkati dağılmaya başlamıştı.

Sesimi kalınlaştırıp ağzımı biraz daha yayarak konuşmaya başladım. Bu sarhoştan nasıl kurtulacaklarını düşünmeye başladıkları belli oluyordu, ilk hamleyi yapan elini uzatıp da kolumu yakalamaya çalıştığında kozumu oynadım.

"Majestelerinin duyduğu ilgi nedeniyle," diye söze başladım. Bir yandan da ceplerimi karıştırıyordum. "Bu örneği, sayısız ışık yılı uzaklıktan büyük bir dikkatle taşıyarak, kendisine en uygun yer olan zat-ı âlilerinin koleksiyonu için getirdim." Plastik kutusundan çıkardığım böceği burnuna doğru tuttum. Sulanmış olan gözlerini kırpıştırarak zar zor böcek üzerinde odaklaştırabildi ve hafifçe iç çekti. Kral'a ve onun etrafına toplanan diğerlerine manzaranın tadını çıkarabilmeleri için birkaç saniye verdim.

Doğrusu güzel bir böcekti, bunu inkâr edemezdim, ancak sayısız ışık yılı uzaklıktan gelmiyordu, çünkü bunu daha o sabah kendim yapmıştım. Başka pek çok böcekten aldığım parçaları bir araya getirmiş, doğanın beni yarı yolda bıraktığı kısımlar için de plastik kullanmıştım. Gövdesi elim kadar büyüktü ve her biri değişik renkte üç takım kanadı vardı. Alt kısmında da çok sayıda ayağı mevcuttu, ancak korkarım bunlar, başka bir sürü böcekten alındıkları ve imalat sırasında ezildikleri ya da yanlış yere monte edildikleri için pek muntazam değillerdi. Dev bir iğne, üç tane göz, tirbuşonu andıran bir kuyruk ve buna benzer diğer bazı ayrıntılar da oradaki sarhoş izleyici kitlemin gözünden kaçmamıştı. Kutuyu renkli plastikten yapmış olmam akıllıcaydı, böylece içindeki şey hoş bir bulanıklığın arkasında gizleniyor, böcek tüm ayrıntılarıyla değil, yalnızca ana harlarıyla görülebiliyordu.

"Ama ona daha yakından bakmalısınız, sayın majesteleri," dedim ve her ikimiz de bir öne bir arkaya sallanıp dururken kutuyu ani bir hamleyle açtım. Bu zorluk derecesi oldukça yüksek bir hokkabazlık hareketiydi, çünkü boşta kalan elimle böcek azmanını tutmam gerektiği için, hem kutuyu hem de şarap kadehini aynı elime almak zorunda kalmıştım. Böceği başparmağımla işaret parmağım arasında tuttum. Bardağındaki içkisi de en az kendisi kadar şiddetle sallanan kral bana iyice sokuldu. Ben başparmağımı biraz sıkınca böcek canlıymış gibi ileri fırladı ve kralın bardağına düştü.

"Kurtarın onu! Kurtarın onu!" diye feryat ediyordum. "Çok değerli bir örnektir!" Parmaklarımı kadehe daldırıp karıştırmaya başladım. İçkinin bir kısmı dökülerek Villelm'in kenarları yaldızlı manşetlerini leke içinde bıraktı. Kalabalıktan kızgın sesler yükselmeye başlamıştı. Birisi sertçe omuzumdan çekiştiriyordu.

"Bırakın beni, sizi unvan hırsızı ahmaklar!" diye bağırdım ve sert bir hareketle kendimi beni çekiştiren adamın ellerinden kurtardım. Böcek, parmaklarımın arasından kayarak kralın göğsüne yapıştı ve oradan da kanatları, bacakları ve diğer parçaları havada kopa kopa yere düştü. Çok adi bir yapıştırıcı kullanmış olmalıydım. Düşmekte olan cesedi yakalamak için hamle yapınca diğer elimdeki içki dökülerek kralın ceketinde kırmızı ve yapışkan bir leke bıraktı. Kalabalıktan tekrar öfkeli bir uğultu yükseldi.

Ama şu kadarını söylemeliyim ki kral iyi dayanıyordu.

Orada durmuş, fırtınalı bir tepedeki ağaçlar gibi bir ileri bir geri sallanıyordu, ama birkaç kere "Bence... Bence..." diye mırıldanmak dışında gıkını bile çıkarmamıştı. Hatta mendilimle ovaladığım şarabı çıkarmak yerine daha da gömleğine yedirdiğimde ya da arkamdaki kalabalığın itmesi nedeniyle kazayla ayağına bastığımda bile hiçbir şey söylememişti. Kalabalıktakilerden biri beni kolumdan yakalamış, ancak ben omuz silkince bırakmıştı. O sırada kolum 9. Villelm'in asil göğsüne çarpınca adamcağız yere düşerek saygıdeğer mabadının üstünde oturup kalmış, ortalığı daha da şenlendirmişti.

Şenlik, bizim ihtiyar delikanlılar odayı boşalttıktan sonra da devam etti. Majestelerinin yardımına koşan genç soylulara, değişik gezegenlerde öğrendiğim ve bu tür hengâmelerde kullanılabilecek birkaç hareket gösterdim. Hepsi de enerji doluydu, ancak teknik konusunda biraz zayıf kalıyorlardı; yine de fena bir kavga değildi. Kadınlar çığlık atıyor, erkekler küfrediyordu. Kral ise neredeyse sürüklenerek bu kargaşadan uzaklaştırıldı. O gittikten sonra işler biraz daha ciddileşmişti, ben de bu duruma ayak uydurdum. Onları suçlayamazdım, ancak bu, aynı sertlikte karşılık vermemi engellemedi.

Hatırlayabildiğim son şey, birkaç kişinin beni kollarımdan tutup bir diğerinin ise yumruklamasıydı. Bir ayağımla bana vuranın suratının ortasına bir tekme indirmeye yeltendim, ama bacağımı da yakaladılar. Bu çabama aldığım karşılık sonunda ise film koptu.

15

Benim hareketlerim ne kadar vahşi olsa da hapistekiler bana uygarca davranmakta ısrar ediyorlardı. Bu durumdan pek memnun değildim ve işlerini mümkün olduğunca zorlaştırmaya çalışıyordum. Hapse gönüllü olarak girmemin nedeni bir popülerlik yarışması kazanmak değildi. O gece krala bu kadar yüklenmem büyük bir riskti. Majestelerine suikaste teşebbüs, ölümle cezalandırılmama neden olabilecek bir suçtu. Ne mutlu ki Birlik medeniyetinin etkileri Freibur'un en karanlık köşelerine bile nüfuz etmişti ve yerel görevliler bana kanunlara ne kadar sadık olduklarını kanıtlama çabası içindeydiler. Ben ise aldırmıyordum. Yemek getirdiklerinde yiyor, sonra da bu gayri hukuki tutuklamaya karşı itaatsizliğimi göstermek için tabakları kırıyordum.

Aslında bu bir yemdi. Eğer doğru adreste ilgi uyandırmayı başarabilirsem, vücudumdaki çürüklerin verdiği acı buna karşılık olarak ödediğim çok küçük bir bedel olacaktı. Benimle ilgili konuşmalar geçtiğine şüphe yoktu. Bir utanç abidesi, bir hain olduğum söyleniyordu. Barışçıl bir dünyada sürekli sorun çıkaran vahşi, kavgacı ve belalı bir adamdım. Kısacası, iyi bir Freibur'lunun nefret ettiği, Angelina'nın ise yakından ilgilenebileceği bütün özellikleri taşıyan bir kişiydim.

Yakın tarihindeki kanlı olaylara rağmen Freibur'daki işe yarar adam sayısı acınacak derecede azdı. En alt düzeydeki serserilerden bahsetmiyorum tabii, uzay istasyonunun yakınındaki barlar kuş beyinli insan azmanlarıyla doluydu. Angelina buralardan ihtiyaç duyduğu sayıda adamı rahatlıkla bulmuş olmalıydı. Ancak yalnızca güçlü kuvvetli elemanlardan kurulu bir ekip ona istediği başarıyı kazandıramazdı. Soylu birinin yardım ve işbirliğine ihtiyacı vardı; ancak gördüğüm kadarıyla

onlarda da böyle bir yeteneğin zerresi yoktu. Ben ise onun ilgisini çekebilecek her türlü numarayı, bütün bu gösterinin yalnızca kendisi için planlandığını anlamayacağı bir şekilde sergilemiştim. Tuzak hazırdı, tüm yapması gereken yemi yutmaktı.

Gardiyanın kapıyı çalmasıyla metalik bir inleme sesi ortalığı kapladı. "Ziyaretçileriniz var, Grav Diebstall," dedi içerideki parmaklıkları açarken.

"Söyle onlara, cehenneme kadar yolları var!" diye bağırdım. "Bu lanet olası gezegende görmek istediğim tek bir kişi bile yok."

Benim ne istediğime hiç aldırmadan, hapishane müdürünü ve onunla birlikte gelen siyah elbiseli, sert bakışlı iki ihtiyar tipi başıyla selamlayarak içeri aldı. Onlara aldırış etmemek için elimden geleni yaptım. Gardiyan gidene kadar suratsız bakışlarla beklediler. Sonra zayıf olanı yanında getirmiş olduğu bir dosyayı açtı ve parmak uçlarıyla yavaşça bir kâğıt çıkardı. '

"Uykumda beni haklayasınız diye bir intihar notu imzalamaya hiç niyetim yok," dedim adama öfkeyle. Bu onu biraz ürkütmüştü, ama önemsememeye çalıştı.

"Bu tahmininizle bize haksızlık ediyorsunuz," dedi. Vakur bir sesle konuşuyordu. "Ben Kraliyet Savcısıyım ve böyle bir şeye asla göz yumamam." Tek bir ipe bağlı üç kukla gibi hepsi de aynı anda kafalarını öyle bir ahenkle salladılar ki onları görünce kendimi tutamayıp ben de aynı hareketi yaptım.

Aramızda bir görüş birliği olduğunu belirten bu hareketin etkisini kırmak için sert bir sesle "Kendi isteğimle intihar edecek değilim," dedim. "Bu konuda söyleyeceğim son şey budur."

Kraliyet Savcısı bu tür manevralarla hedefinden saptırılamayacak kadar uzun bir süredir bu işlerin içindeydi. Öksürdü, elindeki kâğıda şöyle bir baktı ve sadede geldi.

Yüzünde oldukça kasvetli bir ifade vardı. "Mahkûm edilmenize neden olabilecek pek çok şey yapmışsınız, genç adam," dedi tekdüze bir ses tonuyla konuşarak. Bundan pek etkilenmemiş bir şekilde esnedim. "Umarım buna gerek kalmaz, çünkü bu işle ilgili olan herkese yalnızca zarar verecek bir şey," diye devam etti. "Kral'ın kendisi de bunu pek arzu etmiyor ve aslında bu konunun böylece kapatılması şeklindeki samimi isteğini bana ısrarla belirtti. Ondaki bu barış arzusu bizi de etkiledi ve ben şu anda, Kral'ın bu dileğini yerine getirmek üzere burada bulunuyorum. Eğer bu özür mektubunu imzalarsan, bu akşam hareket edecek olan bir uzaygemisine bindirileceksin. Konu da kapanmış olacak."

"Saraydaki şu şamata duyulmasın diye benden kurtulmaya çalışıyorsunuz, ha?" diye alaylı alaylı güldüm. Savcının yüzü mosmor kesilmişti, ama olağanüstü bir çabayla öfkesini kontrol etmeyi başardı. Eğer beni bu gezegenden postalarlarsa herşey boşa giderdi.

"Kırıcı oluyorsunuz, bayım," diye homurdandı. "Bu işte tamamen suçsuz olmadığınızı hatırlatmak isterim. Bu korkunç olayda Kral'ın merhametine sığınarak özür mektubunu imzalamanızı tüm kalbimle tavsiye ederim." Kâğıdı bana Verdi ve ben de onu küçük parçalara ayırdım.

"Özür dilemek mi? Asla!" diye bağırdım. "Ben orada yalnızca şu sizin kaba hödüklere ve ailemin ünvanını çalan hırsızların aptal ve soylu torunlarına karşı şerefimi korumaya çalışıyordum!"

Bu sözlerim üzerine çıktılar. Aralarında ayakkabımın burnuyla vücudunun münasip bir noktasına vurarak çıkmasına yardım edebileceğim kadar genç ve sağlam görünen tek kişi hapishane müdürüydü. Herşey olması gerektiği gibiydi. Kapı, Freibur ülkesinin bu asi, hırçın ve kavgacı evladının üstüne gürültüyle kapandı. Her şeyi Angelina'nın dikkatini üzerime çekecek bir mükemmeliyetle ayarlamıştım. Ama eğer hemen benimle ilgilenmeye başlamazsa hayatımın geri kalan kısmını bu demir parmaklıklar arkasında geçirmem çok yüksek bir olasılıktı.

Beklemek hiçbir zaman sinirlerime iyi gelmemiştir. Ben sakin anlarımda düşünürüm, ama zamanımın çoğunu uygulamaya ayırırım. Bir

plan hazırlayıp gözünü karartarak onu uygulamak ile pis bir hapishane hücresinde oturup "acaba plan başarıya ulaştı mı yoksa mantık zincirinin bir yerinde zayıf bir halka mı var" diye meraklanmak çok farklı şeylerdir.

Kirişi kırıp bu kodesten kaçmalı mıydım? Bunu yapmak pek zor olmasa gerekti, ama bu yola son çare olarak başvurmalıydım. Dışarı çıkarsam saklanmak zorunda kalacaktım ve bu da onun bana ulaşma şansını tamamen ortadan kaldıracaktı. Bu nedenle yolumu tırnaklarımla kazarak ilerlemek istiyordum. Bir sonraki adım beni Angelina'ya götürecekti, ama şu anda yapabileceğim tek şey beklemekti. Umarım ardımda bıraktığım bütün bu şiddet izlerinden gerekli sonuçları çıkarmayı başarabilirdi.

Bir hafta geçmişti ve ben heyecanımdan yerimde duramıyordum. Ne Kraliyet Savcısı tekrar gelmişti, ne de bana mahkeme ya da ceza ile ilgili herhangi bir şey söyleniyordu. Yetkililer için sinir bozucu bir sorun olmaya devam ediyordum. Onlar da ne yapacaklarını bilememenin verdiği çaresizlik içinde kafalarım kaşıyarak çekip gitmemi bekliyor olmalıydılar. Benim yaptığım da hemen hemen buydu. Şehir merkezinden hayli uzaktaki bu hapishaneden çıkıp gitmek çocuk oyuncağı sayılırdı. Ancak ben ölesiye sevdiğim kadından bir mesaj bekliyordum. Yapması kuvvetle muhtemel şeyleri şöyle bir kafamdan geçirdim. Acaba saraya baskı yapıp beni serbest bıraktırmaya mı çalışacaktı? Ya da belki de bana gizlice bir eğe ve bir not gönderip kendi başıma kaçmamı isteyecekti. Bu ikinci olasılık bana daha akla yakın göründü ve her seferinde ekmeğimi küçük parçalara ayırıp içine bir şey yerleştirilmiş mi diye bakmaya başladım. Hiçbir şey yoktu.

Sekizinci gün Angelina yapacağını şanına en yakışır biçimde yaptı. Gece vakti pek alışık olmadığım bazı gürültüler duyarak uyandım. Neler olduğunu anlamak için kulak kabarttım ama yararı yoktu. Kapıdaki parmaklıklardan kafamı uzattığımda koridorun sonunda oldukça hoş bir manzarayla karşılaştım. Gece bekçisi boylu boyunca yere serilmişti ve tamamıyla siyahlara bürünmüş, maskeli, iri yarı biri, elinde tuttuğu bir sopayla bekçinin başında dikiliyordu. Diğeri gibi giyinmiş başka bir şahıs daha geldi ve bekçiyi koridor boyunca sürükleyerek bana doğru getirdiler. Bir tanesi elini cebine daldırarak çıkardığı bir kırmızı bez parçasını

bekçinin gevşek parmakları arasına sıkıştırdı. Sonra benim hücreme doğru yöneldiklerini görünce onlara fark ettirmeden sessizce yatağıma tırmandım.

Bir anahtar yavaşça kilidin içinde döndü ve ışıklar yandı. Sanki yeni uyanıyormuşum gibi gözlerimi kırpıştırarak kalktım.

"Kim var orada? Ne istiyorsunuz?"

"Çabuk kalk ve giyin Diebstall, buradan çıkıyorsun." Bu ilk gördüğüm adamdı, sopa hâlâ elinde sallanıyordu. Bir parça suratımı buruşturdum, sonra yataktan atladığım gibi sırtımı duvara dayadım.

"Katiller!" diye fısıldadım. "Demek Kral Villy denen aşağılık herifin parlak fikri bu, öyle mi? Boynuma bir ip dolayıp sonra da kendimi astığımı iddia edeceksiniz. Pekâlâ, o zaman, ama sakın bunun kolay olacağını sanmayın!"

"Aptal olma!" dedi adam usulca. "Ve şu koca çeneni kapa. Buraya seni çıkarmaya geldik. Biz dostuz." Aynı şekilde giyinmiş iki adam daha içeri girdi, bir üçüncüsünü de koridorda gördüm.

"Dost mu?" diye bağırdım. "Katil desek daha doğru olur! Bunun cezasını çekeceksiniz."

Hâlâ koridorda durmakta olan dördüncü adam bir şeyler fısıldadı ve beni yakaladılar. Patronu daha net görmek istiyordum. Bir erkek için küçük sayılırdı, erkekse tabii. Kendisine çok bol gelen giysileri üzerinden sarkıyordu. Kafasına geçirdiği bir çorabı ise maske olarak kullanıyordu. Angelina da aynı bu boylarda olmalıydı. Ama daha yakından bakmama fırsat vermeden haydutlar üzerime çullandı. Bir tanesinin midesine vurup eğildim. Bu bar kavgalarını andıran bir hareketti ve onlar benden çok daha avantajlı durumdaydı. Ayakkabılarım ya da silahım olmadan hiçbir şansım yoktu ve adamlar da sopalarını kullanmaktan çekinmiyorlardı. Onlar benim üzerimde çalışırken ben zafer sevinciyle gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kendimi bırakarak beni gitmeye can attığım yere doğru sürüklemelerine izin verdim.

Kafama aldığım darbeler beni yalnızca sersemletmiş olduğundan birisi bir uyku ilacını burnuma dayamıştı ve gerisini hatırlamıyordum. Bu yüzden, doğal olarak, ne kadar yol gittiğimiz ya da Freibur'un neresinde olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana bir de antidot vermiş olmalıydılar, çünkü sonraki ilk gördüğüm şey elinde bir şırınga tutan çelimsiz bir adamdı. Tam göz kapaklarımı aralamaya çalışıyordu ki eline bir tokat indirdim.

Oynamam gereken rolü hatırlayarak, "Beni öldürmeden önce işkence edeceksiniz ha, seni pis domuz," dedim.

"Meraklanmana hiç gerek yok," dedi arkamda duran biri. Derin bir sesle konuşuyordu. "Burada dostlar arasındasın. Senin şu anki rejimle ilgili rahatsızlıklarını anlayan insanlarla birliktesin."

Bu pek Angelina'nın sesine benzemiyordu. Gördüğüm kocaman, ekşimiş surat da onun olamazdı. Doktor dışarı çıkarak bizi yalnız bıraktı. Planın beni yanlış bir adrese götürmüş olabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştım. Bu küçük ve parlak gözler, bu suratsız ifade bana pek yabancı gelmiyordu. Partide gördüğüm Freibur soylularından biriydi. Adamın kıpkızıl ve minicik yüzü hafızamda yer etmişti ve bu çirkin surata bakmak onu hatırlamamı kolaylaştırdı.

"Rdenrundt Rdenrundt Kontu," dedim. Bir yandan da onun hakkında okumuş olduğum diğer şeyleri hatırlamaya çalışıyordum. "Eğer Majestelerinin kuzeni olmasaydınız, söylediklerinizin doğru olduğuna inanabilirdim. Kraliyet hapishanesinden bir adamı, kendi emelleriniz için kaçırdığınıza inanmam ise zor doğrusu...”

"Neye inandığınızın hiçbir önemi yok," diye öfkeyle sözümü kesti. Sigortaları çabuk atıyordu ama kısa sürede hemen tekrar sinirlerine hâkim olabiliyordu. "Villelm kuzenim olabilir, ama bu, gezegenimiz için en uygun yöneticinin o olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez. Yüksek mevkilere gelmek istediğinden ve ihanete uğradığından bahsettin. Bu konularda ciddi misin, yoksa sen de diğerleri gibi geveze bir züppe misin? Cevap vermeden

önce iyi düşün, hayatını ortaya koyuyor olabilirsin. Rüzgârların değişmeye başladığını hisseden senin gibi başka insanlar da vardır belki."

Hırslı ve ateşli, işte bu bendim. Sadık bir dost ve ölümcül bir düşman, iş kavga etmeye gelince de gözünü budaktan sakınmayan birisi. Birden fırlayarak elini yakaladım ve hararetle sıktım.

"Eğer bu söyledikleriniz doğruysa, sonuna kadar sizin yanınızdayım. Ama eğer yalan söylüyorsanız ve bu kralın bir oyunuysa, o zaman Kont, savaşa hazır olun!"

"Savaşa gerek yok," dedi, elini avucumdan güçlükle kurtararak. "En azından bizim aramızda. Önümüzde zorlu bir görev var, birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz." Eklemlerini çıtlattı ve kederli bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. "Sana güvenebilmeyi yürekten diliyorum. Freibur artık atalarımızın yönettiği o eski Freibur değil. Birlik, insanlarımızın savaşma yeteneğini tamamen yok etti. Gerçekten güvenebileceğim hiç kimse yok."

"Beni hücremden kaçıran güruh hiç de fena değildi. İşlerini gayet iyi yaptılar doğrusu."

"Kas kuvveti!" diye tükürdü ve koltuğundaki bir düğmeye bastı. "Taş kafalı serseriler. Onlardan istediğim kadar bulabilirim. Bana liderlik vasfı olan, Freibur'u iyi bir geleceğe doğru yönlendirmeme yardım edebilecek adamlar lazım."

Önceki akşam koridorda durup taş kafalı serserileri yönlendiren adamdan bahsetmedim. Eğer Rdenrundt Angelina'dan bahsetmeyecekse konuyu benim açmam doğal olarak mümkün değildi. İstediği kas gücü değil beyin gücüydü, ben de ona aradığı şeyi bulduğunu belli ettim.

"Hapishanedeki gardiyanın eline bir miktar bez parçası sıkıştırmak sizin fikriniz miydi? Oldukça zekice."

Dönüp hafifçe gözlerini kısarak bana baktı. "Çok dikkatlisiniz, Bent," dedi.

Aynı zamanda hem onu onaylayıp hem de alçakgönüllü olmaya çalışarak "Eğitim meselesi," dedim.

"Gardiyanın elinde, üzerinde bir düğme bulunan kırmızı bir bez parçası vardı. Sanki kavga sırasında kopup elinde kalmış gibi. Ancak bütün adamların kıyafeti siyahtı. Belki birazcık yanıltmaca...

"Her geçen dakika bana katıldığınıza biraz daha seviniyorum," dedi ve herhalde sırıtmak niyetiyle yaptığı bir hareket sonunda bana bütün eksik dişlerini gösterdi, "İhtiyar Dük' ün adamlarının kıyafeti kırmızıdır, şüphesiz sizin de bildiğiniz gibi..."

"İhtiyar Dük 9. Villelm'in en güçlü destekçisidir," diye cümleyi onun yerine ben tamamladım. "Kralla birlikte o da devrilse hiç mi hiç üzülmezdim."

"Hiç mi hiç," diye söylediklerimi tekrarladı Rdenrundt. Bu arada yine bütün dişlerini göstermişti. Giderek ona sinir olmaya başlıyordum. Eğer Angelina planları için maşa olarak bu adamı seçmişse, gezegende bu işe en uygun adam odur demekti. Ancak çok kendini beğenmiş biriydi. Angelina'nın verdiği fikirlere saygı gösterecek kadar muhayyelesi gelişmişti tabii. Yine de onda zenginlik, ünvan ve hırs gibi Angelina'nın aradığı niteliklerin bulunduğundan emindim. Onun nerede olduğunu bir kere daha merak ettim.

Kapıdan içeri bir şey girdi ve ben savaşın başladığını zannederek geri çekildim. Gelen yalnızca bir robottu, ama öyle korkunç bir ses çıkarıyordu ki bir arızası olduğuna kanaat getirdim. Kont bu berbat alete bara gitmesini emretti ve robot döndüğünde, bir omuzunun üzerinde bulunan ve bacadan başka bir şey olamayacağını düşündüğüm çıkıntıyı gördüm. Havaya keskin bir kömür kokusu yayıldı.

"Bu robot kömürle mi çalışıyor?" diye sordum.

"Evet, öyle," dedi Kont, ikimize içki doldururken. "Beceriksiz Villelm'in yönetimi altındaki müreffeh Freibur ekonomisinin durumunu

anlamamıza yardım edecek mükemmel bir örnek. Başkent'te böyle bir tane bile robota rastlayamazsınız!

"Umarım öyledir," dedim. Bu arada da hayretten gözlerim dışarı uğramış bir şekilde aletten çıkan buhara ve metal plakalarının üzerindeki pas ve kömür tozlarına bakıyordum. "Ben tabii uzun zamandır buralarda değildim... Herşey değişiyor..."

"Bu değişim yeterince hızlı değil! Hem bana sanki kendin uygar bir yerden geliyormuşsun gibi davranma, Diebstall. Ben Misteldross'u da gördüm ve o taşralıların nasıl yaşadıklarını biliyorum. Sizde hiç robot yok. Bundan bile çok daha ilkel garip aletler vardı." Robota öfkeyle bir tekme attı ve alet geriye doğru şöyle bir sallandı. Bunun üzerine garip sesler çıkararak açılan sübaplardan ayak pistonlarına buhar pompalanmaya başladı ve böylece alet ayakta kalmayı başarabildi.

"Bir dahaki Grundlovsday kutlamaları sırasında Birlik'e katılmamızın üzerinden iki yüz yıl geçmiş olacak. Bu süre içinde bizi inek gibi sağdılar ve pasifize ettiler. Peki, ne için? Freiburbad'daki kralın lüks ihtiyaçlarını karşılamak için. Karşılığında ise yalnızca görmüş olduğun zavallı robot müsveddelerinin beyinlerini ve kontrol devrelerini alıyoruz. Bu verimsiz canavarların geri kalan kısımlarını kendimiz yapmak zorundayız. Senin geldiğin o medeniyetten uzak bölgede ise insanlar robot denince bunun bir çeşit bot olduğunu filan zannederler!"

İçkisini bitirdi, ben de ona galaksi çapındaki ticari faaliyetlerin son durumu, gezegenlerin saygınlığı ya da karmaşık haberleşme sistemleri hakkında açıklamalar yapmak zahmetine hiç girmedim. Bu kayıp gezegenin galaktik kültür ile bağları belki de bin yıl önce koparılmıştı. Ta ki bu bağlar Çöküş'ten sonra yeniden kurulana dek. Şimdi ise gezegen, süreci sekteye uğratabilecek herhangi bir şiddetli tepkiye mahal vermemek için kademeli bir plan dâhilinde tekrar bu kültüre dâhil ediliyordu. Şüphesiz burada da bir gün içinde milyarlarca robot düşük fiyattan piyasaya sürülebilirdi. Ancak bunun ekonomiye ne yararı olacaktı? Yalnızca kontrol ünitelerini getirip gerisini yerel sanayiye bırakmak şüphesiz çok daha iyiydi. Eğer

ürünlerinden memnun değillerse şikâyet etek yerine tasarımlarını geliştirmeye çalışmalıydılar.

Kont doğal olarak olayı böyle değerlendirmiyordu. Angelina, onun önyargıları ve arzuları ile oynayarak iyi iş görmüştü. Hâlâ robota bakıyordu. Birden eğilip aletin gövdesindeki bir kadranı açtı.

"Şuna bir bak !" diye bağırdı. "Basınç neredeyse seksen birime düşmüş. Yakında yüzüstü yere kapaklanıp yanmaya başlayacak. Kömür, seni aptal şey, kömür yak!"

İçindeki bazı bölmeler açılıp kapandı ve robot üzerinde bardaklar bulunan bir tepsiyi şıngırdatarak çıkarıp koydu. İçkimden büyük bir yudum alıp bu sahnenin tadını çıkardım. Bu kez çok daha düşük bir hızla şömineye giderek gövdesindeki bir kapağı açtı ve o an dışarı alevler püskürdü. Kovanın içinde duran küreği kullanarak bol miktarda antrasit kömürü doldurdu ve ateş kapağını çarparak kapattı. Bacadan koyu siyah bir duman püskürmeye başladı. Neyse ki herşey içeride olup bitmiş, en azından ocağı dışarı boşaltmamıştı.

"Dışarı, kahrolası, dışarı!" diye bağırdı Kont. Aynı anda da öksürüyordu. Duman biraz yoğundu. Bir içki daha doldurdum ve tam o anda Rdenrundt sevmeye başladığıma karar verdim.

Angelina'yı bulabilseydim burayı daha çok sevecektim. Tüm bu olan bitende onun izleri mevcuttu ama kendisi hâlâ ortaya çıkmamıştı. Bir odaya götürülmüş ve burada Kont'un bazı memurlarıyla tanışmıştım. Bunlardan biri olan Kurt adında genç ama züğürt bir soylu bana etrafı gezdirdi. Burası, yüksek duvarlarla şehirden ayrılmış, feodal zamanlardan kalma bir kale ile küçük bir kasaba arası bir yerdi. Etrafta aylak aylak dolaşarak kayıtsız bir şekilde atış talimleri yapan bir sürü adam dışında Kont'un planlarına dair hiçbir iz yoktu. Her yer inanılmaz bir sükûnet içindeydi ama yine de buraya getirilmiştim. Bu kaza ile olmamıştı. İncelikle hazırladığım sorularıma Kurt'tan dürüst ve açık sözlü cevaplar aldım. Şu ana kadar bu konuda tek başına bir şey yapmaya kalkışmamış olmasına rağmen, uzak bölgelerde yaşayanların pek çoğu gibi o da merkezi otoriteye karşı kin duyuyordu. Bir

şekilde bu iş için seçilmişti ve kendisine pek anlaşılır gelmeyen planın içinde sonuna kadar yer almaya hazırdı. O güne kadar bir ceset gördüğünden bile şüpheliydim. İlk yalanını yakaladığımda diğer konularda söylediklerinin de tam olarak doğru olmadığını anladım.

Yanımızdan geçen birkaç kadına eğilerek selam verdik ve Kurt bunların başka iki memurun eşleri olduğunu söyledi.

"Sen de evli misin?" diye sordum.

"Hayır. Sanırım hiç zamanım olmadı. Galiba şimdi de çok geç, en azından bir süre için. Bütün bu işler bitip de hayat tekrar sakinleştiğinde bir yuva kurmak için yeterli zamanım olacak."

"Çok doğru," diye onayladım. "Peki ya Kont? O evli mi? O kadar uzun bir süredir gezegen dışındaydım ki artık bu tür şeyleri takip edemiyorum. Eşler, çocuklar filan..." Bunu sorduğumda onu izlemekte olduğumun farkında olmadan cevap verdi.

"Şey... Evet, öyle denebilir. Yani Kont evliydi, ancak sonra bir kaza oldu ve artık evli değil..." Sesi giderek zayıfladı ve sonra konuyu kapattığına memnun olarak dikkatimi başka bir noktaya çekti.

Eğer bir işte Angelina'nın parmağı olduğunu kesin olarak kanıtlayan bir şey varsa o da bir veya birkaç cesetti. Kont'un karısının bir kazaya kurban gitmesiyle Angelina arasında bağlantı kurmak için dâhi olmaya gerek yoktu. Eğer Kont'un karısı doğal bir biçimde ölmüş olsaydı Kurt bunun hakkında konuşmaktan korkmazdı. Konuyu bir daha açmadı, ben de onu sıkıştırmadım. Öğreneceğimi öğrenmiştim. Angelina ortalarda olmayabilirdi ama ayak izlerini her yerde görebiliyordum. Artık yalnızca bir zaman meselesiydi. ilk fırsatta Kurt'u ekip beni hapishaneden çıkaran çam yarmalarını aramaya koyulacaktım. Beni dövmüş olmaları nedeniyle onlara karşı kötü hisler beslemediğimden emin olmaları için birer içki ısmarlayacak, sonra da onları gönderenin kimliği konusunda ustalıkla ağızlarını arayacaktım.

Ancak ilk hamleyi Angelina yaptı. Şu kömür yakan robotlardan biri tıslayarak geldi ve bana bir mesaj bıraktı. Kont beni görmek istiyordu. Saçlarımı düzelttim, gömleğimin eteklerini pantolonumun içine soktum ve gitmeye hazır olduğumu bildirdim.

Kont'un gündüzden tek başına demlenmeye başlamayı alışkanlık haline getirdiğini görmek beni memnun etti. Üstelik sigarasının içinde tütünden başka şeyler de vardı ve hoş kokulu bir duman odayı kaplamıştı. Tüm bunlar vadesinin biraz erken dolacağını gösteriyordu ve benim de onun ardından yas tutacak halim yoktu. Davranışlarımla veya sözlerimle bunu hiç belli etmiyordum tabii. Her adımımı büyük bir dikkatle atıyordum.

"Harekete mi geçiyoruz, efendim? Beni bunun için mi çağırdınız?" diye sordum.

Eliyle bana bir sandalye göstererek "Otur, otur," diye mırıldandı. "Gevşe biraz. Sigara ister misin?" Bana uzattığı kutunun içindeki ince, kahverengi çubuklara tiksintiyle baktım.

"Bugün olmaz, efendim. Sigaraya bir süre ara veriyorum. Yaşlı gözlerimi keskinleştirmek, parmaklarımı da çevik ve harekete hazır halde tutmak istiyorum."

Kont'un kafası başka şeylerle meşguldü ve dediklerimin bir kelimesini bile anladığı şüpheliydi. Beni tepeden tırnağa süzerken yanaklarını da iç taraflarından dalgın bir ifadeyle ısırıyordu. Yarı pıhtılaşmış beyni nihayet bir karar vermeyi başarabildi.

"Radebrechen ailesi hakkında ne biliyorsun?" diye bana o güne kadar duyduğum en garip soruyu sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedim. Doğruydu da. "Bilmem mi gerekiyor?"

"Hayır... Hayır..." diye dalgın dalgın cevapladı ve yanaklarını ısırmaya devam etti. Yalnızca odadaki havayı kokladığım halde ben bile uçmaya başlamışken onun kendini nasıl hissettiğini merak ediyordum.

"Benimle gel," dedi sandalyesini iterek. Neredeyse üzerine düşüyordu. Binanın içlerine uzanan pek çok koridordan geçtik ve diğerlerinden pek farklı olmayan bir kapının önüne gelince durduk. Yalnız bu kapının önünde nöbet bekleyen, sert bakışlı, iri yarı bir koruma görevlisi vardı. Ellerini çapraz yaparak birleştirmiş, parmaklarıyla da tabancasının kabzasını tutmuştu. Geldiğimizde hiç kımıldamadı. Rdenrundt Dükü hırçın olduğuna yemin edebileceğim bir ses tonuyla "Tamam," dedi. "Bizdendir."

"Gene de aramak zorundayım," dedi koruma görevlisi. "Emirler böyle."

Herşey gittikçe daha da ilginçleşiyordu. Kont'un kendi kalesinde onun bile değiştiremeyeceği bu emirleri kim verebilirdi ki? Sanki bilmiyormuşum gibi. Ayrıca koruma görevlisinin sesini de tanımıştım, beni hapishanedeki hücremden çıkaranlardan biriydi. Hızla ve titizlikle beni aradı, sonra kenara çekildi. Kont kapıyı açtı, ben de topuklarına basmamaya çalışarak onu takip ettim.

Gerçek hayat her zaman için teoriden çok daha farklıdır. Angelina'nın burada olacağına inanmam için her türlü neden vardı ortada, ama gene de, onu masanın başında otururken görünce hafif bir şok geçirdim. Bu çok uzun zamandır beklediğim bir andı. Çok büyük bir çaba harcayarak rahat ve kayıtsız görünmeye, en azından genç ve sağlıklı bir erkeğin, böylesine çekici bir dişi karşısında olabileceği kadar kayıtsız görünmeye çalıştım.

Tabii ki bu kız Angelina'ya pek benzemiyordu. Ama gene de en ufak bir şüphem yoktu. Saçının rengi ve yüzü değişmişti. Ancak, değişmiş olmasına rağmen en az eskisi kadar hoş ve meleksi bir yüzdü bu. Görünüşü, bu birkaç küçük değişiklik dışında genelde hatırladığım gibiydi. Yüzeysel değişikliklerdi bunlar, benimki kadar kapsamlı bir operasyon geçirmemişti.

Kont o küçük, dumanlı gözlerini ona dikerek "Bu Grav Bent Diebstall," dedi. "Görmek istediğin adam, Engela." Demek hâlâ, küçük bir değişiklikle de olsa aynı ismi kullanıyordu. Bu, kaçınması gereken zararlı bir alışkanlıktı. Pek çok kişi eskisine çok benzer yeni takma adlar kullandıkları için yakalanmıştı.

Angelina "Teşekkürler, Cassitor," dedi, ismi gerçekten Cassitor muydu? Cassitor Rdenrundt gibi bir ismi taşımak zorunda kalsam herhalde ben de çok mutsuz olurdum. "Grav Bent'i buraya kadar getirmen büyük bir incelik," diye soğuk ve boş bir sesle ekledi.

Cassi daha sıcak bir karşılama bekliyor olmalıydı, çünkü bir o ayağının, bir öteki ayağının üzerinde durarak ikimizin de duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu sürekli. Ama Angelina'nın, ya da Engela'nın sesinde en ufak bir ısınma yoktu, tersine birkaç derecelik bir ısı kaybı söz konusuydu. Bu arada da masanın üzerinde durmakta olan bazı kâğıtlarla ilgileniyordu. Kafası dumanlı olmasına rağmen Kont durumu anladı ve bu ilgisizlik karşısında yerel şivede mevcut olan kısa ve ahlak bozucu kelimelerden birini mırıldanarak dışarı çıktı. Yalnız kalmıştık.

"Yıldız Muhafızı olduğun konusundaki bütün bu yalanları neden uydurdun?" diye sordu Angelina sakin bir sesle. Belli ki hâlâ kâğıtlarla meşguldü. Bu soru üzerine alaylı bir biçimde güldüm ve üzerindeki bir lekeyi temizliyormuşum gibi koluma fiskeyle vurdum.

"Eh, bütün o iyi insanlara gezegen dışında bulunduğum yıllar boyunca gerçekte neler yaptığımı anlatmamı beklemiyordun, değil mi?” Şaşkın ve saf gözlerle bakıyordum.

"Ne yapıyordun, Bent?" diye sordu. Sesinde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.

"Bu tam da bana göre bir iş, değil mi?" dedim, sesime aynı tonu vermeye çalışarak. "Ve madem birbirimize sorular soruyoruz, kim olduğunu ve nasıl olup da burada Kont Cassitor'dan daha etkili olduğunu bilmek istiyorum." Bu tür tahmin oyunlarında oldukça iyiyimdir. Ama Angy de en az benim kadar iyiydi ve konuşmayı kendi istediği yöne çekti.

"Burada ben senden daha güçlü konumda olduğuma göre sanırım kabul edersin ki senin benim sorularımı cevaplaman daha akıllıca olur. Beni şaşırtmaktan korkma. Neler bildiğimi bilsen şaşıran sen olurdun."

Hayır, sevgili Angelica, zerre kadar şaşırmazdım. Ama her şeyi de bir çırpıda, hiç direnmeden söyleyemem. "Bu ihtilal fikrinin arkasında sen varsın, değil mi?" dedim, ama bu bir soru değil, bir yargıydı.

"Evet," diyerek elindeki kartları masaya açtı. Amacı benim elimdekileri görebilmekti.

"Pekâlâ, o zaman. Madem bilmeniz gerekiyor, kaçakçılık yapıyordum. Eğer nereye ne götüreceğinizi biliyorsanız çok ilginç bir meslektir. İlk yıllarda epey kazançlı bir işti. Ama sonra bazı hükümetler, halkı aldatmaya yalnızca kendilerini yetkili gördükleri için, benim yaptığımın haksız rekabet olduğuna karar verdiler. Bu baskı sonucu, bir süre dinlenmek için uyuşuk memleketime döneyim dedim."

Angela'cığım söylediklerimi yutmamış, kaçakçılık kariyerimle ilgili olarak sorduğu ve bu konudaki bilgisinin hiç de küçümsenecek gibi olmadığını gösteren sorularla beni bunaltmıştı. Tabii bunları cevaplamakta hiçbir güçlük çekmedim, çünkü zamanında bu yasadışı işten epey büyük paralar vurmuştum. Korktuğum tek şey fazla iyi bir kariyer çizmekti, bu nedenle başarılı, ancak hâlâ çok genç ve biraz amatör bir dolandırıcı izlenimi uyandırmaya çalıştım. Aklına Kaypak Jim diGriz'i getirebilecek her türlü söz ve davranıştan kaçınmam gereken önemli bir andı bu. İyi işler başarmış olan ve daha da yükselmek isteyen genç bir dolandırıcıyı oynamalıydım.

Şunu hemen belirteyim ki konuşmamız gayet doğal bir akış içinde ilerliyor, içkiler içilip sigaralar yakılıyordu. Mümkün olduğunca rahatlayıp hata yapmamı bekliyordu. Başarılarım hakkında, yakalayabileceği, ancak gençliğime ve hevesime vererek üzerinde durmayacağı birkaç yalan uydurarak beklentisini karşılamaya çalıştım. Sohbetimizin hızı kesilince de ben bir soru sordum.

"Radebrechen adında buranın yerlisi bir ailenin seninle ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misin?"

"Neden sordun?" dedi, sakin ve soğuk bir sesle.

"Şu güleç arkadaşın Cassitor Rdenrundt buraya gelmeden önce onlar hakkında bir soru sordu. Hiçbir şey bilmediğimi söyledim ona. Seninle ilgisi nedir?"

"Beni öldürmek istiyorlar," dedi.

"Çok yazık olurdu," dedim en davetkâr gülüşümle. "Üstelik de büyük bir kayıp." Ama pek aldırmadı. "Bu konuda ne yapabilirim?" diye sordum. Erkeksi çekiciliğimle ilgilenmediğini görünce tekrar iş konularına dönmüştüm.

"Benim korumam olmam istiyorum," dedi. Tam gülümseyip konuşmak üzere ağzımı açmıştım ki devam etti. "Ve lütfen koruyacak olduğun kişinin güzelliğiyle ilgili izlenimlerini kendine sakla. Bu tür şeyleri Cassitor'dan yeterince duyuyorum."

"Ben sadece görevi kabul ettiğimi söyleyecektim," dedim, ama yalandı. Çünkü aklımdan tam da böyle bir cümle geçiyordu. Angelina'nın bir adım önünde gitmek kolay iş değildi ve bir an bile gevşememem gerektiğini tekrar hatırladım. "Şu seni öldürmeye çalışan insanlardan biraz daha bahset."

Angelina'cık, saf bir genç kız edasıyla bardağıyla oynayarak "Galiba Kont Rdenrundt evliydi," dedi. "Karısı çok aptalca ve utanç verici bir biçimde intihar etti. Ailesi, yani Radebrechen'ler onu benim öldürdüğümü sanıyor ve beni öldürerek intikam almak istiyorlar. Gördüğün gibi Freibur'un bu ücra köşesinde kan davası hâlâ geçerli ve bu zengin ve aptal aile de hâlâ bunlarla uğraşıyor."

Birden resim daha da netleşmeye başlamıştı. Fırsatlardan yararlanmasını iyi bilen Kont Rdenrundt bu ailenin kızıyla evlenerek servetine servet katmıştı. Angelina ortaya çıkana kadar herşey yolunda gitmiş olmalıydı. Sonra ikinci eş olmaya hazırlanan Angelina, kan davası geleneğinden bihaber, planını uygulamaya koymuştu. Derken işler ters gitmiş, büyük ihtimalle de Kont her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve sonuçta kan davası başlamıştı. Benim sevgili Angelina'm da o narin vücudumu katillere karşı kendisine siper etmemi istiyordu. Belli ki bu geri

kalmış gezegende işlerin umduğundan çok daha zor olduğunu görmüştü. Şu anda cesur olmam gerekiyordu.

"İntihar mıydı, yoksa onu sen mi öldürdün?"

"Evet, onu ben öldürdüm," dedi. Konuşmamız bitmişti ve bütün kozlarımızı masaya açmıştık. Karar benimdi.

17

Yapılacak başka ne vardı ki? Bu ana kadar katlanmış olduğum bütün o tekmeler, kurşunlar ve yumruklar yalnızca onu tutuklamak için değildi. Yani tabii tutuklayacaktım, ama bunu Kont'un kalesinde yapmak neredeyse imkânsızdı. Ayrıca Kont'un isyanıyla ilgili planlar hakkında biraz daha bir şeyler öğrenmek istiyordum, çünkü bu tam da Özel Birim i ilgilendiren bir konuydu. Eğer Birime yeniden katılmak istiyorsam iyi niyetimi gösterecek bir şeyler yapmalıydım.

Ancak bunu istediğimden de emin değildim. Gemimi nasıl havaya uçurmaya çalıştıklarını unutmak biraz zordu. Herşey o kadar basit değildi. İşin içinde başka şeyler de vardı. Hem Angelina'dan hoşlandığım, hem de zamanımın çoğunu onunla geçirdiğim için uzayda yüzen cesetleri unutmuştum. Geceleri tüm bunlar aklıma geliyor ve vicdanımı sızlatıyordu, ama o kadar yorgun oluyordum ki bunları düşünecek fazla zaman bulamadan hemen uykuya dalıyordum.

Hayatım dikensiz bir gül bahçesiydi ve ben de bu gülleri solmadan kokluyordum. Güzel Angela'mı çalışırken seyretmek başlı başına bir zevkti; aslını soracak olursanız ondan bir iki şey öğrenmedim de değil. Barışçıl bir gezegende tek başına bir ihtilal planlıyordu ve bu planın başarıya ulaşma şansı da oldukça yüksekti. Ona kendi çapımda yardım ettim. Birkaç kere bana çözümünü bildiğim bazı sorunlardan bahsetti ve her defasında tavsiyelerime harfiyen uydu. Tabii daha önce hiç hükümet devirmemiştim ama her şeyde olduğu gibi kanunsuz işlerde de bazı temel kurallar vardır ve bunları uygulamak yeterlidir. Yardımıma pek sık başvurmamıştı. İlk birkaç hafta genellikle basit bir koruma görevlisi olarak katillere karşı tetikte

durmuştum. Benim böyle bir görev yapmam kaderin garip bir cilvesiydi bir bakıma.

Ancak isyan bayrağını açtığımız bu küçük cennetimizde bir yılan vardı ve adı da Rdenrundt idi. Pek fazla bir bilgim yoktu ama orada burada duyduklarımdan anladığım kadarıyla Kont aslında ihtilal yanlısı filan değildi. Beklenen gün yaklaştıkça Kont'un benzi daha da atıyordu. Bu küçük fiziksel belirtiler her gün biraz daha fazlalaşmaya başladı ve günün birinde herşey ortaya çıktı.

Zarif Angelina'm ve Kont bir iş görüşmesindeydiler; ben de dışarıda, bekleme odasındaydım. Her fırsatta utanmadan konuşmalarına kulak misafiri oluyordum ve bu kez Angelina'yı odaya götürdükten sonra kapıyı hafif aralık bırakmayı başarmıştım. Ayağımın ucuyla yaptığım dikkatli bir hareketle kapıyı biraz daha açtıktan sonra içeriden gelen sesleri daha iyi duyabildim. Son zamanlarda gittikçe sıklaşmaya başlayan tartışmalardan biri daha devam ediyordu ve arada bir bazı kelimeleri anlayabiliyordum. Kont bağırıyordu ve davanın ilerletilmesi için yapılacak sıradan bir şantaja pek boyun eğeceğe benzemiyordu. Derken sesinin tonu değişti ve şiddeti azaldı; bu yüzden söylediklerini anlayamaz olmuştum; yalnızca manasız mırıltılar duyuyordum. Adeta yalvaran bir tonda konuşuyordu, ama Angelina'nın cevabı oldukça açıktı. Kesin ve yüksek sesli bir hayır. Kükreyişi beni kendime getirdi.

"Niyeymiş? Her zaman hayır diyorsun, artık bıktım!"

Yırtılan bir kumaş sesi duydum ve bir şey yere düşerek kırıldı. Anında kapıdan içeri girdim. Kısa bir an için Kont'u Angelina'yı çekiştirirken gördüğüm bir kavga sahnesine tanık oldum. Kont parmaklarını, elbisesi bir omuzundan yırtılmış olan Angelina'nın koluna bir pençe gibi geçirmişti. Hemen silahıma davranıp onlara doğru koştum. Angelina benden de hızlıydı. Masanın üzerinde duran bir şişeyi kaptığı gibi bütün gücüyle adamın kafasına geçirdi. Kont sanki vurulmuş gibi yere düştü. Ben duruma müdahale etmek üzere içeri girdiğimde Angelina yırtılan elbisesini düzeltiyordu.

"Silahını yerine koy, Bent, artık gerek kalmadı," dedi sakin bir sesle. Ben de koydum, ama bunu, kafasına bir darbe daha gerekebileceğini düşünerek Kont'un devre dışı kaldığından emin olduktan sonra yaptım. Ama Angelina iyi iş görmüştü. Doğrulduğumda çoktan kapıya doğru yönelmiş, odadan çıkmak üzereydi; ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldım. Hiddetle kendi odasına girerken söylediği tek şey "burada bekle" şeklinde bir emirdi.

Bir belanın yaklaşmakta olduğunu anlamak için falcı olmaya gerek yoktu; tabii eğer bela çoktan gelmediyse. Şişeyi kafasına yiyen Kont, Angelina ve ihtilal ile ilgili düşüncelerini şüphesiz yeniden gözden geçirecekti. Nöbetçilerle çene çalarken bir yandan da bunları ve bunlarla ilgili başka konuları düşünüyordum. Birkaç dakika sonra Angelina beni aradı.

Kollarındaki bereler görünmesin diye üzerine uzun bir elbise giymişti. Boğuşmanın izlerini bu şekilde örtmüş gibi görünse de gözleri canının yanmakta olduğunu gizleyemiyordu. Söylediklerim kuşkusuz onun da kafasından geçen şeylerdi.

"Kont'u soylu atalarının yanma göndermemi ister misin?"

Hayır, anlamında başını salladı. "Hâlâ işimize yarar. Ben sinirlerime hâkim olmayı başardım. Bunu sen de yapsan iyi edersin."

"Benim sinirlerim gayet iyi durumda. Ama hâlâ onunla çalışabileceğini ya da işbirliği yapabileceğini düşünmene neden olan şey ne? Kendine geldiğinde sana biraz kırgın olacak."

Buna benzer küçük ayrıntılar onu pek düşündürmüyordu, elini şöyle bir sallayarak bu konu üzerinde durmadığını belirtti. "Hâlâ onu idare edebilirim ve belli sınırlar içinde ona ne istersem yaptırabilirim. Bu sınırlar da onun, isyan fikrini aklına ilk soktuğumda bu kadar zayıf olduklarını fark edemediğim doğal yetenekleri. Korkarım ki yüreksizliği onunla ilgili bütün hayallerimi teker teker yıkıyor. Figüran olarak hâlâ bir değeri var ve onu kullanmalıyız; ancak güç ve kararlar bize ait olmalı."

Yavaş değil yalnızca ihtiyatlı davranıyordum. Cevap vermeden önce söylediklerini kafamda iyice bir tarttım. "Yalnızca şu biz ve bizim kelimelerine takıldım. Ben ne zaman bu işe bulaştım?"

Sevimli Angelina'm koltuğunda ardına yaslandı ve altın rengi güzel saçlarının bir perçemini öteki tarafa attı. Gülüşü neredeyse iki bin voltluk elektrik yüklüydü ve bana yöneltilmişti.

"Bu işte benim yanımda yer almanı istiyorum," dedi, iç gıcıklayıcı, şuh bir sesle. "Bir ortaklık. Rdenrundt Kontu'nu plan başarıya ulaşana kadar perde gerisinden yöneteceğiz. Sonra onu saf dışı bırakıp işin geri kalanını kendimiz halledeceğiz. Kabul ediyor musun?"

"Şey," deyip sustum. Sonra büyük bir heyecanla tekrar "Şey... " dedim. O her zaman iyi laf yapan çenem hayatımda ilk kez tutulup kalmıştı. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek dağılmış olan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Hediye geminin roketine bakılmaz," dedim. "Ama neden ben? Neden basit ama çalışkan, canını dişine takarak seni korumaya gayret eden ve çalınmış topraklarını ve ünvanlarını geri almaktan başka amacı olmayan bir koruma görevlisi? Beni ayak işleri yapan basit bir er olmaktan kurtarıp bir anda kurmaylığa terfi ettiren bu sıçramayı neye borçluyum?"

"Bunun cevabını sen de biliyorsun," dedi ve öyle bir gülümsedi ki odanın ısısı bir anda on derece birden yükseldi. "Bence sen de bu işi en az benim kadar iyi yapabilirsin ve bundan zevk de alırsın. Sen ve ben, birlikte çalışarak bu gezegen tarihinin en iyi planlanmış isyanını tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştireceğiz. Ne diyorsun?"

O konuşurken ben de onun arkasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum. Ayağa kalktı ve beni kolumdan tutarak durdurdu. Parmaklarının sıcaklığını gömleğime rağmen hissedebiliyordum. Yüzü tam önümdeydi, gülümsüyordu. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu güçlükle duyabiliyordum.

"Bu harika olurdu değil mi? Sen ve ben... Birlikte."

Olurdu tabii! Öyle durumlar vardır ki kelimeler kifayetsiz kalır ve sizin yerinize vücudunuz konuşur. Bu da böyle bir andı. Kontrolden çıkmış olan kollarım onu sarmaladı, kendime doğru çekti, dudaklarım da onunkilere yapıştı.

Çok kısa bir an için o da aynı durumdaydı. Kollarını sıkıca boynuma dolamış, dudaklarıyla karşılık veriyordu. Ancak bu zaman dilimi o kadar kısaydı ki, gerçekten böyle bir şey yaptı mı, yoksa bana mı öyle geldi emin olamıyordum. Derken sıcaklık birden kayboldu ve bir terslik olduğunu anladım.

Vurmaya ya da beni geri itmeye kalkmadı. Ama dudakları cansızdı ve gözlerini açmış boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Ben kollarımı indirip geri çekilene kadar hiçbir şey yapmadı, sonra tekrar sandalyesine ölü gibi gömüldü.

Kendimde hâlâ konuşacak cesareti bularak "Ne oldu?" diye sordum.

"Güzel bir yüz... Bütün düşündüğün bu mu?" diye sordu. Hıçkırıyor, kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Gerçek duygularını dışa vurmak onun için pek kolay değildi. "Siz erkekler hep aynısınız... Hepiniz aynı.."

"Saçma!" diye bağırdım. Öfkemi kontrol edememiştim. "Seni öpmemi istedin, bunu inkâr etme! Fikrini neden değiştirdin?"

"Onu öpmek ister miydin?" diye bağırdı Angelina. Anlayamadığım bazı duygular ona acı çektiriyordu. Boynundan çekerek kopardığı bir zinciri bana fırlatırcasına attı. Zincirin ucunda, hâlâ vücudunun sıcaklığını taşıyan minik bir madalyon vardı. Madalyona bir büyüteç yerleştirilmişti ve doğru açıyla tutulduğunda içindeki resim net olarak görülebiliyordu. Fotoğraftaki kızı yalnızca çok kısa bir an görebilmiştim ki Angelina fikrini değiştirdi ve beni kapıya doğru iterken madalyonu da çekip elimden aldı. Kapı gürültüyle arkamdan kapandı ve kocaman sürgülerin deliklerine yerleştiğini duydum.

Kaşlarını kaldırmış bana bakmakta olan güvenlik görevlisini görmezlikten gelerek koridoru geçip kendi odama gittim. Mantığım

duygulanma yenik düşmüştü; bu, kısa bir an için de olsa Angelina için de geçerliydi. Yine de sonraki soğuk tavırlarını ve resmin önemini anlayamıyordum. O madalyonu neden takıyordu?

Resmi çok kısa bir süre için görebilmiştim, ama bu bana yetmişti. Genç bir kızın fotoğrafıydı o, belki de kız kardeşinin. Bu trajik durum, neredeyse sınırsız sayıda değişik ihtimali mümkün kılan olasılık kanunlarının dehşet verici bir kanıtıydı. Resimdeki kız lanetlenmiş, çirkinliğe mahkûm edilmişti. Onu ancak bu şekilde tasvir edebilirdim. Bu yargıya, kambur bir sırt, fazla salgılanan hormonlar nedeniyle kıllarla kaplanmış bir yüz ya da yamuk bir burun gibi tek bir etkene bakarak varmamıştım. Böyle düşünmeme neden olan şey, bunlara benzer başka ayırt edici özelliklerin bir araya gelmesiyle oluşmuş olan bütünün iğrençliğiydi. Hiç beğenmemiştim. Ama ne fark ederdi ki...

Ne kadar büyük bir aptallık yaptığımın farkına vararak birden oturdum. Angelina aslında bana, onun böyle davranmasına sebep olan, hareketlerini ve hayatını şekillendiren gerçek nedeni göstermişti.

Tabii ya. Resimdeki kız Angelina’nın kendisiydi.

Bunu fark etmemle birlikte başka pek çok şey de açıklık kazandı. Ona bakarken birçok kere, böylesine cani bir ruhun neden bu kadar çekici bir bedende yer aldığını merak etmiştim. Cevabı gayet açıktı. Benim baktığım, onun ruhunu şekillendiren gerçek beden değildi. Çirkin bir erkek olmak yeterince kötü. Acaba böyle bir kadın olmak nasıl bir duyguydu? Aynalar sana düşmanken, insanlar sana bakmak yerine yüzünü çeviriyorken nasıl yaşanabilirdi? Bütün bunların yanında her şeyin farkında olan, varılması kaçınılmaz bazı sonuçlara varmakta güçlük çekmeyen ve insanların duyduğu tiksintiyi ele verecek en ufak bir ipucunu bile kaçırmayan kıvrak bir zekâyla ödüllendirilmiş, ya da cezalandırılmışsan, hayata nasıl katlanılabilirdi?

Böyle bir durumda bazı kızlar intihar edebilirdi, ama Angelina değil. Ne yaptığını tahmin edebiliyordum. Kendinden nefret eden, dünyaya ve üzerinde yaşayan insanlara lanetler yağdıran bir kadın olarak istediği parayı

kazanabilmek için işlediği suçlar nedeniyle en ufak bir vicdan azabı duymamış olmalıydı. Vücudundaki herhangi bir kusuru düzelttirebilmek için para gerekiyordu. Sonra başka bir kusur için biraz daha para. Sonra, onun bu faaliyetlerini durdurmaya kalkışan biri yoluna çıkmış, Angelina da onu gözünü kırpmadan, hatta belki de zevk duyarak öldürmüştü. Her gün biraz daha artan suçlar ve cinayetler ve elde edilen güzellik. Suçlar böylece artarken biçimsiz bedeninde taşıdığı o harika beyni de yavaş yavaş yoldan çıkmış ve değişmişti.

Zavallı Angelina. Onun adına üzülüyor, ama öldürdüğü kişileri de unutmuyordum. Bu zavallı, yalnız kız, girdiği savaşta bir cephede kazanırken diğer cephede kaybetmişti. Sürüyle para harcayarak bedenini güzelleştirmiş, gerçekten bir melek gibi olmuştu. Bunu başarmıştı, ama tüm bu zaman içerisinde de ruhu giderek çirkinleşmiş, bedeninin ilk hali kadar iğrençleşmiş, bir şeytana dönmüştü.

Ama madem bedeni değiştirmek mümkündü, ruh da değiştirilemez miydi? Onun için bir şeyler yapılabilir miydi?

Böylesine derin düşüncelerin yol açtığı baskı beni odadan dışarı, açık havaya çıkarmıştı. Vakit gece yarısını bulmak üzereydi. Birazdan nöbetçiler aşağıdaki yerlerini alacak, bütün kapılar kilitlenecekti. Onlara açıklama yapmak zorunda kalmak ve mekanik zorluklarla uğraşmaktansa yukarı tırmanmayı tercih ettim. Gecenin bu vaktinde terastaki asma bahçelerde hiç kimse olmazdı, orada yalnız kalabilirdim.

Freibur'da ay yoktu, ancak hava açıktı ve yıldızlar etrafımı görmeme yetecek kadar ışık saçıyorlardı. Önünden geçip gittiğim çatı nöbetçisi beni selamladı. Elinde tuttuğu sigaranın ateşi karanlıkta parlıyordu. Ona bu konuda bir şeyler söylemeliydim ama kafam fazlasıyla meşguldü. Ona aldırmadan yürüyüp giderek bir köşeyi döndüm ve parmaklıklara dayanıp, yalnızca simsiyah dev bir kütle halinde görünen dağlara baktım.

Kafama takılan bir şey vardı ve birkaç dakika sonra bunun ne olduğunu anladım. Şu nöbetçi. Belli bir amaç için oradaydı ve görev başında sigara içmek bir nöbetçi için uygun bir davranış değildi. Belki kılı kırk

yarıyordum, ama huyum böyleydi. Küçük ayrıntıların hepsine dikkat edersen büyükler zaten kendiliğinden hallolurdu. Her neyse, düşünmek bile beni rahatsız etmişti. Geri dönüp ona bir şeyler söylemeliydim.

Her zamanki yerinde yoktu, ama bu iyiye işaretti. En azından o da dolaşıp etrafı kolaçan ediyordu. Bahçenin köşesinden sarkan çiçeklerin ezilmiş olduğunu görünce geri yürüdüm. Bu çok garipti, çünkü bu asma bahçeler Kont'un özel merakıydı ve günlük bakımları mutlaka düzenli olarak yapılırdı. Sonra çiçeklerin arasında bir karaltı fark ettim ve bir terslik, hem de büyük bir terslik olduğunu anladım.

Yerdeki nöbetçiydi; ya ölmüştü ya da bilincini tamamen kaybetmişti. Hangisi olduğunu anlamak zahmetine katlanmadım. Gecenin bu vaktinde bir nöbetçinin bu durumda olması için düşünebildiğim tek bir neden vardı. Angelina. Odası en üst katta, neredeyse bu noktanın tam altındaydı. Hemen gösterişli parmaklıklara doğru sessizce koşarak etrafa baktım. Beş metre aşağıda, penceresinin hemen önünde yer alan beyaz bir balkon vardı. Siyah ve şekilsiz bir şey balkonda büzülmüş gizlenmeye çalışıyordu.

Silahım odamdaydı. Bu, hayatım boyunca çok az ihmal ettiğim önlemleri almayı unuttuğuma üzüldüğüm ender anlardan biriydi ve bu ihmal Angelina'nın hayatına mal olabilirdi.

Parmaklarım korkuluk demirlerini yoklarken ben, bir saniyeden bile daha az bir süre içinde bunları kafamdan geçirmiştim. Demirlere tutturulmuş olan parlak kancanın ucundan, görülmemesi için özellikle seçilmiş çok ince bir ip sarkıyordu, ancak ben bu ipin bir halat kadar sağlam olduğunu biliyordum. Katil buradan aşağı, tıpkı bir örümcek gibi ince bir ip ören küçük bir alet yardımıyla inmişti. Yalnız bu ipin hammaddesi bir insanın ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam olan tek bir parça halindeki uzun bir molekül zinciriydi. Eğer buradan aşağı kaymaya kalkarsam bu ip ellerimi bir jilet gibi keserdi.

O balkona ulaşabilmem için tek bir yol vardı. Aşağıdaki vadiden iki kilometre yüksekteki bu küçük karenin içine atlamak zorundaydım. Daha parmaklıklara tırmanmadan kararımı vermiştim. Parmaklıkların üzerinde

geniş bir trabzan vardı ve atlamadan önce bir süre burada oturarak dengemi sağladım. Altımda pencere sessizce açılıp kapanıyordu.

Eğildim ve aşağıda duran adamı hedef alarak kendimi boşluğa bıraktım. Havada küçük bir manevra yaparak adamın tam kafasına binmek yerine omuzuna çarptım ve ikimiz de balkonda yere yuvarlandık. Darbenin etkisiyle balkon şöyle bir sarsıldı, ama eski dönemlerden kalmış olmasına rağmen yeterince sağlamdı. Yere düştüğümüzde yarı sersemlemiş bir haldeydim ve acıyla bulanıklaşmış aklımdan "Umarım onun omuzu da benim bacağım kadar kötü durumdadır," diye geçirdim. İlk anlarda nefes almak ve ona doğru gitmeye çalışmak dışında hiçbir şey yapamadım. Elinde tutmakta olduğu uzun ve keskin bir bıçağı ben omuzuna vurunca düşürmüştü ve şu anda yerde parıldayan bu bıçağa uzanmakta olduğunu görebiliyordum. Tam ben üzerine çullanmıştım ki parmakları bıçağı kavradı. Hırıltılar çıkararak bana doğru bir hamle yaptı ama bıçak kolumu sıyırdı. Elini çekmesine fırsat vermeden bileğinden yakalayıp parmaklarımı kelepçe gibi etrafına geçirdim.

Sessiz, kâbus gibi bir kavgaydı. İkimiz de benim atlayışım nedeniyle afallamış bir durumda olmamıza rağmen kıyasıya bir ölüm kalım mücadelesi veriyorduk. Bacağımın incinmiş olması nedeniyle ayakta duramadığım için hemen üzerime çıkmıştı. Benden daha güçlü ve daha ağırdı. Üzerine düştüğüm kolunu kullanamıyordu ama bıçağı tutmakta olan diğer elini ancak iki elimin yardımıyla durdurabiliyordum. Nefes nefese çıkardığım hırıltılar dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Amansız kuvveti ve ağırlığı sayesinde bıçağı her an biraz daha bana yaklaştıran suikastçi, kavgayı kazanacak gibi görünüyordu. Gözlerim terden neredeyse kapanmıştı ama diğer kolunun nasıl sallandığını görebiliyordum. Düştüğümde kolunu kırmıştım fakat buna rağmen hiç ses çıkarmamıştı.

Hayatınızı ortaya koyduğunuz bir dövüşte yapacağınız herşey mübahtır. Altından kurtarıp çıkardığım tek bacağımı kıvırıp dizimle koluna vurmayı başardım. Bütün vücudu titredi. Aynı şeyi bir daha yaptım. Bu kez daha sert. Acıyla kıvranmaya başladı. Onu üzerimden ittiğim gibi yana kaçtım.

Düşmemek için dirseğini kıvırdı. Bütün gücümü iki elime vererek çelik gibi sert bileğini çevirdim ve elini geri ittim.

Neredeyse başarıyordum ancak hâlâ benden daha güçlüydü ve bıçağın ucu göğsünü yalnızca sıyırıyordu. Tam elini biraz daha döndürmeye çalışıyordum ki şöyle bir titredi ve öldü.

Numara yaparak beni kandıramazdı ama numara yapmıyordu. Yana düşerken vücudundaki her bir adalenin kasılıp kaya gibi sertleştiğini hissettim. Sıkıca kavramış olduğum bileğini arkamdaki odanın ışığı yanana kadar bırakmadım. Ancak o zaman bıçağın yarısına bulaşmış olan iğrenç sarı lekeyi görebildim. Çabuk etki eden, sessiz ve öldürücü bir zehirdi bu. Aynı leke gömleğimin kolunda da vardı, bıçak beni sıyırdığında bulaşmış olmalıydı. Bu tür bir zehirin öldürmesi için bıçağın saplanması gerekmediğini, derinin üzerinden bile işini görebileceğini biliyordum.

Yorgunluktan ellerim titremesine rağmen, büyük bir dikkatle ve yavaşça gömleğimi çıkardım ve cesedin üzerine fırlattım. Ancak ondan sonra kendimi sırtüstü bırakıp biraz nefes alabildim.

Korkunç bir acıyla yanmasına rağmen bacağım işe yarar durumdaydı. Fena incinmiş olmalıydı ancak kırık değildi çünkü ağırlığıma dayanabiliyordu. Döndüm, yüksekteki pencereye uzandım ve iterek açtım. Işık arkamdaki cesedin üzerine vuruyordu. Angelina ellerini önündeki örtünün üzerinde kavuşturmuş, sakin bir yüz ifadesiyle yatakta oturuyordu. Olup bitenlerden haberdar olduğu ancak gözlerinden anlaşılıyordu.

"Öldü," dedim. Kurumuş olan boğazımı temizlemek için tükürdüm. "Kendi silahıyla öldü." Bacağımın durumunu görmek amacıyla topallayarak odada dolaşıyordum.

"Uyuyordum, pencereyi açtığını duymadım," dedi. "Teşekkür ederim."

Yalancı, düzenbaz, ikiyüzlü, katil. Sayısız değişik ses çıkarak yüzlerce kere rol yapmıştı. Yine de son sözleri söylerken samimi bir ifadesi vardı. Bu cinayet teşebbüsü bir önceki dokunaklı sahneden çok kısa bir süre sonra meydana gelmişti. Savunma mekanizmaları hâlâ devre dışıydı, gerçek

duygularını gizleyemiyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, yumuşak ve ince bir kumaştan yapılmış olan yarı şeffaf geceliğinin askılarını okşuyordu. Bu akşam olup biten bütün her şeyin üzerine bir de bu manzara eklenince sahip olabileceğim bütün direnç kırılmıştı. Yatağın dibinde diz çökmüş onu omuzlarından tutuyor, gözlerinin içine bakarak ruhunun derinliklerine ulaşmaya çalışıyordum. Zinciri kopmuş olan madalyon yatağın yanındaki komodinin üzerinde duruyordu. Avucuma aldım.

"Bu kızın yalnızca senin anılarında yaşadığının farkında değil misin?" dedim. Angelina kımıldamadan duruyordu. "Herşey gibi o da tarihe karıştı. O zamanlar bebektin, şimdi ise bir kadınsın. Belki eskiden sen bu kızdın ama artık değilsin!

Sert bir hareketle döndüm ve madalyonu pencereden dışarıya, karanlığa doğru fırlatıp attım.

"Artık herşey geçmişte kaldı, Angelina!" Bağırmaktan ziyade güçlü bir sesle konuşuyordum. "Sen kendinsin... Sadece kendin!"

Sonra onu öptüm ve bu kez daha önceki gibi herhangi bir itiraz ya da isteksizlikle karşılaşmadım.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

18

Suikastçinin cesedini Kont'un huzuruna getirdiğimde şafak neredeyse ağarmak üzereydi. Onu uyandırmak zevkinden mahrum kalmıştım, çünkü çatı nöbetçisini bulduklarında muhafız çavuşu bunu çoktan yapmıştı. Nöbetçi de aynı zehirli bıçağın küçük bir dokunuşu sonucunda ölmüştü. Muhafızlar ve Kont oturma odasının zemininde uzanmakta olan cesedin etrafında toplanmış, nöbetçinin bu açıklanamaz ölümünün sırrı hakkında gevezelik ediyorlardı. Sürükleyerek getirdiğim cesedi diğerinin yanma uzatana kadar beni fark etmediler. İkinci cesedi görünce hepsi irkilerek geriye doğru sıçradı.

"İşte katil," dedim onlara. Sesimde belli bir miktar gurur vardı. Kont Cassitor suikastçiyi tanıyor olmalıydı, çünkü onu görünce şöyle bir titredi ve gözleri yuvalarından uğradı. Şüphesiz eski bir akrabası, kayınbiraderi ya da öyle bir şeyiydi. Kanaatim oydu ki Kont, Radebrechen ailesinin savurduğu intikam tehditlerine sadık kalacağını düşünmemişti.

Muhafız çavuşunun tedirgin hali yanlış bir yolda olduğum konusundaki ilk işaretleri verdi bana. Çavuş, bir cesede bir Konta bakıp duruyordu. Bu saçı da aklı kadar kısa olan kalın kafalı askerin neler düşündüğünü merak ediyordum. Bu işin içinde bir bit yeniği vardı ve ben neler olup bittiğini bilmek istiyordum. İlk fırsatta bu çavuş bozuntusuyla biraz sohbet etmem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Kont cesetlerin başında durmuş, yanaklarını ısırıp parmaklarını çıtlatıyordu. Neden sonra herkese çıkmaları emrini verdi.

Tam ben de diğerleriyle çıkmak üzereydim ki "Sen burada kal Bent," dedi. O çıkanların ardından kapıyı kilitlerken ben de bir koltuğa çöktüm.

Sonra doğruca bana yöneldi ve bir su bardağını ağzına kadar yerel içkilerden biriyle doldurdu. O altın renkli sıvıdan bana da biraz ikram etmeyi ancak kendisine ikinci bardağı doldururken akıl edebildi. Teklifini geri çevirmemiştim ve içkimi yudumlarken onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Kont önce bütün kapılardaki kilitleri kontrol etti ve odadaki tek pencereyi kapadı. Masasının en alt çekmecesini anahtarıyla açtı ve üzerinde kontrol düğmeleri ile uzatılabilir bir anten bulunan küçük bir elektronik cihaz çıkardı.

"Hey, bak hele sen!" dedim, o anteni uzatırken. Bana cevap vermedi, yalnızca kaşlarının altından şöyle uzunca bir baktı ve aleti ayarlamaya devam etti. Ancak alet çalıştıktan ve üzerindeki yeşil ışık yandıktan sonra biraz rahatladı.

Cihazı göstererek "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii," dedim. "Ama bunlardan Freibur'da hiç görmemiştim. Pek kolay bulunan bir şey değildir."

Sürekli yanan yeşil ışığa bakarak, "Hiç kolay bulunan bir şey değildir," diye mırıldandı. "Bildiğim kadarıyla bu gezegendeki tek örnek. Umarım hiç kimseye söylemezsin." "Hiç kimseye," diye de tekrar vurguladı.

"Benim işim değil," dedim, yatıştırıcı bir kayıtsızlıkla. "Bence bir insanın özel hayatı gizli kalmalıdır."

Gizliliğe ben de önem veriyordum ve buna benzer detektörlerden defalarca kullanmıştım. Cihaz elektronik ya da radyasyon dalgaları aracılığıyla çalışan dinleme cihazlarını algılayıp anında uyarı işareti veriyordu. Bu aletleri yanıltmanın değişik yolları vardı, ancak bunu yapmak hiç de kolay değildi. Bu cihazın varlığından hiç kimsenin haberi olmadığı sürece Kont, konuştuklarına başkalarının kulak misafiri olmadığından emin olabilirdi. Ama böyle bir şeyi kim yapardı ki? Burası kendisine aitti ve sahip olduğu bu cihazın belli bir mesafeden sonra işe yaramayacağını o bile biliyor olmalıydı. Kesinlikle bir sıçan kokusu alıyordum ve neler olup

bittiğini anlamaya başlamıştım. Kont, sıçanın kimliği konusundaki kuşkularımı tamamen giderdi.

"Sen aptal bir adam değilsin, Grav Diebstall," dedi. Bu, ondan çok daha aptal olduğumu düşündüğü anlamına geliyordu. "Bu gezegenin dışında başka dünyaları da gördün. Burada ne kadar geri kalmış ve baskı altında olduğumuzu biliyorsun, yoksa gezegenimizin boynundaki bu esaret zincirini kırıp atmak için bana yardım etmezdin. Özgürlük gününü biraz daha yaklaştıracak hiçbir fedakârlık çok büyük sayılmaz." Nedense konuşurken terliyordu ve yine parmaklarını çıtlatıyordu. Kafasının Angelina'nın şişeyle vurduğu kısmı plasterle kaplıydı ve orada ter yoktu. Canının yanmış olmasını diledim.

"Korumalığını yaptığın şu yabancı kadın..." diye söze başladı Kont. Yan dönmüştü ama yine de gözlerinin ucuyla hâlâ bana bakıyordu. "Bu işleri organize etmeme biraz yardımı etti ama artık canımı sıkıyor. Onun hayatına yönelik bir girişim oldu ve muhtemelen daha da olacak. Radebrechenler köklü ve sadık bir ailedir. Onun hâlâ hayatta olması bu aile için onur kırıcı bir şey." Sonra içkisine uzandı ve baklayı ağzından çıkardı.

"Bence onun yaptığı işi sen yapabilirsin. En az onun kadar iyi, hatta belki daha bile iyi. Buna ne diyorsun?"

Ya benim her tarafımdan yetenek damlıyordu, ya da bu gezegende ihtilalci kıtlığı vardı. On iki saat içinde ikinci kez yeni bir plan için işbirliği teklifi alıyordum. Yalnız şunu belirtmeliyim ki sevgili Angelina'nın yaptığı teklifin samimiyetinden şüphe etmiyordum. Rdenrundt Dükü Cassi'nin teklifi ise kendine özgü pis kokular saçıyordu etrafa, işi nereye vardırmak istediğini görmek için oyuna devam ettim.

"Şeref duydum, Sayın Kont," dedim sinsice. "Ama yabancı kadına ne olacak? Bu fikirden pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Onun ne düşündüğü önemli değil," dedi öfkeyle ve parmaklarıyla başının kenarına hafifçe dokundu. Şöyle bir yutkundu ve sinirlerine tekrar hâkim oldu. "Ona karşı zalim olamayız," dedi. Yüzünde, o güne dek bir insan yüzünde gördüğüm en samimiyetsiz gülüş vardı. "Yalnızca onu

gözaltında tutacağız. Ona bağlı kalacağını tahmin ettiğim bazı koruma görevlileri var ama benim adamlarım onların icabına bakar. Onun yanında olacak ve zamanı geldiğinde onu tutuklayacaksın. Yapacağın tek şey onu gardiyanların güvenli ellerine teslim etmek. Artık bize sorun çıkaramayacağı gözden uzak bir yerde güvenlikte olacak."

Onunkini de aşan bir samimiyetsizlikle "iyi bir plan," dedim. "Bu zavallı kadını hapse atmak fikri pek hoşuma gitmiyor, ama bu dava için gerekliyse atarız. Zafere giden her yol mübahtır."

"Haklısın. Keşke ben de bunu senin kadar güzel dile getirebilseydim. Lafı tam gediğine koymakta çok ustasın, Bent. Bunu unutmamak için bir yere not edeceğim. Zafere giden..."

Bir not defterinin üzerine heyecanla bir şeyler karaladı.

Ne de geniş bir tarih bilgisi vardı, üstelik de bir ihtilal yapmayı planlıyordu! Ona öğretebileceğim birkaç özdeyiş daha bulabilmek amacıyla hafızamı şöyle bir yokladım. Ta ki ani bir öfkeye kapılana kadar. Hemen ayağa fırladım.

"Eğer böyle bir şey yapacaksak hiç zaman kaybetmemeliyiz, Kont Rdenrundt," dedim. "Bu akşam 18'de harekete geçmeyi öneriyorum. Bu size onun korumalarını saf dışı bırakmak için gerekli zamanı verir. Ben onunla birlikte olacağım ve sizden ilk adımın başarıya ulaştığı haberini alır almaz onu tutuklayacağım."

"Çok haklısın. Her zamanki gibi bir eylem adamı olduğunu gösterdin, Bent. Dediğin gibi olsun." El sıkışırken o gevşek, nemli ve yılankavi parmaklarını sıkıp un ufak etmemek için kendimi zor tuttum. Doğruca Angelina'ya gittim.

"Burada bizi kimse duyar mı?" diye sordum ona.

"Hayır, oda tamamıyla temiz."

"Eski erkek arkadaşın Kont Cassi'de bir dinleme cihazı detektörü var. Burada konuşulanları dinlemek için de bir takım başka cihazlar olabilir."

Bu düşünce Angelina'yı zerre kadar rahatsız etmemişti. Aynanın önünde oturmuş saçını fırçalıyordu. Güzel ama dikkat dağıtıcı bir manzaraydı. Her şeyi yerle bir edecek gibi görünen ihtilal rüzgârları sert esmeye başlamıştı.

Saçını fırçalamaya devam ederek sakin bir sesle "Detektörleri biliyorum," dedi. "Onları Kont için ben getirttim. Kendisinin bundan haberi yok tabii. Ama cihazların bazı frekanslarda çalışmaması için de gerekeni yaptım. Böylelikle onun faaliyetlerini daha yakından kontrol edebiliyorum."

"Birkaç dakika önce gardiyanları öldürüp seni aşağıdaki zindanlardan birine tıkmak için benimle anlaşmaya çalışırken sen dinliyor muydun?"

"Hayır, dinlemiyordum," dedi. Bütün hareketlerinde şaşılacak derecede kendine hâkim ve soğukkanlıydı. Aynadan bana gülümsedi. "Geçen geceyi hatırlamakla meşguldüm."

Kadınlar! Israrla her şeyi birbirine karıştırırlar. Belki de bu şekilde daha verimli oluyorlardır, ama benim gibi duygularla mantığı ayrı tutmanın daha sağlıklı sonuçlar doğuracağına inananlar için oldukça zor bir durum. İşin ciddiyetini anlamasını sağlamak zorundaydım.

"Pekâlâ, eğer verdiğim haberler seni ilgilendirmediyse, belki bu ilgilendirir," dedim, olabildiğince kalın bir sesle. "Geçen geceki şu suikastçiyi başının belası Radebrechenler değil Kont gönderdi."

Sonunda başarmıştım. Angelina saçını fırçalamayı kesti ve söylediklerimin etkisiyle gözleri faltaşı gibi açıldı. Aptal sorular sormak yerine sözümü bitirmemi bekledi.

"Sanırım yukarıdaki şu sıçanın umutsuzluğunu biraz küçümsedin. Dün kafasına şişeyle vurduğunda kendinden tamamen uzaklaştırdın onu. Planlarını daha önceden yapmış olmalı. Sen de kesin kararını vermesine yardımcı oldun. Muhafız çavuşu suikastçiyi tanıyordu ve Kont'la

aralarındaki bağlantıyı o kurdu. Bu, katilin nasıl çatıya çıktığını ve seni bulacağı yeri nasıl bildiğini açıklıyor. Ayrıca saldırının aniliği konusuna getirebildiğim en iyi açıklama da bu. Olayın Geçimsiz Cassitor ile yaptığın küçük savaşın hemen ardından meydana gelmesi çok garip bir tesadüf."

Ben konuşurken Angelina tekrar buklelerini kabartarak saçını fırçalamaya başladı. Cevap vermiyordu. Onun bu umursamazlığı sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ee, ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum. Sesimde hafif bir hırçınlık vardı.

"Sence de benim değil de senin ne yapmayı düşündüğünü sormak gerekmiyor mu?" Bu soruyu görünüşte öylesine sormuştu ama aslında arkasında pek çok şey yatıyordu. Aynadan bana bakmakta olduğunu görünce döndüm ve pencereye giderek ardında zirveleri karlarla kaplı dağların bulunduğu o meşum balkona bakmaya başladım. Ne yapacaktım? Tabii ki burada esas konu buydu ve bu soru onun sandığından çok daha önemliydi.

Bütün bu olup bitenlerden sonra ne yapacaktım? Herkes bana ihtilal için ortaklık teklif ediyordu, oysa benim böyle bir ortaklıkta hiçbir çıkarım yoktu. Yoksa var mıydı? Ben burada ne yapıyordum? Özel Birim için Angelina'yı tutuklamak üzere mi gelmiştim? Öyle görünüyordu ki bu görev bir süre için unutulmuştu. Çabuk karar vermem gerekiyordu. Kılık değiştirme operasyonum başarılıydı, ama o kadar da başarılı değildi. Uzun sürecek aramalar göz önünde bulundurularak planlanmamıştı. Eğer Angelina beni şu ana kadar tanımadıysa bunu beni öldürdüğünden emin olmasına borçluydum. Ben ise onu yüzündeki ve diğer yerlerindeki değişikliklere rağmen anında tanımıştım.

İşte tam bunları düşünürken birden dünya başıma yıkılır gibi oldu. İnsan beyninin, seçici unutma adı verilen, tatsız anılarımızı bastırarak ve çarpıtarak unutmamızı sağlamak gibi küçük bir özelliği vardır. Geçirdiğim operasyonun bu kadar uzun bir süre fark edilmemesi imkânsızdı. Başlangıçta, şu ana kadar beni tanımış olacağından emindim. Bununla

beraber hatırladığım bir diğer şey de geçen gece ona söylediklerimdi. Bu şimdiye kadar bastırdığım ve unuttuğum, kimliğimi ele veren, tehlikeli bir cümleydi.

"Artık herşey geçmişte kaldı!" diye bağırmıştım. Artık sen o değilsin... Angelina. Böyle haykırmıştım ve o da hiçbir tepki göstermemişti.

Yalnız unuttuğum bir şey vardı. Burada artık Angelina yerine Engela takma ismini kullanıyordu. Dönüp ona baktığımda kafamdan geçenleri teker teker yüzümden okumuş olmalıydı, ama yalnızca gizemli bir şekilde gülmekle yetindi ve hiçbir şey söylemedi. En azından saçını fırçalamayı bırakmıştı.

"Benim Grav Bent Diebstall olmadığımı biliyorsun," dedim güçlükle. "Ne zaman fark ettin?"

"Epey oluyor, aslında sen buraya ilk geldiğinde anlamıştım.

"Kim öldüğümü biliyor musun?"

"Eğer bunu soruyorsan, gerçek adının ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Ama verdiğim onca emekten sonra savaş gemimi elimden aldığında sana ne kadar kızdığımı ve Freiburbad'da seni vurduğumda duyduğum o büyük zevki hatırlıyorum. Şimdi bana adını söyler misin?"

"Jim," dedim. Kendimi acemi bir çaylak gibi hissediyordum. "James diGriz, piyasada Kaypak Jim diye tanınırım."

"Ne kadar güzel. Benim gerçek adım Angela. Sanırım babamın yaptığı bu berbat şaka, o öldüğünde sevinmeme neden olan şeylerden biriydi. "

Babasının ölüm nedeninden aşağı yukarı emin olarak "Beni neden öldürmedin?" diye sordum.

"Neden öldüreyim, hayatım?" dedi. Sesindeki o yumuşak ve müşfik ton yok olmuştu. "Geçmişte ikimiz de bazı hatalar yaptık ve aslında her yönden

aynı olduğumuzu anlamak korkunç uzun zamanımızı aldı. Ben de sana beni neden tutuklamadığını sorabilirim. Buraya geliş nedenin buydu, değil mi?"

"Öyle, ama..."

"Ama ne? Böyle bir amaçla buraya gelmiş olmalısın, ama kendinle müthiş bir savaş veriyordun. Büyüyordun ve başta polislerin yanında yer almana neden olan o aptal fikirlerden kurtuluyordun. Sonuçta ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ümitliydim. Gördüğün gibi mecbur kalmadığım sürece seni öldürmeye niyetim yoktu. Beni sevdiğini biliyordum, bu başından beri belliydi. Beni sevdiğini söyleyen diğer bütün o kazmaların hissettiği basit hayvani tutkudan farklı bir şeydi bu. Onların sevdiği yalnızca çekici bir vücuttu. Sen ise beni her şeyimle seviyorsun, çünkü ikimiz tamamiyle aynıyız."

"İkimiz aynı değiliz," diye itiraz ettim ama sesim hiç de inandırıcı değildi. Yalnızca gülümsedi. "Sen öldürüyorsun ve öldürmekten zevk alıyorsun. Aramızdaki en büyük fark bu, anlamıyor musun?"

Elini havada şöyle bir salladı ve "Saçma!" diyerek bu fikrime itiraz etti. "Dün gece sen de birini öldürdün, iyi de iş becerdin aslında ve bunu yaparken hiç de tereddüt etmedin. Hatta bir parça zevk bile duydun, değil mi?"

Neden bilmem, biri kementle boynumu sıkıyormuş gibi geliyordu. Söylediği herşey yanlıştı ancak yanlışlığın nerede olduğunu anlayamıyordum. Her şeyi çözecek olan çıkış yolu neredeydi?

"Freibur'u terk edelim," dedim sonunda. "Bu korkunç ve gereksiz isyandan vazgeçelim. İnsanlar ölecek, kan akacak. Bütün bunlara hiç gerek yok. "

"Burası gibi uygun bir yer bulduğumuzda gideceğiz," dedi Angelina. Yeniden sert bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Esas mesele bu değil aslında. Mutlu olabilmek için kafandaki bir sorunu çözmen gerekiyor. Ölüme verdiğin şu aptalca önem. Bunun ne kadar gereksiz olduğunun farkında değil misin? İki yüz yıl sonra sen, ben ve galaksideki herkes ölmüş

olacağız. Birkaç kişiye, hedefe biraz daha erken varabilmeleri için yardım etmemiz neyi değiştirir ki? Ellerine fırsat geçse onlar da aynı şeyi sana yaparlardı."

"Yanılıyorsun," diye ısrar ettim. Yaşamanın ve ölmenin bu kötümser felsefede yansıtıldığı kadar basit şeyler olmadığını biliyordum, ama o an duyduğum baskı nedeniyle düşüncelerimi netleştirip dile getiremiyordum. Angela'ya karşı hissettiklerim dalga dalga tüm benliğimi sarıyor, acıma duygularımdan arta kalan son kırıntıları da yavaş yavaş yok ediyordu. Onu kendime doğru çekerek öptüm. Bunun, nihai çözümü daha da zorlaştırsa da, pek çok sorunu ortadan kaldırdığını biliyordum.

Kulaklarımızı tırmalayan ince ve sinir bozucu bir sesle irkildik. Ayrılmak ikimiz için de çok zor oldu. O görüntülü telefona doğru giderken ben de oturmuş boş gözlerle onu izliyordum. Kaydedilmiş olan mesajı dinledi ve sonra da bir soru sordu. Cevabı duyamadım çünkü hoparlörü devreden çıkarmış, söylenenleri kulaklıktan dinliyordu. Bir veya iki kez "evet" deyip hemen bana baktı. Kiminle konuştuğu konusunda en ufak bir ipucu yoktu, ayrıca umurumda da değildi.

Başımda yeterince bela vardı zaten.

Aleti kapadıktan sonra bir süre sessizce orada durdu. Konuşmasını bekliyordum, ama o konuşmak yerine tuvalet masasına giderek çekmecelerden birini açtı. Oraya gizlenmiş pek çok şey olabilirdi ama o benim aklıma gelebilecek en son şeyi çıkardı.

Bir silah. Bana doğrultulmuş, büyük namlulu ve öldürücü bir silah.

"Bunu niye yaptın, Jim?" diye sordu. Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Bunu niye yapmak istedin?"

Ona engel olabilmek için söylediklerimi duymuyordu bile. Kendi düşünceleri arasında kaybolup gitmişti, ama yine de alnımın ortasına yönelttiği tabancayı milim bile kımıldatmadan öylece tutuyordu. Birden kendine gelerek doğruldu ve öfkeyle gözlerini sildi.

"Sen bir şey yapmadın," dedi. O sert ve soğuk ifade sesine geri gelmişti. "Her şeyi ben kendim yaptım çünkü bir erkeğin diğerlerinden farklı olabileceğini düşündüm. Bana çok değerli bir ders verdin, ben de minnettarlığımı aslında diğer türlüsünü tercih ettiğim halde seni çabuk öldürerek ödeyeceğim.

"Sen neden söz ediyorsun, Allah aşkına?" diye kükredim. Kendimi tamamen kaybetmiştim.

Arkasındaki yatağın altında duran küçük ve ağır bir çantayı dikkatlice çıkarırken "Bana masum numarası yapma," dedi. "Bu radar postasıydı. Cihazı ben kendim monte etmiştim ve gelen mesajları ilk önce bana iletmeleri için operatörlere rüşvet vermiştim. Bir grup gemi, senin de gayet iyi bildiğin gibi, bu bölgeyi kuşattı. Senin görevin beni meşgul ederek onların farkına varmama engel olmaktı. Bu tehlikeli plan neredeyse başarılı da olacaktı." Kolunun üzerine bir palto attı ve geri geri yürüyerek odanın diğer ucuna gitti.

"Sana masum olduğumu söylesem ve tüm içtenliğimle şerefim üzerine yemin etsem bana inanır mıydın?" diye sordum. "Bu konuyla hiçbir ilgim yok ve hiçbir şey bilmiyorum."

"Aferin sana Uzay izcisi," dedi acı bir alaycılıkla. "Neden gerçeği kabul etmiyorsun? Nasıl olsa yirmi saniye sonra ölmüş olacaksın, ne söylediğinin hiçbir önemi yok."

"Sana gerçeği söyledim." Ateş etmeden önce ona ulaşabilir miyim diye merak ediyordum ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordum.

"Elveda, James diGriz. Seni tanımak büyük zevkti, en azından bir süre için. Seni mutlu edecek son bir şey daha söyleyeyim: Zahmetleriniz boşa gitti. Arkamda hiç kimsenin bilmediği bir kapı ve bir çıkış var. Senin polisler buraya geldiğinde ben çoktan gitmiş olacağım. Ayrıca bunu bilmek sana acı veriyorsa şunu da belirteyim ki bundan sonra da öldüreceğim, öldüreceğim, öldüreceğim ve sen buna asla engel olamayacaksın."

Güzel Angelina'm bir eliyle duvardaki bir düğmeye basarken diğer elinde tuttuğu silahıyla da daha kararlı bir biçimde nişan aldı. Bir panel yukarı kalkarak açıldı ve duvarda simsiyah bir dörtgen oluştu.

"Bana rol yapma, Jim," dedi bıkkın bir sesle. Gözlerini, silahın nişangâhının üzerinden benim gözlerime dikmişti. Tetikteki parmağını yavaşça oynattı. "Senden sanki arkamda biri varmış gibi omuzlarımın üzerinden ileriye bakarak gözlerini faltaşı gibi açmak türünden acemice numaralar beklemezdim. Arkama dönüp bakmayacağım. Buradan sağ çıkamayacaksın."

"Ünlü son sözler," dedim kendimi yana doğru atarken. Silah patladı ve mermi tavana saplandı. Arkasındaki Inskipp idi. Kolunu çekerek silahı havaya yöneltmişti. Angelina yalnızca korkuyla bana bakıyor, direnmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Minik bileklerine kelepçe takılmış olmasına rağmen ne çırpınıyor ne de bağırıyordu. Öne doğru fırlayarak "Angela," diye bağırdım.

Inskipp'in arkasında duran devriye üniforması giymiş iki iri yarı tip Angela'yı götürdü. Ben kapıya varmadan Inskipp çıktı ve kapıyı kapadı. Buna engel olmak için kendimi kapıya doğru attıysam da bir dakika önceki Angelina kadar çaresizdim.

19

"Bir içki al," dedi Inskipp. Angelina'nın koltuğuna çökerken cebinden de küçük bir şişe çıkardı. "Erstaz Arz konyağı, plastik çözücülere benzeyen şu yerel içkilerden değil." Bir bardak doldurup bana uzattı.

"Seni kahrolası..." şeklinde başlayan cümlemi yıldızlararası dağarcığımdan seçtiğim en nadide sözcüklerle süsledim ve elindeki bardağı almak üzere uzandım. Ama o beni kandırarak bardağı havaya kaldırdı ve içkiyi kendisi içti. Hiç kızmamıştı.

"insan Özel Birim'den bir üstüyle bu şekilde mi konuşur?" diye sordu ve bardağı yeniden doldurdu. "Öyle bir sürü kuralı olmayan rahat bir kuruluş olmamız çok iyi bir şey. Ama yine de bazı sınırlar var." Yine bana uzattığı bardağı bu kez kapıp içkiyi diktim.

"Bunu niye yaptın?" diye sordum. Duygularım hâlâ savaş halindeydi.

"Çünkü sen yapmadın. Bu yüzden. Operasyon bitti, başardın. Bundan önce deneme devresindeydin, ama artık tam bir ajan oldun."

Bir elini cebine attı ve kâğıttan yapılmış, altın renginde bir yıldız çıkardı. Dikkatlice ve ciddiyetle yaladıktan sonra yıldızı gömleğimin önüne yapıştırdı.

"Bana verilmiş olan yetkiye dayanarak bu yıldızla seni Özel Birim Ajanı tayin ediyorum," dedi.

Küfrederek o lanet şeyi çıkarıp attım ve güldüm. Bu işte parmağı olan yetkililere de saygılarımı ayrıca belirttim.

"Artık ekibin bir üyesi olmadığımı sanıyordum," dedim. 'İstifan hiç elime geçmedi," dedi Inskipp. "Geçseydi de bir şey değişmezdi. Özel Birim'den istifa edemezsin."

"Ya, ama ben gemimi havaya uçurarak vermek istediğin mesajı aldım. Yoksa bir gemi çaldığımı, senin de uzaktan kumandalı bir mekanizmayla beni havaya uçurmaya çalıştığını unuttun mu? Gördüğün gibi patlamaya az bir süre kala sigortayı çıkarmayı başardım."

"Düşündüğün gibi değil, oğlum," diyerek ikinci içkisini yudumlamak üzere ardına yaslandı. "Dünyalar güzeli Angelina'yı aramaya koyulmak konusunda o kadar ısrarlıydın ki bizim sana bir gemi tahsis etmemizi

beklemeden bir tane ödünç almak isteyeceğini biliyordum. Bu tür durumlarda hep yaptığımız gibi bindiğin gemideki sigortayı devre dışı bırakmıştık. Yoksa aslında patlayıcı değil, sigortanın kendisi çıkarıldıktan beş saniye sonra patlamak üzere ayarlanmıştır. Bence bu, Özel Birim'den ayrılmaya kalkışan müstakbel ajanlara kararlarını gözden geçirme olanağı sağlıyor."

"Yani hepsi düzmece miydi?" diye hırladım.

"Öyle de diyebilirsin. Ben 'mezuniyet alıştırması' demeyi tercih ederim. Böylelikle aramıza yeni katılan dolandırıcıların bundan sonraki hayatlarını adalet ve düzene adayıp adamayacaklarını anlarız. Kendileri de anlar bunu. İleriki yıllarda herhangi bir pişmanlık duymalarını istemeyiz. Sen de anladın, değil miyim?"

"Bir şeyler anladım, ama henüz neyi anladığımdan emin değilim," dedim. Hâlâ en önemli konu hakkında konuşmaya cesaret edemiyordum.

"İyi bir operasyondu. Uygulama sırasında büyük bir yaratıcılık sergilediğini söylemeliyim." Sonra kaşlarını çattı. "Ama şu banka meselesi. Bunu onayladığımı söyleyemeyeceğim. Özel Birim ihtiyacın olan parayı sana verir."

"Aynı para," diye atladım. "Özel Birim parayı nereden buluyor? Gezegenlerdeki hükümetlerden. Peki, hükümetler nereden buluyor? Vergilerden tabii. Ben de doğrudan bankadan aldım. Sigorta şirketi bankanın kaybını karşılar, sonra da o yılki gelirini düşük göstererek daha az vergi öder. Sonuç senin söylediğinle tamamen aynı!"

Inskipp bu şekilde işleyen bir mantığı iyi bildiği için cevap vermek zahmetine girmedi. Hâlâ Angela hakkında konuşmak istemiyordum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum. "Gemide gizli dinleme cihazı ya da kamera yoktu."

"Sen ne kadar saf bir çocuksun," dedi ellerini yapmacık bir korkuyla kaldırarak. "Gemilerimizden herhangi birinde gizli kamera ya da mikrofon

olmayabileceğini düşünüyor musun gerçekten? O kadar iyi gizlenmişlerdir ki nereye bakacağını bilmezsen asla bulamazsın. Mesela geminin yekpare dış kapısında oldukça karmaşık ve çok uzak mesafelerden bile fark edebileceğimiz kadar güçlü bir radyo vericisi var."

"Öyleyse ben niye bir şey duymadım?"

"Yayın yapmıyor olması gibi gayet basit bir nedenden dolayı. Ayrıca kapıda bir de alıcı olduğunu ilave edeyim. Verici, yalnızca bizden doğru sinyali alınca çalışmaya başlar. Sana, hedefine varmana yetecek kadar zaman tanıdık, sonra da seni takip ettik. Freiburbad'da bir süre için seni kaybettik ama hastanede tekrar izini bulduk, sen cesetlerle köşe kapmaca oynadıktan hemen sonra. Orada sana yardım eli de uzattık. Hastane yetkilileri gayet haklı nedenlerle sana kızgındı ama biz onları yatıştırmayı başardık. Ondan sonrası yalnızca doktorlarla ve tıbbi aletlerle ilgilenmeye kalmıştı, çünkü bir sonraki adımın belliydi. Sanırım göğüs kemiğinde minicik bir verici taşıdığını duymak hoşuna gidecektir."

Göğsüme baktım, ama tabii bir şey göremedim.

"Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı," dedi Inskipp. Hiç sözünü kesmedim. "Bir gece, sen narkozun etkisi altındayken iyi yürekli doktor gönderilen tıbbi malzemelerin arasında yer almasını uygun gördüğümüz alkolü buldu ve tabii bu nakliye hatasından yararlanmayı ihmal etmedi. O arada da Özel Birim'den bir doktor küçük bir operasyon gerçekleştirdi."

"Demek ki başından beri her hareketimi gözlüyordunuz.

"Çok doğru. Ama başarı tamamıyla sana ait. Bizim seni izlemekte olduğumuzu bilseydin de bir şey değişmezdi. Hiç işine karışmadık."

"Öyleyse niçin meyvaları toplamak için işe karıştınız? Süvari birliğini çağıran olmamıştı."

Konuşmamızın can alıcı sorusu buydu ve aynı zamanda benim için önem taşıyan tek soruydu. Inskipp cevap vermekte acele etmedi.

"Bak şimdi, şöyle," diye ağır ağır söze başladı ve içkisinden bir yudum aldı. "Aramıza yeni katılan birinin ipini serbest bırakmayı severim. Ancak kendini asacak kadar da uzun değil. Epey uzun sayılabilecek bir süredir buradasın ve senden ne ihtilal ne de yaptığın tutuklamalar konusunda herhangi bir rapor alamadım."

Ne diyebilirdim ki?

Sesi daha yavaş, daha cana yakın çıkıyordu. "Eğer ben içeri girmeseydim onu tutuklar mıydın?" Esas soru buydu.

"Bilmiyorum," diyebildim yalnızca.

"Ama ben ne yapacağımı gayet iyi biliyordum." O eski kin sesine geri gelmişti. "Ve yaptım da. Yılanın başını küçükken ezerek planı başarıyla tamamladık. O eli kanlı katil gezegeni çoktan terk etmiştir."

"Serbest bırak onu!" Ceketinin yakasına yapıştığım gibi ayaklarını yerden kesmiş, olanca gücümle sallayarak bağırıyordum. "Bırak gitsin diyorum sana!"

"Yoksa yine gitmesine göz mü yumardın, bu haliyle?"

Yumar mıydım? Sanırım hayır. Bu konuyu düşünürken onu yere bıraktım. Elbisesinin önündeki kırışıklıkları düzeltmeye başladı.

"Bu senin için oldukça zor bir görev oldu," dedi küçük içki şişesini bir kenara koyarken. "Bazen doğru ile yanlış arasındaki çizgi çok incedir. Hele işin içine bir de duygular karışırsa bu çizgiyi görmek iyice imkânsızlaşır."

"Ona ne olacak?" diye sordum. Cevap vermeden önce biraz duraksadı. "Bir kerecik olsun doğruyu söyle" dedim.

"Pekâlâ, doğruyu söyleyeceğim. Kesin bir şey yok ama belki de psikolog çocuklar ona yardımcı olabilir. Ondaki bu davranış bozukluklarının gerçek nedenini bulabilirlerse, tabii. Ama bunu bulmak bazen imkânsız olabilir."

"Bu o türden bir vaka değil, burası kesin."

Bu söylediklerime şaşırmış görünmesi beni az da olsa mutlu etti.

"O halde umut var demektir. Kişilik nakli gibi bir şeyi akıllarından bile geçirmeden önce onu kurtarmak için her yolun denenmesi konusunda gereken emirleri vereceğim. Eğer böyle bir şey yapılırsa galakside bulunan aynı durumdaki pek çok kişiden yalnızca biri olacak. Ölüme mahkûm edilirse de yine pek çok cesetten yalnızca biri olacak ki, onların da sayısı bir önceki gruptan aşağı kalmaz."

Cebine koymak üzere olduğu şişeyi elinden kaptım ve açtım. "Seni tanırım, Inskipp," dedim kendime içki doldururken. "Sende insanları kendi tarafına çekmek konusunda doğuştan gelen bir yetenek var. Birine el attın mı mutlaka onu ikna edersin."

"Eh, doğrusu Özel Birim için harika bir eleman olurdu."

"Harika bir ekip olurduk," dedim ve kadehlerimizi kaldırdık. Suçun şerefine.

BİTTİ